

**KİTLE DERNEKLERİNDE İZLENECEK
MARKSİST-LENİNİST SİYASET ÜZERİNE**

TÜZÜK ÜZERİNE BAZI AÇIKLAMALAR

**KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ
(MARKSİST-LENİNİST)
ORTAK BİLDİRİSİ**

İÇİNDEKİLER

KİTLE DERNEKLERİNDE İZLENECEK MARKSİST-LENİNİST SİYASET ÜZERİNE.....	3
Türkiye’de Kitle Örgütlerinde çalışma.....	11
İşçilerin Kitle Örgütü Olan Sendikalarda Çalışma.....	15
Açıklamalar.....	21
TÜZÜK ÜZERİNE BAZI AÇIKLAMALAR.....	21
Sınıf partisi olma Sorunu.....	21
M-L teorinin önemi.....	22
Partimizin geçmişi.....	23
Oportünizme karşı mücadele.....	24
Proleter enternasyonalizmi.....	24
Partimizin amacı.....	25
Gönüllü birlik-bilinçli disiplin meselesi.....	25
Sınıf kökeni sorunu.....	26
Disiplin cezaları sorunu.....	26
Demokratik merkezîyetçilik sorunu.....	27
Parti sempatizan hücreleri sorunu.....	27
Üyelik sorunu.....	27
Parti ve parti yan örgütleri ilişkisi.....	28
Maddi mesele.....	28
Açıklamalar.....	28
KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST-LENİNİST) ORTAK BİLDİRİSİ.....	29

KİTLE DERNEKLERİNDE İZLENECEK MARKSİST-LENİNİST SİYASET ÜZERİNE

Partinin kitle derneklerinde izlediği siyaset ve yürüttüğü çalışmalarda şimdiye kadar birçok hata yapıldı. Bu hataların en önemlisi ve başta gelen sebebi, partinin bu konu hakkında açık ve net bir merkezi siyaset tespit edememiş olması idi. Kitle derneklerinde izlenecek çizgi hakkında genel bazı fikirler, gelişen sınıf mücadelesi karşısında yetersiz kalmaya mahkumdu ve öyle oldu.

Partinin kuruluş döneminde, o günkü durumun doğal sonucu kitle dernek çalışma meselesi açık bir şekilde ortaya koyulmamış idi. Daha sonraki “KK” döneminde de bu sorun hakkında bir araştırma yapılmadı. Bu dönemde kurulan bazı derneklerde görünürde “sol” ama gerçekte tamamen sağ bir çizgi izlenildi. Sözde “sol” siyaset sonucu bu gençlik dernekleri kısa sürede dar kadro örgütleri haline geldi. Bu dernekler açık ve yasal kitle derneğinden çok partinin gençlik içinde gizli bir yan örgütü olan TMLGB’nin olması gereken programını uygulamaya sokmaya çalışıyordu. Çalışma programı revizyonizme karşı mücadele ilkesini içeriyor; kitlelerin ekonomik, akademik taleplerini savunur denilmesine rağmen parti görüşlerinin ve devrimimizin bir dizi meselesi açıkça savunup, propagandası yapılıyordu. Sonuçta bu dernekler sadece belli bir görüşün savunucularının geldiği dar bir kadro derneği olmakla kalmadı; aynı zamanda bu dernekler kısa sürede yasallığını yitirmiş açık mı yoksa gizli mi olduğu anlaşılması güç garip bir dernek türü haline geldi.

Daha sonraki dönemde bölgesel çapta yürütülen çalışmalar esnasında izlenen çizgilerde pek farklı değildi. Bu konuda tecrübeler bölgeler arasında birbirlerine aktarılmadığı, belli bir araştırma yapılmadığı için birbirinden farklı siyasetler yine hayata geçirilmeye çalışıldı. Ama çoğunlukla bu siyasetler başarısızlığa uğradı. Tek yanılmaz denektaşısı olan pratiğin kavratığı hatalarla bazı düzeltme hareketlerine girişildiyse de, bu köklü bir düzeltme hareketi olmadığı için, eski siyasetin görünürde bazı değişikliklerle birlikte devam ettirilmesinden öteye gidemedi.

Yine bu dönem içerisinde kurulan sendikalar, revizyonist, reformist ve sahte reformist sendikal çizgiye bir tepki olarak “sınıf sendikacılığı” şiarı ardında yine keskin “sol” görünümlü ama özünde sağ; işçi sınıfı kitlelerini birleştirmekten uzak çok küçük işçi yığınlarını bile toparlayamayan sendikalar haline geldi. Zaten bunlar kuruluşlarında olan ve çalışmalara yön veren anlayış ile daha ileriye gidemezlerdi. Bunların işçi sınıfının mücadelesini dışarıdan maddi yardımlarla yürütme çabaları da tümünden iflas etti.

Bugün hala bir dizi revizyonist-oportunist grup ya bu tür, ya da onun tersi olan sağ bir çizgi izleyerek “sınıf sendikacılığı” “kitle derneği” şiarlarını gerçekleştirmeye uğraşmaktadırlar. Hergün çok sayıda kurulan dernek çok kısa ömürlü kadro dernekleri olmaktan öteye gidememektedir. Bütün bu dernekler ve onlara yön veren anlayışlar bugün geniş kitlelerin mesleki temelde birliklerinin sağlanmasının önünde en önemli engellerden biri haline gelmişlerdir. Geniş kitlelerin mesleki temelde birliklerinin sağlanabilmesi, bu anlayış ve çizgilerin yerle bir edilmesini gerektiriyor.

Bu yazıda Komünist S.1’de açıklanan “Kitle derneklerinde çalışma üzerine” adlı yazıda ortaya koyulan anafikirlerin açıklanmasına çalışılacak. Bu açıklamalar aynı zamanda partinin bu alandaki çalışma anlayışının bir özelleştirisidir. Bütün yoldaşlarımız buradaki fikirleri hayata geçirmek için çalışmalı; yanlış kitle derneği çizgilerinin yıkılması için mücadele etmelidirler.

Parti Konferasında ortaya koyulan genel ilkeler nelerdi?

Parti Konferasında kitle derneklerinde ortaya koyulan M-L siyasetin ilkeleri öz olarak şunlardır:

Kitle örgütleri esas olarak mesleki temelde kurulmuş örgütlerdir. Kitle örgütleri somut şartları farklı olan meslekler temelinde örgütlenmelidir.

Kitle dernekleri birleştirmeyi amaçladıkları kitlelerin en geniş kesimlerini birleştirmeye yönelmiş bir siyaset izlemelidir.

Kitle örgütleri “yasal” sınırlar içinde mücadele etmeli, mücadelesinin bir yönünü de bu “yasal” sınırların genişletilmesi uğruna mücadele oluşturmalıdır.

Kitle örgütleri devrim ve iktidar mücadelesine dolaylı yoldan hizmet eden araçlardır. Kitle örgütleri doğrudan doğruya partinin görevlerini üstelenerek iktidar mücadelesi veremezler.

Kitleri örgütleri ne kendilerini salt ekonomik, demokratik taleplerle sınırlayarak sağ reformist bir çizgi izlemeli; ne de bu talepleri bir yana atarak sözde “sol” bir çizgiye düşmelidir.

Kitle dernekleri partinin legal propaganda büroları olmamalıdır.

Kitle dernekleri emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme, feodalizme; onların devlet ve düzenine karşı çıkmalı, devrimden yana tavır takınarak, halk demokrasisi için mücadele etmelidirler.

Kitle dernekleri kendi içinde demokratik merkezîyetçiliği benimseyip, uygulamalıdır.

Partimizin önümüzdeki dönemde kitle derneklerinde izleyeceği çizginin anafikleri işte bunlardır. Kitle dernekleri sorununun ortaya koyuluşu:

Kitle dernekleri halk sınıflarının sömürücü sınıflara karşı mücadele içinde mesleki temelde örgütlü mücadele fikrinin doğmasıyla ortaya çıkmış ve süreç içinde şekillenmiş örgütlerdir. Bunların en yaygın ve

tipik olanı sendikalardır¹. Sendikalar proletaryanın doğuş ve gelişme süreci içinde kapitalistlere karşı en basit haklarının yasallaşması ve onlara karşı birlik olabilmek için kurulmuş örgütlerdir. Bunlar başlangıçta o günün şartlarında işçilerin basit çıkarlarını dile getiren dernekler olarak mücadeleye atılmışlardı. “Başlangıçta bu dernekler, emekçilerin birleşmek ve kesinlikle mesleki çıkarlarını korumak için kollektif bir direniş ihtiyacı olarak, kendiliğinden harcadıkları çabalar sonucunda üretimin çeşitli dallarında kuruldular. Bu talepler o zamanın sorunlarıyla sınırlıydılar: Ücretler, iş saatleri, işsizlik, rekabet, vs. Bu örgütler tedricen işçi sınıfının kapitalist burjuvazi karşısında ‘örgütlenme merkezleri’, ‘direniş örgütleri’ haline dönüştüler ve sistemli biçimde kapitalist baskı ve sömürüye karşı mücadele ettiler. Dolayısıyla sendikal hareketin ilk biçimi, alt biçimi, ekonomik mücadele olmuştur.” (**)

Bu dernekler kendilerini esas olarak ekonomik mücadele ile sınırlamış olmalarına rağmen yine de gizli ya da yarı-gizli bir şekilde faaliyet yürütüyorlardı. Çünkü hakim sınıflar azgın baskı ve zulme karşı yönelmiş küçük bir mesleki örgütlenmeye dahi müsaade etmiyorlardı.

Halkların ve işçi sınıfının yıllarca süren mücadelesi ile artık bugün mesleki temeldeki örgütlenmeler çoğunlukla yasal hale gelmiştir. Fakat hakim sınıfların değişmez politikası buraya da yansımakta gecikmedi. Halkın her mücadelesine karşı önce azgın bir şekilde karşı çıkan hakim sınıflar, bu mücadeleyi önleyemeyeceklerini gördükleri anda türlü yollarla bu örgütlerin amacına ulaşmaması için çalışırlar.

Kısaca özetlenen bu mücadele gerçekte yüzyıllardan buyana sürmektedir. Bu mücadelenin tecrübeleri kitle derneklerinin nasıl olması gerektiği hakkında; görev ve niteliklerini açık ve net bir şekilde ortaya koymuştur. Geçmişin değerli tecrübelerini sınıfın bakışıyla ele almayan bir dizi oportünist-revizyonist çizgi geçmişte defalarca tekrarlanan hataları bugün yeniden savunmaya kalkışıp, kitle dernekleri hakkında anti-M-L fikirleri ileri sürmektedirler. Adına “kitle derneği” demekle bir derneğin kitle derneği olabileceği fikri artık bugün üzerinde tartışılması bile gereksiz safsatadan öteye gidemez. Hergün yeniden kurulan yerden bitme dernekler kitlelerin mesleki temelde birleşerek devrim mücadelesine dolaylı yoldan hizmet etmelerini önleyen en önemli engellerden birisi haline gelmiştir. Gerçekte bu tür bir “dernekleşme” son çözümlemede hakim sınıflar için korkulacak hiçbir yanı olmayan, sınırlı kişileri bir araya getiren dar kadro örgütleridir. Keskin “sol” laflar ardına gizlenen bu dernekler geniş kesimler arasında tecrit olmuş, var olan üyelerine bir dizi yanlış fikirleri savunmaktadır. Her siyasi çizginin kendi görüşleri temelinde oluşturmaya çalıştığı dernekler kendi sempatanlarının gidip geldiği bürolardan öteye gidememektedir.

Bugün tüm devrimcilerin önündeki sorun kitle derneklerinin bu durumuna bir son vermek, kitlelerin mesleki temelde birliğini doğru temeller etrafında yeniden inşa etmek, kendi çizgilerini yeniden gözden geçirmektir. Bu doğrultuda hareket etmeyenler kitlelerin kitle derneklerindeki birliğinin önünde engeller olarak kalacak; mücadele içerisinde kitlelerin çıkarlarına ters düşen, onlara karşı kendi grup çıkarlarını öne süren siyasetler olarak tecrit olacaklardır. Böyle bir girişim yerine kurdukları üç beş kişinin çıkarına hizmet eden; kendi siyasi çizgilerini kabul edenlerin dışındaki geniş kitlelerin doğru bir temelde toparlanmasına yönelik bir siyaset izlemeyenlerin kurdukları derneklere “kitle derneği” demeleri basit bir komiklikten öteye gidemez. Bu derneklerin nicel olarak güçlü olmaları da onların “kitle derneği” olduklarını ispat edemez. Bu dernekler sağ bir çizgi izleyerek kitlelerin bir bölümünü etki altına almış olan kitle karakterli derneklerdir. Bir derneğin kitle derneği olması; ancak o derneğin “kitle derneği” olma koşullarını sağlayan temel ilkelere ve siyasete uygun bir çizgide olup olmadığıyla anlaşılabilir.

Bu temel ilkeler şunlardır:

a) Doğrudan Doğruya Siyasi İktidar Mücadelesine Yönelmiş Örgütler ile Kitle Dernekleri Temelde Farklı Örgütlenme ve Mücadele Anlayışına Sahip Olmalıdır:

Kitle derneklerinde doğru bir çalışma yürütebilmek için, öncelikle proletarya partisi ile, kitle dernekleri arasındaki farkı kavramış olmak gerekir. Bu farkı en iyi biçimde Lenin ve Stalin ortaya koymuşlardır: Lenin, Ne Yapmalı adlı yapıtında Parti ile kitle teşkilatlarını birbirine karıştıran ekonomistlerle giriştiği polemikte şunları söylüyordu:

“... Aramızdaki görüş ayrılıklarının kaynağı nerede idi? Hem örgüt, hem politik sorunlarında, ekonomistlerin gitgide, sosyal demokrasiden sendikacılığa kaymakta oluşları gerçeği idi. Sosyal-Demokrasinin politik mücadelesi, işçilerin işverenlere ve hükümete karşı ekonomik mücadelelerinden çok daha kapsamlı ve karmaşıktır.

¹ İşçilerin kitle derneklerinin esas ve en yaygın şekli sendikalardır. Bunlar işçilerin mesleki temelde kurulmuş örgütleridir. M-L klasikler işçi sınıfının mücadelesi içerisinde önemli bir yer tutan sendikalar hakkındaki M-L görüşleri sistemleştirmişlerdir. Bu konuda sendikalar üzerine getirilen görüşler, bazı noktalarda diğer kesimlerin oluşturduğu kitle örgütlerindeki çalışmalarla farklılıklar gösterse de öz itibarıyla aynıdır. Bu yüzden biz sendikalar hakkında getirilen bu görüşlerin tüm kitle örgütleri için geçerli görüşler olduğunu savunuyoruz. Kitle dernekleri siyasetinde getirdiğimiz görüşlerin bu yüzden M-L sendikal siyasetten bir farkı yoktur.

Bunun gibi (aslında bu nedenle) devrimci sosyal demokrat partinin örgütü, bu mücadele içinde tasarlanmış işçiler örgütünden, kaçınılmaz olarak başka türlü olmak zorundadır. İşçilerin örgütü ilk önce, bir sendika örgütü olmalıdır. İkinci olarak, alabildiğince geniş olmalıdır. Üçüncü olarak, koşulların elverdiğince herkese açık olmalıdır (burada ve bundan sonra tabii yalnızca mutlakiyetçi Rusya'dan söz ediyorum) Öte yandan, devrimciler örgütü, herşeyden önce, devrimci eylemi meslek edinenlerden oluşmalıdır. (bu nedenle, devrimciler örgütünden söz ederken, Devrimci Sosyal-Demokratları kastediyorum). Böyle bir örgütün üyelerinin bu orta nitelikleri gereği, değil ayrı ayrı meslekler, işçilerle aydınlar arasındaki her türlü ayırım kesin olarak silinmelidir. Böyle bir örgüt çok geniş olmamak ve olabildiğince gizli olmak zorundadır.

Ekonomik mücadele için işçi örgütleri, sendika örgütleri olmalıdır. Her Sosyal-Demokrat işçi, bu örgütlere edebildiğince yardım etmeli ve katılmalıdır. Bu doğru olmakla beraber, bu 'meslek' örgütleri üyeliklerine yalnız Sosyal-Demokratların seçilebilmesini istemek, elbette bizim yararımıza değildir, çünkü bu ancak kitleler arasındaki etkimizin kapsamının daralmasına yol açar. İşverenlere ve hükümete karşı mücadele için birleşme gereğini kavrayan her işçi, bırakınız sendikalara katılsın. Eğer, en azından bu temel kavrayışı edinmiş olanların tümü birleşmezlerse, eğer sendikalar çok geniş örgütler olmazlarsa, sendikaların esas amaçlarının gerçekleşmesine olanak kalmaz. Bu örgütler ne kadar geniş olurlarsa, onlar üstündeki etkimiz de o kadar geniş olacaktır -bu etki yalnız ekonomik mücadelenin 'kendiliğinden' gelişmesi yüzünden değil, sosyalist sendika üyelerinin arkadaşlarını etkilemede gösterdikleri doğrudan doğruya ve bilinçli çabalar yüzündendir. Fakat geniş bir örgüt, sıkı gizlilik yöntemlerini uygulayamaz. (çünkü bu, ekonomik mücadele için gerekenden çok daha fazla bir eğitim gerektirir). Geniş sayıda üye gerekliliği ile sıkı gizlilik yöntemlerinin gerekliliği arasındaki çelişki nasıl uzlaştırılacaktır? Sendikaları, olabildiğince herkese açık bir duruma nasıl getireceğiz? Genel olarak söylersek, bu amaca uygun yalnız iki yol olabilir: Ya sendikalar yasal bir durum kazanacaklar (bazı ülkelerde bu, sosyalist ve politik birliklerin legal nitelik kazanmalarından önce gelmiştir), ya da örgüt gizli tutulacak, fakat öylesine, belli bir kalıptan uzak ve 'özgür', Almanların dedikleri gibi Lose (Gevşek, başıboş, dağınmık), olacaktır ki, üyeler kitlesel bakımdan gizlilik yöntemlerine duyulan ihtiyaç hemen hemen sıfıra inecekler...." (*)

Stalin ise, Leninizmin ilkeleri adlı yapıtında, 'Parti proletaryanın sınıf örgütünün en yüksek şeklidir' bölümünde şunları söylüyordu:

"Parti, işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir. Ama işçi sınıfının tek örgütü değildir. Proletarya, sendikalar, kooperatifler, fabrika örgütleri, parlamento grupları, partisiz kadın birlikleri, basın kültür ve eğitim örgütleri, gençlik dernekleri, (açık devrimci eylem sırasında) devrimci mücadele örgütleri (eğer proletarya iktidarda ise) devlet örgütü olarak Sovyetler vb. gibi bir sıra diğer örgütlere de sahiptir. Bu örgütlerin büyük çoğunluğu parti dışı örgütlerdir ve içlerinden ancak birkaçı partiye doğrudan doğruya bağlıdır ya da partinin kollarını teşkil eder. Bütün bu örgütler belirli şartlarda işçi sınıfına kesinlikle gereklidirlere, çünkü bunlar olmadan mücadelenin çeşitli aşamalarında proletaryanın sınıf mevzilerini güçlendirmek, burjuva düzenin yerine sosyalist düzeni kurmakla yükümlü bir güç olarak proletaryayı mücadeleye hazırlamak imkansızdır. Ama sayısı bu kadar kabarık olan bu örgütlerin yönetim birliğini nasıl sağlamalı? Bu örgüt çokluğunun, yönetimde dağınkılığa sebep olmayacağını garantisi nerededir. Denilecek ki, bu örgütlerin herbiri, kendi özel alanında çalışmaktadır ve dolayısıyla bunlar birbirlerinin çalışmasına engel olamazlar. Bu, elbette doğrudur. Ama tek bir sınıfa, proleter sınıfa hizmet ettiklerine göre, bütün bu örgütlerin eylemlerini tek bir doğrultuda yürütmeleri gerektiği de doğrudur. Şu soru sorulabilir: Bütün örgütlerin çalışmalarında izlemeleri gereken bu çizgiyi, bu genel doğrultuyu kim belirler? Gereken tecrübeye sahip bulunduğu için, yalnız bu genel çizgiyi hazırlamaya yetenekli olmakla kalmayan, aynı zamanda yeterli otoriteye de sahip bulunduğu için, bütün bu örgütleri yönetim birliği sağlamak ve aykırı hareketleri gidermek üzere bu çizgiyi uygulamaya, teşvik etmeye yetenekli olan bu merkezi örgüt hangisidir.

Bu örgüt proletaryanın partisidir.

Parti bunu başarmak için gerekli, bütün önşartlara sahiptir; çünkü, birincisi, parti, proletaryanın partisiz örgütlerine doğrudan doğruya bağlı olan ve çok defa bu örgütleri yöneten işçi sınıfının en iyi unsurlarının birleşme noktasıdır; ikincisi, işçi sınıfının en seçkin unsurlarının birleşme noktası olan parti, işçi sınıfının örgütlerinin her şeklini yönetmeye yetenekli önderlerinin yetiştirilmesi için en iyi okuldur; üçüncüsü, işçi sınıfı önderlerinin yetiştirilmesi için en iyi okul olan parti, tecrübe ve saygınlığı ile proletaryanın mücadelesinin önderliğini merkezileştirmeye ve böylelikle işçi sınıfının çeşitli örgütlerini, yardımcı organları ve partiyi sınıfa bağlayan hareket iletici kayışlar (volan kayışları) haline getirmeye yetenekli biricik örgüttür. Parti, proletaryanın en yüksek sınıf örgütü şeklindedir.

Tabii bu, parti dışı örgütlerin, sendikaların, kooperatiflerin vb. partinin yönetimine, resmen ast olarak bağlı olmaları demek değildir. Sadece, bu örgütlerden olan ve bunlarda tartışma götürmez şekilde etkili olan parti üyeleri, bu parti dışı örgütlerin çalışmalarında proletarya partisine yaklaşmaları ve onun siyasi önderliğini gönül rızasıyla kabul etmeleri için bütün ikna yollarına başvurmalıdır demektir.

İşte bunu için Lenin, partinin siyasi önderliği, proletaryanın bütün öbür örgüt şekillerine uzanması gereken “proleterlerin sınıf birliğinin en yüksek şekli” () olduunu söyler.*

İşte bunun için partizan örgütlerin “bağımsızlığı” ve “tarafsızlığı” oportünist teorisi, bağımsız parlamenterlerle partiden kopmuş yazarların, dar görüşlü sendika önderleriyle burjuvalaşmış kooperatifçilerin sayısını artıran bu teori, Leninist teori ve pratikle kesinlikle bağdaştırılmaz....” (**)

Görüldüğü gibi Lenin ve Stalin, partinin ve kitle örgütlerinin amaçlarının ayrı olduğunu, bunun sonucunda da, örgütlenme ve mücadele metodlarında da ayrılıkların kaçınılmaz olduğunu ortaya koymaktadırlar.

Lenin, “sosyal demokrasinin (komünistlerin-ek biz.) siyasal mücadelesi, işçilerin patronlara ve hükümete karşı mücadelesinden daha geniş ve karmaşık bir mücadeledir” diyor. Burada Lenin’in sözünü ettiği ‘siyasi mücadele’ komünist partisinin önderliğinde verilen, ve doğrudan doğruya siyasi iktidar hedefine yönelik mücadeledir. Yoksa, ekonomik talepler temelinde başlayıp gelişen, dolaylı olarak proletaryanın iktidar mücadelesine hizmet eden siyasi mücadele değildir.

Proletarya partisi, siyasi iktidar mücadelesinin doğrudan aracı iken, yani bu teşkilat dolaysız olarak varolan iktidarı yıkmaya, proletarya önderliğinde bir iktidar kurma mücadelesi verirken; kitle dernekleri devrime dolaylı hizmet eden araçlardır: bunlar doğrudan iktidar mücadelesi vermez; partinin yürüttüğü iktidar mücadelesi içinde, üzerlerine düşen görevi yerien getirirler.

Proletaryanın iktidar mücadelesinde, kitle örgütlerine düşen görev nedir? Bunlar nasıl kullanılırsa en iyi bir biçimde devrime hizmet ederler?

Lenin, bunun için şartları getiriyordu:

*Bu örgütler, mesleki (sendikal) örgütler olmalıdır. Çünkü çalışma şartları ayrı ayrı mesleklerde çok farklıdır. Bu şartların olumlu bir biçimde değiştirilmesi için verilecek mücadele, bu yüzden her meslekte ayrı ayrı örgütlenmeyi gerektirmektedir.

*Bu örgütler, mümkün olduğunca geniş tutulmalıdır. Sömürüye karşı mücadelenin, bu mücadelenin, bu mücadelede birleşmenin gereğini kavrayan herkes bu örgütlere girebilmelidir. Bu örgütler ne kadar geniş olursa, komünistlerin bu örgütler aracılığıyla etkiledikleri kitleler de o kadar geniş olur.

*Bu örgütler mümkün olduğunca gizlilikten uzak ve açık olmalıdır. Bu, örgütlerde mümkün olan en geniş kitleyi örgütlemek için gereklidir.

Bütün bunların olabilmesi için açıktır ki, Komünist Partisi, kitle örgütlerine önderlik etmelidir. Proletaryanın partisi, Komünist Parti, kitle örgütlerinin tersine;

*Mesleki esas olarak devrimcilik olan kişilerden oluşur. Böyle bir teşkilatın üyeleri arasında, daha önce şu veya bu meslekten gelmenin önemi yoktur.

*Bu örgüt, meslekleri esas olarak devrimcilik olan kişilerden oluştuğu için geniş değil, dar olmak zorundadır.

*Bu örgüt, doğrudan doğruya varolan iktidarı devirmeyi (henüz proletaryanın iktidar olmadığı ülkelerde) amaçladığı için, mümkün olduğunca gizli olmalıdır.

İşte Stalin bizlere bunu öğretmektedir. Bu öğretiler modası geçmiş öğretiler değildir. Bunlar bugünde geçerli, ilke niteliğinde öğretilerdir.

Görüldüğü gibi, parti ile kitle teşkilatları arasında köklü farklılıklar vardır ve açıktır ki bunları birbirine karıştırmak, devrim için zararlı sonuçlar verir.

b) Kitle Derneklerinin “Tarafsız” “Fraksiyon Üstü” Olması İddiası Tamamen Yanlıştır.

Kitle derneklerinde sağ çizginin bir özelliği de, kitle derneklerinde partinin önderliğini reddetmesidir. Bu çizgi, kitle derneklerinin ‘tarafsız’ olmasını istemekte; ‘fraksiyonlar üstü’ bir birlik talep etmektedir. Bu görüşü savunanlar kitle derneklerinde ‘herkese hürriyet’ talep etmektedirler.

Lenin kitle derneklerinin tarafsızlığı konusunda şöyle demektedir:

“(Ne Yapmalı’da) özellikle, sendikaların tarafsız olması görüşünü savunmuştum. Ondan sonraki dönemde de muhaliflerimiz ne derlerse desinler, bundan ayrı bir şey söylememiştim. Ancak RSDİP’nin Londra’daki Parti Kongresi ve Stuttgart’ta toplanan Enternasyonal Sosyalistler Kongresi (1907) bana, sendikaların tarafsızlığını ilke olarak savunmanın yanlış olduğunu gösterdi. Sendikaların, partiye mümkün olduğunca yaklaştırılması; işte tek doğru ilke budur.” ()*

“(...) Legal işçi sınıfı örgütlerindeki tüm eylemler, tarafsızlık ruhuna göre değil, RSDİP’nin Londra Kongresinin ve Stuttgart’daki Enternasyonal Kongresinin kararlarına göre yürütülmelidir. Sosyal-Demokratlar, bütün işçi sınıfı örgütleri için, mümkün olduğu kadar geniş işçi sınıfı çevrelerinden üyeler toplamalı ve politik görüşlerine bakmaksızın bütün işçileri, bu örgütlere katılmaya çağırılmalıdır. Fakat, bu örgütlerdeki Sosyal-Demokratlar, Parti grupları kurmalı, uzun ve sistematik eylemlerle, örgütlerle Sosyal-Demokrat Parti arasında en yakın ilişkilerin kurulmasını sağlamalıdır.”

Uluslararası ve Rus işçi sınıfı hareketinin deneyimleri bize şunu öğretir: Böyle işçi sınıfı örgütlerinin her birini (Sendikalar, kooperatifler, klüpler, vs.) ta kuruluşlarından beri, Sosyal-Demokrat Partini bir kalesi yapmaya çalışmak gereklidir. Bu konferans, tüm Parti üyelerini, likidatörlerin legal dernekleri Parti'ye karşı kullanmak için sistematik gayretler sarfettikleri Rusya'da özellikle önemli olduğu için, bu önemi görevi akıllarında tutmaya çağırır.

Bu konferans, yardımlaşma derneklerine delegeler seçmede tüm sendika eylemlerinde, vs. bir yandan hareketin tam birliğini ve azınlığın çoğunluğa uymasını savunurken, Parti çizgisinin izlenmesinin, tüm sorumlu görevlere, vs., Partiyi destekleyenlerin seçilmelerini sağlamanın da gerekli olduğu görüşündedir..."(**)

Görüldüğü gibi Lenin ve Bolşevik Partisi kitle derneklerinde tarafsızlığı reddetmekte; kitle derneklerinde Partinin önderliğinin gerekli olduğu görüşünü savunmaktadır.

c) Kitle Dernekleri Salt Ekonomik Mücadele Aracı Değildir.

Kitle derneklerinde sağ çizgi, kitle derneklerini salt ekonomik talepler için mücadele araçları olarak görmektedir. Bu çizgi ekonomik mücadele ile siyasi mücadele arasında bir çin seddi çekmekte; kitle derneklerinin içinde barındırdığı kitleyi siyasi olarak eğitme, devrime yakınlaştırma görevini reddetmektedir. Bu çizgi komünistlerin ekonomik mücadelede görevini, 'ekonomik mücadeleyi siyasi mücadeleye dönüştürme', 'ekonomik mücadeleye siyasal nitelik verme' olarak sınırlamaktadır. Komünistler açıktır ki; her ekonomik mücadeleye, siyasi bir nitelik vermeye çalışırlar. Ama kümünistlerin ekonomik mücadeledeki görevini bununla sınırlamak burjuva çizgisidir. Bu çizgi işçilerin kendiliğinden mücadelesinin kuyruğuna takılmak çizgisidir. Lenin, bu çizgiye karşı 1900'lerin başlarında amansız bir mücadele vermişti. Lenin, komünistlerin ekonomik mücadelede görevinin 'ekonomik mücadeleye siyasi nitelik verilmesi' şeklinde sınırlandırılmasına karşı çıkıyor ve bir işçinin ağızından şunları söylüyordu:

"Kendinizi boşa yoruyorsunuz baylar, ve bizim de pek iyi başarabileceğimiz bir iş için böyle aşırı bir gayret göstererek asıl görevlerinizden kaçıyorsunuz. Sosyal-Demokratların görevinin, ekonomik mücadelenin kendisine politik bir nitelik kazandırmak olduğu iddianız hiç de akıllıca bir şey değil. Çünkü Rusya dahil, tüm dünyada, ekonomik mücadeleye politik bir nitelik kazandırmada çoğu zaman polisins kendisi inisiyatifi eline almaktadır ve işçiler de, hükümetin kimi desteklediğini öğrenmektedirler. Yeni bir Amerika keşfetmiş gibi böylesine övdüğünüz 'işçilerin işverene ve hükümete karşı ekonomik mücadelesi' bugün Rusya'nın her yerinde, en uzak yerlerinde bile, grevlerden sözedildiğini duymuş, ama sosyalizm hakkında hemen hemen hiçbir şey duymamış olan işçilerin kendileri tarafından yürütülmektedir. Biz işçiler arasında, elle tutulur sonuçlar vaadeden talepler öne sürerek canlandırmak istediğiniz 'eylemi' zaten, her günkü sınırlı sendika çalışmalarımızda yerine getiriyoruz. Bu somut talepleri çoğu zaman, aydınlardan hiçbir yardım görmeden öne sürüyoruz. Fakat bizim için bu tür eylem yetmez; biz azıcık 'ekonomik' politika lapasıyla doyacak çocuklar değiliz. Diğerlerinin bildiği her şeyi bilmek politik yaşamın tüm yanlarının ayrıntılarını öğrenmek ve her politik olaya aktif olarak katılmak istiyoruz." (*)

Gerçekten de, ekonomik mücadeleler, yani "işçilerin iş güçlerini daha elverişli şartlarla satmak, çalışma şartlarını, hayat şartlarını iyileştirmek için patrona karşı ortak mücadele" (***) leri, seyirleri içinde çoğu kez kaçınılmaz olarak, komünistlerin iradesi dışında da siyasi mücadeleye dönüşür. Çünkü burjuvazi, ekonomik mücadeleyi bastırmak amacıyla işçilerin (ve diğer sınıfların) üzerine, devletin baskı güçleriyle, polisiyle, jandarmasıyla, (gerektiğinde ordusuyla), kanunu ile, hukuku ile, hapishanesi ile yürür.

Böyle bir durumda, işçilerin yaşam ve çalışma şartlarını düzeltmek için kendiliğinden ve bilinçsiz olarak giriştikleri mücadele, devlete karşı yönelelen bir siyasi mücadeleye dönüşür. Bu içinde yaşadığımız devletlerin tekellerle içiçe girdiği dönemde, çok daha açık biçimde ortaya çıkan bir olgudur.

Marks da sendikaların yalnızca ekonomik mücadele ile sınırlandırılmaması gerektiğini şöyle belirtiyordu:

"Sendikaların doğuşu, kendilerini hiç olmasa esir durumundan bir parça olsun kurtaracak pazarlık koşullarına sahip olabilmek için, işçilerin bu rekabeti yok etmek, ya da en azından sınırlamak için başvurdukları kendiliğinden girişimlerden kaynaklanır. Demek ki, sendikaların ilk hedefi, günlük ihtiyaçlara, sermayenin ardı arkası kesilmez saldırılarını engelleme yollarıyla, kısacası ücret ve işgünü uzunluğu sorunlarıyla sınırlı kalmıştır. Sendikaların bu eylemi yalnızca meşru değil, aynı zamanda gereklidir. Günümüzün üretim sistemi son bulmadıkça bu eylemden vazgeçilemez. Tam tersine, bu eylem, tüm ülkelerde sendikaların kurulması ve birleşmesiyle genelleştirilmelidir. Sendikalar buna karşılık, kendileri de farkında olmadan, ortaçağ belediyeleri ve komünlerinin orta sınıfa sağladığı cinsten örgütlenme merkezleri oluşturulmuşlardır. Sendikalar, emek ve sermaye arasındaki, günlük mücadeleler bakımından gerekliseler ücretli emek ve sermaye egemenliği düzenini değiştirmenin örgütlü araçları olarak daha da gereklidirler" (***)

Şimdi bu bilgiler ışığında kitle derneklerinin ne olduğunu daha açıkça ortaya koyabilir, kitle derneklerinde nasıl bir siyaset izlememiz ve kitle derneklerinin nasıl bir siyaset izlemesi gerektiğini açıklayabiliriz.

Kitle dernekleri devrime dolaylı hizmet eden araçlar olarak içinde barındırdıkları kitlenin somut, ekonomik, demokratik taleplerini savunurlar.

Ekonomik talepler için mücadele, kitle örgütlerinin kitleleri etrafında toparlayabilmesi için gereklidir. Çünkü kitlenin en geri bilinçli kesimleri bile, somut ekonomik talepler için mücadeleye kazanılabilir. Ama kitle örgütleri, kendilerini salt ekonomik talepler uğruna mücadele ile sınırlayamazlar. Kitle örgütleri, ekonomik mücadele ile sınırlayamazlar. Kitle örgütleri ekonomik mücadele ile, siyasi mücadele arasındaki bağı kitlelere kavratma görevine de sahiptir. Kitle örgütleri, her ekonomik mücadeleyi, proletaryanın siyasi iktidar mücadelesine bağlı olarak, ona hizmet edecek biçimde ele almalıdır. Kitlelerde hiçbir zaman reformcu hayaller yaratmamalıdır. Kitle örgütleri, kitlelerin ekonomik talepleri uğruna mücadelesini yürütmeli, ama bu mücadeleyi yürütürken, hiçbir zaman burjuvaziden kopartılabilecek bir takım tavizlerin kurtuluş olduğu düşüncesini yaymamalıdır. Her ekonomik mücadele içinde, gerçek kurtuluşun ancak sömürü ve zulüm düzeninin yıkılması ile olacağını vurgulamalıdır. Kitle örgütleri, kitlelere genel devrimci bir bilinç vermeli, onları devrime yaklaştırmalıdır.

Komünistler kitle derneklerinde çalışmalıdır.

Bütün bunların olabilmesi için, Komünistler kitle derneklerinde çalışmalı, ve kitle derneklerinde Komünist Parti'nin önderliği sağlanmalıdır. Bu sağlanmazsa kitle örgütlerinin devrime hizmet eden araçlar olması düşünülemez. Komünistler, kitle derneklerinde önderliği ele geçirmeleri halinde, zafer sarhoşluğuna kapılıp; kitle derneklerinde doğrudan parti propagandası yapmak şeklinde "sol" bir siyasete sapmamalıdır. Böyle bir siyaset kitle örgütünün bu niteliğini kaybetmesine yol açar. Kitle dernekleri üzerinden yapılacak "devrimci" propaganda, kitle derneklerinin açık ve mümkün olduğunca geniş mesleki örgütler olduğu unutulmadan yapılmalıdır. Ve genel devrimci bir nitelik taşınmalıdır. Kitle dernekleri kesinlikle "sol"un çeşitli parti ve fraksiyonları arasındaki polemige sokulmamalıdır. Böyle bir davranış, kaçınılmaz olarak, kitle örgütlerini, şu veya bu parti veya fraksiyonun legal görüntüsü haline getirir. Kitleden soyutlar.

Kitle örgütleri mesleki örgütlerdir.

Kitle örgütleri mümkün olduğunca geniş ve açık mesleki örgütler olduğu için devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesini de çözemezler. Örneğin kitle örgütleri;

- Proletarya partisi var mı, yok mu?
- Birleşik Cephe nasıl kurulur? Ordu inşası nasıl olacaktır?
- İçinde bulunduğumuz dönemde silahlı mücadele nasıl ele alınmalıdır? vb.

bir dizi soruya cevap veremez. Bunlara cevap verecek örgüt Komünist Parti'dir. Kitle örgütlerinde bu ve bunun gibi sorulara cevap aramak, kitle örgütlerini devrime dolaylı hizmet eden araçlar olmaktan çıkartır. Çünkü kitle örgütlerinde bu sorulara cevap aranmaya başlandı mı, önce kitle içinde, kitle örgütleri ile parti arasında fark olmadığı görüşleri yayılır. Bu görüş partiyi kitle örgütleri seviyesine indiren, partinin önemini azaltan, sendikalarla partiyi eşitleyen anarko-sendikalist bir görüştür. Bu görüş son tahlilde, kitle kuyrukçuluğuna, kendiliğinden harekete tapmaya götürür. Kitle içinde, devrimin genellikle legal olan (legal olması istenen); çok çeşitli görüşlere sahip unsurlardan oluşan kitle örgütlerinin öncülüğünde yapılabileceği, partinin gereksiz olduğu hayallerini yayar. İkincisi, kitle örgütlerinde yukardakine benzer sorulara cevap arama, kitle örgütlerini kitlenin yalnızca en ileri bilinçli kesiminin bir araya geldiği dar örgütler haline getirir. Hatta bu tartışmaların sonucunda, kitle örgütleri giderek, yalnızca bir partinin (ya da grubun) görüşlerini savunanların toplandığı örgütler haline gelirler. Bu kaçınılmazdır. Böyle bir gelişme, komünistlerin kitle dernekleri aracılığıyla geniş kitleyi etkileme imkanını ortadan kaldırır. Böyle bir gelişme yalnızca, kadro ve sempaticanları kitlelerden tecrit ederek daha kolay tespit edebilme imkanına kavuşan hakim sınıfların işine yarar.

İşte bütün bu sebeplerden komünistler, kendi önderliklerindeki kitle örgütlerinde genel devrimci propaganda yaparlar. Devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesinin kitle örgütlerinde çözülmemeyeceğinin bilincinde hareket ederek, kitle örgütlerinde tartışmaları belli sınırlar içinde tutarlar².

² Burada, yazının çeşitli yerlerinde açıklanmış olmakla birlikte, gelebilecek muhtemel demagojileri önlemek için iki noktayı tekrar açıklamak yararlı olur.

Birincisi, komünistler "...kitle örgütlerinde tartışmaları, belli sınırlar içinde tutarlar." cümlesindeki "sınır" şudur:

Kitle örgütleri var olan düzenin bozukluğunu kitlelere kavratmaya çalışırlar. Bu düzenin düzeltilmesinin ancak devrimle olabileceğinin propagandasını yaparlar. Tek kurtuluş yolunun devrim (ülkemiz şartlarında Demokratik Halk Devrimi) olduğunu kitlelerine kavratmak kitle derneklerinin görevidir. Kitle dernekleri devrimin gerekliliğinin propagandasını yaparlar. Ancak devrimin somut olarak nasıl gerçekleştirileceği sorusuna cevap veremezler. Nasıl (?)

Komünistler kitle örgütlerinin “sol” lafazanlık örgütü olması isteğini reddederler. Toplumun her kesiminde olduğu gibi kitle örgütlerinde de örgütlenme çalışması yaparlar.

Bir kitle örgütünün devrimci olmasının ölçütü, o kitle örgütünün mümkün olduğunca keskin “sol” laflar etmesi değildir. Ölçüt, bu kitle örgütünün ne kadar kitleyi Komünist Parti’nin etki alanı içine soktuğu meselesidir. Komünistler, kitle örgütlerinde her zaman, bu örgütlerin devrime dolaylı araç, bizim kitleyle bağ kurduğumuz alanlar olduğu anlayışından yola çıkarak doğru, dikkatle bir siyaset izlemek zorundadırlar. Komünistler kitle örgütlerinde bizim yukarıda ana hattını çizmeye çalıştığımız, genel devrimci siyaseti hakim kılmak için, yoğun bir çalışma yürütürler. Kitle örgütleri içinde parti hücreleri kurarlar. Kitle örgütleri içinde ileri çıkan unsurları daha da ilerletmek için onlarla kitle örgütleri dışında da temaslar geliştirerek; örgütlemeye çalışırlar.

Kitle örgütleri sadece “eşitlik” ve “özgürlük” isteğinde bulunan oportünist çizgi temsilcilerinin ve savunucularının bir araya toplandığı tartışma büroları değildir.!

Komünistler, kitle örgütlerini, kendine ‘devrimci’ ‘proleter’ vs. sıfatlar takan bir takım grupların bir araya geldiği bir hizipler konfederasyonu olarak görmezler. Kitle örgütlerini yalnızca belli hizipler içinde örgütlenenlerin bir araya geldiği teşkilatlar olarak gören anlayışı reddederler. Komünistler kitle örgütleri içinde esas olarak henüz örgütlenmemiş kitleleri toparlamaya çalışırlar. Kitle derneklerini, çeşitli hiziplerin konfederasyonu olarak gören oportünistler, kitle örgütleri içinde “eşitlik” ve bütün hiziplere “özgürlük” isterler.

Komünistler böyle bir “eşitliği” ve böyle bir “özgürlüğü” reddederler. Komünistler, kitle örgütlerinin kendilerine özgü bir programı ve tüzüğü olmasını ve bu program ve tüzüğün uygulanmasını savunurlar. Kitle örgütlerini bir hizipler konfederasyonu olarak gören oportünistler, kitle örgütleri içinde merkezîyetçiliği reddetmektedirler. Bunlara göre, kitle derneklerinde azınlığın çoğunluğa; teşkilatın bütünün yönetim kademesinin kararlarına uyması kuralları uygulanmamalıdır. Her örgüt ve kişi kendi bildiğini yapmalıdır. Komünistler, örgütsüzlüğü beraberinde getiren böyle bir anlayışı kökten reddederler. Komünistler, kitle örgütlerinde demokrasi ve merkezîyetçiliğin bir arada yürütülmesini savunurlar. Azınlığın çoğunluğa uymasını; bütün kitle örgütlerinin demokratik bir biçimde seçilen yönetim kademelerinin kararlarına uymasını savunurlar. Lenin ve bolşevikler, kitle örgütlerinde ‘tarafsızlığa’ ‘hizipler üstü’ olmaya vs. karşı çıkmışlar, buna karşı amansız bir mücadele yürütmüşlerdir. Lenin, Likidatörlerle Narodnikler, ‘bolşeviklere karşı’, ‘sendikaların tarafsızlığı’ konusunda birleştiği zaman, onlarla alay ederek şöyle diyordu:

“Likidatörler ve Narodnikler.... sendika eyleminde hem ‘zayıflığın tarafsızlığı’ hemde ‘isteksizce tarafsızlığın’ temsilcileri olarak birleşmişlerdir. Ne Likidatörler ne de Narodnikler sendika hareketinde gerçek bir etkiye sahiptirler. Zayıf bir azınlık olmalarına rağmen Marksistlerle ‘eşit’ olmak istemektedirler. Bu talep ‘teorik’ olarak ancak tarafsızlık görüşü açısından savunulabilir. Bu yüzden de işçi sınıfı hareketinde az etkiye sahip bütün gruplar ‘tarafsızlık’ iddiasındadır.

Narodnikler, Likidatörlerle birleşmelerinin ‘tek amacının Pravdacıların aşırı taleplerine karşı işçi örgütlerinin hizipler dışı durumunu korumak olduğunu’ söylüyorlar.

Pravdacıların bu talepleri nedir? Politik görüşleri kendilerinininkinden farklı işçilere herhangi bir sendikanın kapısını mı kapamışlar? Sendikaların bir tekine herhangi bir etiket mi yapıştırmışlardır?... Hayır.

Pravdacıların ‘aşırı talepleri’ ile, pravdacıların Narodnik ve tasfiyecilerin küçük burjuva yöntemlerine katılmak istemediklerini ve tek bir sendika içinde işçilerin çoğunluk tavrına bağlı kalırken, bir yandan da Marksist düşüncelerin etki kazanması için düğüşüklerini kastediyorlar.

.....

Biz tarafsızlığı savunmuyoruz. Buna karşıyız. Fakat Narodnik ve Likidatörlerin bir sendikada şans eseri olarak çoğunluk elde ettikleri zaman yaptıkları gibi de davranmıyoruz. Ancak ilkeleri olmayan zayıf gruplar, ilk ‘zafer’lerinde akıllarını yitirir ve ‘zafer’lerini yirmi otuz oy çoğunluğu ile ‘pekiştirme’ telaşına düşerler. Böyle altın bir fırsatı kaçırmamak için heyecanlı ve acele bir biçimde ‘ilkelerini’ gözden geçirir, tarafsızlıklarını unuttur ve sendikalara bir etiket yapıştırırlar.” ()*

sorusuna cevap verebilecek tek örgüt proletaryanın öncü örgütü, Komünist Partisidir. Bu yüzden biz komünistler kitle derneklerinde tartışmaları nasıl (?) sorusuna cevap arayacak düzeye gelme sınırları içinde tutmaya özen göstermeliyiz.

İkincisi, “komünistler.. kitle örgütlerinde genel devrimci propaganda” yada “siyaset” yaparlar, cümlesindeki “genel devrimci siyaset” şudur:

Bazıları bize “genel devrimci siyaset” olur mu diye soruyorlar. Genel devrimci siyasetten ne anladığımız yazıda belirtilmiştir. Bu siyaset bazı arkadaşların anladığı yada daha doğrusu anlamak istedikleri gibi birden fazla sınıfın, tüm halk sınıf ve tabakalarının “ortak” siyaseti değildir. Buradaki genel sözcüğü birden fazla sınıfın “ortak” siyasetini değil, tek sınıfın; proletaryanın kitle derneklerinde izleyeceği siyasetini belirlemektir. Genel devrimci siyasetten anladığımız, devrimin gerekliliğini kavratana ama nasıl sorusuna cevap vermeyen bir siyasettir.

Lenin'in buradan Narodnikler ve Likidatörler için seylediği, aynen 'bizim oportünistlerimiz!' olan Halkın Sesi, Halkın Birliği, Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu için de geçerlidir.

Proletaryanın iktidarı ele geçirmiş olduğu dönemde kitle örgütleri ve görevleri:

Buraya kadar anlatılanlar kitle örgütlerindeki çalışmanın devrimden önceki durumuyla ilgili idi. Açıktır ki, toplumdaki herşey gibi kitle örgütlerinin görev ve kapsamı da devrimden sonra değişecektir. Proletaryanın ya da onun önderliğinde halkın iktidarı ele geçirmesi halinde kitle örgütlerinin muhtevası ve görevleri temelde değişiklik gösterir.

Sosyalizmi inşa aşamasında olan devletlerde kitle örgütlerinin görevleri esas olarak var olan proletarya diktatörlüğünü koruma, sağlamlaştırma ve sınıfsız topluma varma mücadelesinde partinin önderliğinde mücadele ederek, kitleleri partiye yakınlaştırmaktır.

Bunlar yeni tip kitle örgütleri; sovyet tipi örgütlerdir. Stalin 'sovyetler'li şöyle açıklıyor:

"Eski örgüt biçimlerine oranla, sovyetlerin daha güçlü olması nedendir?"

"Çünkü sovyetler proletaryanın en geniş kitle örgütleridir. Çünkü sovyetler ve yalnız sovyetler, istisnasız bütün işçileri kucaklayan örgütlerdir.

"Çünkü sovyetler, bütün ezilen ve bömürülenleri, işçileri ve köylüleri, askerleri ve denizcileri kucaklayan biricik kitle örgütleridir. Ve bu nedenle, kitlelerin mücadelesinin siyasal sevk ve yönetimini en kolay biçimde bu kitlelerin öncüsü tarafından, proletarya tarafından, bu örgüt içinde eksiksiz gerçekleştirilebilir.

"Çünkü sovyetler, kitlelerin devrimci mücadelesinin, siyasal faaliyetinin, kitleleri ayaklandırmanın en güçlü organları; mali sermayenin ve siyasal uzantılarının sonsuz erkini kırarak en güçlü organlardır.

"Çünkü sovyetler, kitleleri doğrudan doğruya örgütlendirirler, yani en demokratik örgütlerdir; ve bu yüzden de kitleler arasında en çok otoritesi olan, yeni devletin örgütlerine ve yönetimine kitlelerin katılmasını kolaylaştıran ve eski sistemi yıkmak için yeni proleter sistemini kurmak için mücadele halinde olan kitlelerin devrimci enerjisinin, inisiyatifinin, yaratıcı yeteneklerinin gelişmesinin en büyük ölçüde kolaylaştıran örgütlerdir." (**)

Proletarya diktatörlüğü şartları altında kitle örgütlerinin fonksiyonunu, Komünist Enternasyonal'in 1 Eylül 1928 de kabul ettiği program çok açık ve özlü bir şekilde ortaya koyuyor. Burada, kitle örgütlerinin bu durumunu açık ve net bir şekilde ortaya koyan bu bölümü olduğu gibi aktarmak oldukça yararlıdır.

"Proletarya diktatörlüğünün bu görevleri yerine getirilirken kitle örgütlerinin ve özellikle işçi örgütlerinin görev ve işlevlerinde köklü değişiklikler meydana gelir. Geniş proletarya tabakalarının içinde birleştikleri ve eğitim gördükleri, ilk işçi kitle örgütleri olan işçi sendikaları kapitalizmde yoğunlaşmış sermayeye ve onun devletine karşı verilen sanayi mücadelelerinin ve kitle mücadelelerinin başlıca silahlarıdır. İşçi sendikaları proletarya diktatörlüğünde proletaryanın en güçlü kaldırıcı haline, geniş proleter kitlelerinin üretimin sosyalist yönetimine katılmasını sağlayan birer komünizm okulu haline gelirler. İşçi sendikaları devlet aygıtının bütün kısımlarıyla doğrudan bağları olan bir örgüt haline gelirler, devletin bütün faaliyet alanlarının etkilerler, işçi sınıfının gerek uzun vadeli gerekse günlük çıkarlarını korurlar ve Sovyet devletinin organlarındaki bozukluklara karşı mücadele ederler. Böylece işçi sendikaları, kendi safları arasından inşa çalışması için önder kadrolar yetiştirdikleri, geniş proleter kitlelerinin bu çalışmaya katılmasını sağladıkları, kitlelerin bu çalışmaya katılmasını sağladıkları, kitlelerin düşük kültürel düzeyinin ve proletaryaya düşman sınıfların etkisinin bir sonucu olarak ortaya çıkması kaçınılmaz olan bürokrasi hastalığına karşı mücadeleyi kendilerine özel bir görev olarak seçtikleri için proletaryanın iktisadi ve siyasi örgütlenmesinin belkemiği haline gelirler.

Kapitalizmin koşullarında işçi sınıfının kooperatif örgütleri, reformist hayallere bir tepki olarak, son derece önemsiz bir rol oynamaya mahkumdurlar. Genel olarak kapitalizmin şartlarının ve bu kooperatiflerin önderlerinin reformcu siyasetlerinin bir sonucu olarak çoğu zaman yozlaşırlar ve kapitalist sistemin bir uzantısı haline gelirler. Proletarya diktatörlüğünde kooperatifler bölüşüm mekanizmasının en önemli birimleri haline gelebilirler ve gelmelidirler.

Son olarak, köylü tarım kooperatifleri (pazarlama, satın alma, kredi ve üretici kooperatifleri), uygun biçimde yönetildikleri, kapitalist unsurlara karşı sistemli bir mücadele yürüttükleri ve bir yandan proletaryayı izleyen geniş emekçi köylü kitlelerinin faal bir şekilde katılmalarını sağladıkları takdirde köylük bölgeleri şehirlere bağlayan temel örgütlenme biçimlerinden biri haline gelebilirler ve gelmelidirler. Kapitalizm şartlarında köy kooperatifleri, herhangi bir canlılık belirtisi gösterebilirler bile, kapitalist sanayiye, kapitalist bankalara ve bir bütün olarak kapitalist çevreye tamamen bağımlı olduklarını ve reformcular, köy burjuvazisi ve hatta çoğu kez toprak ağaları tarafından yönetildikleri için genellikle kapitalist işletmeler haline gelirler. Proletarya diktatörlüğü altında bu kooperatifler farklı ilişkilere sahip olana farklı bir sistem haline gelirler ve proletaryanın sanayisine, proletaryanın bankalarına vb. bağımlı olurlar. Bu şekilde ve proletaryanın doğru bir sınıf siyaseti izlemesi, yani kooperatiflerin içindeki ve dışındaki kapitalist unsurlara

karşı sistemli bir sınıf mücadelesi yürütmesi koşuluyla, tarım kooperatifleri sosyalist sanayinin rehberliği altında, köylük belgelerin sosyalist dönüşümü için, köylük bölgelerin kollektifleştirilmesi için en önemli araçlarından biri haline gelebilirler. Ancak bu, bazı ülkelerde tüketici kooperatiflerinin ve özellikle de tarım kooperatiflerinin, ilk zamanlarda, burjuvazinin ve onun sosyal-demokrat ajanlarının önderliği altında karşı-devrimci kaleler olarak hizmet görmesi ve işçi devriminin iktisadi faaliyetlerini baltalaması olasılığını ortadan kaldırmaz.

Proletarya bütün bu savaşları, Sovyet devletinin gerçek itici güçleri ve Sovyet devletini bütün tabakalardan geniş emekçi, halk kitleleriyle birleştiren bağlar haline gelmesi gereken çok çeşitli bir dizi örgüt aracılığıyla verir ve görevlerini gene bunlar aracılığıyla yerine getirir. Proletarya, proletarya diktatörlüğü sisteminde komünist partisinin önder rolü aracılığıyla irade ve eylem birliği sağlar.

Proletarya partisi doğrudan doğruya sendikalara ve işçi kitleleri ile köylüleri kucaklıyan birdizi diğer örgüte dayanır (sovyetler, kooperatifler, Genç Komünistler Birliği vs.) ve bu şekilde bir bütün olarak Sovyet sistemini yönlendirir. Proletaryanın yeni toplumu örgütleme görevini yerine getirmesi, sadece bütün kitle örgütlerinin Sovyet hükümetini sadakatle desteklemeleri, sınıf iradesinin sarsılmaz birliği ve partinin önderliği ile mümkündür.” (*)

Türkiye’de Kitle Örgütlerinde Çalışma

Bugün ülkemizde, “kitle örgütü” olma iddiasında olan pek çok örgüt, gerçekte kitle örgütü niteliğinde değildir. Bunların önemli bir bölümü, yalnızca belli bir siyasi parti veya grubun program ve görüşlerini kabul eden unsurları içinde toplayan; bu gruba ters görüşleri içinde barındırmayan örgütler durumundadır. Ve zaten bu örgütler halk, devrimciler ve polis tarafından da kendi adı ile değil, şu veya bu teşkilatın örgütü, derneği vs. olarak tanınmaktadır. Bu tip örgütlere en tipik örnek kuşkusuz, T‘K‘P‘nin örgütleri durumunda olan İGD, İKD ve İLD vs.dir. Bu örgütler açık seçik TKP propagandası yapmakta; devrimcilere azgınca saldırmaktadırlar. İlginç olan, sosyal faşistlerin bu örgütlerde böyle bir çizgi izlerken, zayıf oldukları yerlerde “tarafsızlık”ı savunmalarıdır. Bunlar bir yandan kendi ellerinde bulundukları örgütleri Rus sosyal emperyalizminin propaganda araçları olarak kullanıp; bu örgütler üzerinden TKP’nin tüm anti-Marksist görüşlerini yayarken bir yandan da hakim olmadıkları kitle örgütlerinde “hizipler arası polemik kitle örgütleri üzerinden yürütülmesi”ne karşı çıkmaktadırlar. (Onlar bu tutumlarını esas olarak yurtdışında takınmaktadırlar.) Bunların kendi hakim oldukları kitle örgütlerinde izledikleri çizgi ile, hakim olmadıkları örgütlerde savundukları çizgi birbirine taban tabana zıttır. Aslında bunların hakim olmadıkları kitle örgütlerinde izledikleri ‘tarafsızlık’ çizgisi, Lenin’in deyimi ile ‘zayıflığın tarafsızlığı’ yada ‘isteksizce tarafsızlık’tır.

Bunların ele geçirdikleri kitle örgütlerinde izleyecekleri çizgi, Narodnik ve Likidatörlerin izleyeceği çizgiden farklı olmayacaktır. Lenin adı geçenler hakkında şöyle diyor:

“...Bir kaç yıl önce Narodnikler demiryolcular sendikasında çoğunluğu kazandılar. Bunun nedeni işçilerin değil demiryolu memurlarının desteğine sahip olmaları ve diğer elverişli koşullardı. Narodnikler ne yaptılar? Bu sendikaya hemen bir etiket yapıştırdılar. Sendikayı kendi ‘platform’larını benimsemeye zorladılar. Sosyal demokratları ve parti dışı işçileri kovdular ve onları aynı işkolunda başka bir sendika kurmaya zorladılar.

.....

Narodniklerin bunun diğer sendikalarda yapmamaları erdemliklerinden değil, işçiler arasında etkilerinin her yerde çok az olmasındandır.

Aynı şey Likidatörler için de doğrudur. Metal işçileri sendikasını denetimleri altına aldıkları zaman, bu sendikayı Likidatörler’in bir kolu haline getirdiler. Hiç bir üye genel toplantısında Likidasyoncu çizginin onaylandığı ifade edilmemesine rağmen, sendikanın yayın organı ‘yeraltı’na karşı kışkırtıcı makaleler yayınladılar.” (*)

Narodnik ve Likidatörlerin izlediği çizgiyi izleyenler yalnızca Rus sosyal-emperyalizmine hizmet eden sosyal-faşistler değildir. HS, HY, HB, HK ve Dev-Genç, KSD, Kürt milliyetçileri ve bir dizi oportunistin izlediği kitle örgütü çizgisi de, şekilde ayrılıklar göstermesine rağmen özde aynıdır. Bunların tümü de, hakim oldukları kitle örgütlerini ‘kendi platformlarını’ benimsemeye zorlamaktadırlar. Bu kitle örgütleri, şu veya bu teşkilatın legal bürosu olarak kullanılmaktadır.

Bunlardan HS bir süre, açık olarak, kitle derneklerini bir hizipler konfederasyonu olarak gören çizginin savunuculuğunu yapmış; kitle örgütlerinin yönetimlerinin gruplar arasında pazarlıkla ‘nispî temsil’ sistemi ile oluşturulmasını talep etmiştir. Sonradan bundan vazgeçerek, her yanda kendi tekkelerini kurmuştur. Bugün HS’nin hakim olduğu dernekler, aynen eski işçi-köylü bürolarının çalıştığı tarzda çalışmaktadır.

HS’nin ‘hizipler üstü kitle örgütü’ anlayışı, başlangıçta HY, HK, HB oportunistlerinin de hoşuna gitmiş; ve bunlar da, bu anlayışı savunmuşlardı. Ama ‘hizipler üstü’ olmayı HS hizibi dışında ele almışlar; her birinin tek başına yeterince güçlü olmadığı yörelerde beraberce ‘kitle örgütleri’ kurmuşlardı. Bunu da ‘proleter

devrimcilerin birliği için atılan ileri bir adım' olarak nitelenmişlerdi. Ancak bu örgütler daha başlangıçta ölü doğan örgütler olmuştur. İlkesiz, 'zayıflığa' dayanan 'hizipler üstü örgüt' anlayışı, her hizibin, örgüt içinde kendi hakimiyetini kurmaya çalışması sonucu parçalanmaya başlamıştır. Zaten bu üç oportunist grupta, daha başlangıçta, yeterince güçlü oldukları yerlerde, kendi 'kitle örgütlerini' kurmaya yönelmişlerdir. Şimdi bu üç oportunist grup arasındaki ilkesiz birlik dağılma sürecini tamamladı. Onlar buna bağlı olarak kendilerinin bağımsız tekke 'kitle örgütlerini' kurdular ve kurmaya devam ediyorlar.

Dev-Genç ve KSD gibi oportunist gruplar, daha başlangıçta 'hizipler üstü kitle örgütü anlayışına' karşı çıkmışlardı. Bu davranış doğrudu. Ancak bunlar da aynı sosyal faşistlerin yaptığı gibi, kitle örgütlerini yalnızca kendi görüşlerini, kendi platformlarını kesinlikle kabul eden kişilerin örgütleri olarak kavramışlar; bu çizgiyi gerçekleştirmek için darbeci metodlar kullanmaktan çekinmemişlerdir.

Bugünkü durumda bu teşkilatlar da kitle örgütü niteliğini taşımaktadır. Aynı durum Kürt milliyetçisi teşkilatlar ve bir dizi diğer oportunist teşkilat için de geçerlidir. Bugün ülkemizde yaygın "kitle derneği" şekli aslında "tekke derneği" şeklindedir.

Biz bütün bu teşkilatları somut olarak ele almalıyız. Eğer bugün oportünistlerin önderliğinde olduğu ve yanlış çizgi izlediği halde, kitle üzerinde etkisi olan, içine girip çalışmamız halinde, doğru bir çizgiye oturabileceğimiz inancında olduğumuz örgütlere, gücümüz elveriyorsa girip çalışmalıyız. (Doğru çalışma yapma, doğru bir çizginin hakim kılınması imkansız olan örgütlerde gerektiği zaman mesela bazı üyelerini kazanmak için, ne yaptıklarını öğrenmek için, vs. çalışılabilir. Ama bu bizim kitle örgütlerinde izleyeceğimiz genel çizgi değildir. Özel durumda özel görev olarak ele alınmalıdır.) İlkemiz kitle üzerinde etkisi olan tüm kitle örgütlerine girip çalışmak, doğru çizgiyi bu kitle örgütlerine hakim kılmaya çabalamak omalıdır. (Tabi bu ilkenin uygulanması devrimin diğer görevlerine bağımlı olarak ele alınmalı, hiç bir zaman kitle derneklerinde çalışma devrimin tek sorunu olarak mutlaklaştırılmamalıdır.) Eğer çalıştığımız bölgelerde kitle üzerinde etkisi olan kitle örgütleri yoksa o zaman, (yine gücümüz elveriyorsa) kitle derneklerinin kurulmasına bizzat önderlik etmeli, başından itibaren doğru çizgiyi kitle derneklerinde hakim kılmalıyız. Kendine 'kitle örgütü' adı takan bir takım tekkeleri yıkmanın en iyi ve tek yolu, gerçek kitle örgütleri oluşturmak; doğru, sabırlı, tutarlı bir çalışma ile kitleleri gerçek kitle örgütleri içinde birleştireceğimiz çizgi, kitle derneklerinin mesleki, geniş ve açık yapısına uygun bir çizgi olmalıdır. Bu çizgi şöyle olmalıdır:

*Önderliğimizdeki kitle örgütleri, içinde barındırdığı kitlenin, somut ekonomik taleplerini tutarlı bir şekilde savunmalıdır. Kitleleri, kendi somut talepleri etrafında toparlamalı ve onları bu talepler uğruna mücadeleye sevk etmelidir. Kitle örgütleri, bu mücadeleyi, devrim mücadelesine bağımlı olarak ele almalı, ketlesine, somut talepler uğruna mücadele ile bir takım tavizlerin koparabileceğini, ama bu tavizlerin kurtuluş olmadığını; gerçek kurtuluşun komprador patron-ağa devletinin yıkılmasında, halk iktidarının kurulmasında olduğunun propagandasını yapmalıdır. Bunu yapmayan bir kitle örgütü, devrime değil, reforma hizmet eder.

*Kitle dernekleri, dünya çapında emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiğe karşı, halkların ve uluslararası işçi sınıfının devrim mücadelesinden yana bir tavır takınmalı, kitlesini Enternasyonalizm anlayışı ile eğitilmelidir.

Kitle örgütleri ülkemizde, emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı; komprador patronlara ve ağalara karşı; bunların düzenine, devletine karşı, sömürü ve her türlü baskıya karşı bir tavır takınmalıdır.

*Kitle örgütleri genel olarak anti-emperyalist güce karşı olmak demek değildir. Anti-emperyalist olmak, emperyalizmin her türüne karşı olmak demektir. Kitle örgütleri, kendilerini ne salt Amerikan emperyalizmine ve Batıda'ki emperyalist güçlere (sosyal faşistler böyle yapıyor) ne de salt 'iki süper güç' adı verilen Amerikan emperyalizmine ve Rus sosyal emperyalizmine (özellikle de Rus sosyal emperyalizmine) (sosyal-şövenler de böyle yapıyor) karşı olmakla sınırlamamalıdır. Kitle örgütleri kitlesine, emperyalizm olgusunu kavratmalı, ve her türlü emperyalist gücü karşısına almalıdır. Ancak böyle bir kitle örgütü, gerçekten anti-emperyalist bir nitelik taşır. Bugün bu anlamda ne sosyal faşistlerin, ne orta yolcuların, ne de sosyal şövenlerin başını çektiği kitle örgütleri tutarlı bir anti-emperyalist nitelik taşımaktadır.

Anti-faşist olmak demek, faşizmin yalnızca şu veya bu türüne karşı olmak demek değildir. Anti-faşist olmak demek, faşizmin her türüne karşı olmak demektir. Kitle örgütleri, kitlelerini tutarlı anti-faşizm ruhuyla eğitmek zorundadır.

*Kitle örgütleri milli zulme karşı çıkmalı, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını ve tüm milliyetler için tam hak eşitliğini savunmalıdır.

Yoğun bir milli zulmün uygulandığı ülkemizde, demokrat olmanın şartlarından birisi de milli zulme karşı çıkmak; ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını her şart altında savunmak; tüm milliyetler için tam hak eşitliğini talep etmektir. Demokratik kitle örgütleri de, eğer gerçekten "demokratik" olmak istiyorlarsa, milli meselede bu şekilde tavır takınmalıdırlar.

Bu örgütler hakim Türk ulusunun hakim sınıflarının milli baskılarına; ırkçılığı, milliyetçiliği körükleyen her türlü girişimine, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin milliyetlerine göre bölünmesine karşı tutarlılıkla karşı koymalı; halk içerisinde halkın birliğini savunmalıdır. Kitle örgütleri tabanını bu doğrultuda enternasyonalizm ruhuyla eğitmeli; özellikle Kürt milletine uygulanan milli zulmü somut olarak teşhir etmelidir. Hakim ulus şövenizmine esas darbeyi vururken, ezilen millet milliyetçiliğine düşmemelidir.

*Kitle örgütleri demokratik olmak zorundadır. Bu iki anlamda böyledir. Birincisi, kitle örgütleri, toplum için demokrasiden yana olmalı, demokrasi için mücadele etmelidir. Türkiye şartlarında demokrasi için mücadele, emperyalizme, komprador kapitalizmine, feodalizme karşı mücadele demektir. Halk demokrasisi için mücadele demektir. Kitle örgütleri bu yüzden eğer gerçekten 'demokrat' olmak istiyorlarsa; halk demokrasisini savunmak, bunun propagandasını yapmak zorundadırlar. Kitle örgütleri, halk demokrasisi mücadelesinin dolaylı araçları olmak zorundadırlar.

İkincisi, kitle derneklerinin demokratik olması demek, kendi içinde demokratik merkezîyetçilik ilkelerini tutarlı bir biçimde uygulaması demektir. Gerçek bir kitle örgütü, demokrasi ve merkezîyetçiliği, birbirinin tamamlayıcısı olarak ele alır. Bunları düzgün bir biçimde birleştirerek uygular.

Demokrasi ilkesi, kitle örgütlerinde tüm yönetici kademelerin demokratik bir şekilde seçilmesi; kitlenin en geniş tartışma ile alınacak kararlara ortak olması demektir. Tartışmalar sonucu çoğunluğun aldığı kararlara azınlığın uyması demektir. Merkezîyetçilik ilkesi ise; demokratik bir şekilde seçilen yönetim kademesinin kararlarına eleştiri hakkı saklı olmak kaydıyla bütün örgütün, örgütlü kişilerin uyması demektir. Bu ilkeler kitle örgütlerinde mutlaka hakim kılınmalıdır.

Kitle Örgütlerinde Parti Siyasetimizi Hakim Kılmaya Çalışalım; Gelebilecek Demagojik Saldırıları Göğüsleyelim.

Kitle örgütleri, yukarıda anlattığımız bir şekilde genel bir anti-emperyalist, anti-faşist, devrimci bir çizgi içinde tutulmalıdır. Kitle dernekleri kesinlikle, 'sol'un çeşitli fraksiyonları arasındaki polemige; devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesinin tartışılmasına sokulmamalıdır.

Bunun sebeplerini daha yukarıda açıkladığımızdan burada üzerinde bir kez daha durmuyoruz. Biz, kitle örgütlerinde, 'sol'un devrimin bir dizi meselesini tartışan yayın organlarının satılmasına ve tartışılmasına da karşıyız. Bunların derneklerde satılması ve tartışılmasının dernekleri kaçınılmaz olarak, 'fraksiyonlar federasyonu' giderek bir tek fraksiyonun yan örgütü durumuna sokacağı görüşündeyiz. Türkiye'de de derneklerde yalnızca kitle örgütlerinin niteliğine uygun yayın organlarının satılmasından yanayız. Bizim kitle örgütlerinde bunu savunmamız, bütün oportunistlerin saldırılarını üzerimize çekiyor ve çekecektir.

Nitekim oportunistlerin hepsi geçtiğimiz dönemde bizlere bu konuda çamur atmaya, suçlamaya kalkıştı. Bunların saldırıların birçok yoldaşımızın da kafasını bulandırdı. Bu yüzden bu suçlamaları kısaca incelemek bundan sonra daha da artacak olan demagojilere karşı uyanık olmak için gereklidir.

Oportunist revizyonistlerin getirdikleri suçlamalar (özellikle Yurtdışı ile ilgili) şu noktalarda yoğunlaşıyordu:

Sosyal faşistler de derneklerde adı geçen gazetelerin satılmasına (adı geçen gazeteler somut olarak HS, HY, HB, DG, KSD ve bunlar kadar tanınmış olmayan bir dizi oportunist dergidir. Sosyal faşistlerin ve faşistlerin propaganda organlarının satışını zaten kimse istemiyor) karşı çıkıyorlardı. Onlar da sizin gibi (bizi kastediyorlar) kitle örgütlerinde 'fraksiyonlar arasındaki tartışmanın engellenmesi gerektiğini' söylüyorlar. İşte siz sosyal faşistlerle aynı görüştesiniz. (Bu görüşlerine dayanak olarak çokça Oya Baydar'ın TÖB-DER üzerine yazdığı bir yazıyı tanık gösteriyorlar.)

Şimdi, birincisi, biz sosyal faşistlerle herhengi bir konuda aynı görüşte olabiliriz. Bunun olabileceğini reddetmek, burjuva idealizmidir. Bu anlamda, herhanigi bir konuda, "işte siz de bunu diyorsunuz, sosyal faşistler de bunu diyor" diyerek, bizim görüşlerimizle, sosyal faşistlerin görüşleri arasında akrabalık kurmak, basit bir demagojidir.

Bu, ancak burjuva kakavanlarının yapacağı bir iştir. Bunu yapanlar Marks'ın Lenin'in değil, olsa olsa Aristo'nun öğrencileridirler. Bu arkadaşlara bir soru sormak isteriz:

"Gelecek gençliğindir!" bilin bakalım bu söz kimin?... Mao Zedung'un değil mi? Öyle! Öyle ama, aynı sözü 1936 olimpiyatlarında Hitler de söyledi. Şimdi bu burjuva kafaya göre, Mao'nun "faşist" olması gerekir! Biraz düşünülürse, buna benzer binlerce örnek vermek mümkündür. Örneğin sosyal faşistler, ABD'nin emperyalist bir güç olduğunu söylüyor. Şimdi biz, onlar bunu söylüyor diye, ABD'nin emperyalist olmadığını mı söyleyelim? Sosyal faşistler Demirel'in, Türkeş'in faşist olduğunu söylüyor. Biz söylemeyelim mi? vs.

İkincisi, ki bu da en az birinci kadar önemlidir, sosyal faşistlerle biz adı geçen somut konuda aynı görüşte değiliz. Yukarıda da anlattığımız gibi sosyal faşistler, kitle örgütlerini fraksiyonlar arası tartışmaya sokmama görüşünü, yalnızca hakim olmadıkları, zayıf oldukları yerlerde savunuyorlar. Yoksa hakim oldukları örgütlerde uygulamaları tam tersidir. Ve bu uygulama, 'bizim diğer oportunistlerimiz' uygulaması ile tam bir

uyum içindedir. Onların uygulamaları (sözleri değil kitle derneği konusunda, sosyal faşistlerle, bizim kitle derneği anlayışımıza yukarıdaki eleştiriyi getiren oportünistler arasında örgütsel işleyiş açısından özde bir ayrılık olmadığını gösteriyor. Bunların ikisi de, hakim olmadıkları zaman “tarafsızlık” savunur; hakim oldukları zaman “tarafsızlık”ı bir kenara itip kendi “platformlarını” kitle örgütüne zorla kabul ettirmeye çalışırlar. Lenin bu konuda şöyle diyor:

“Marksistler böyle davranmazlar. Onlar işçi sınıfı hareketi içinde yolunu şaşırmuş konuklar değildirler. Bütün sendikaların er veya geç, Marksizme dayanan kendi görüşlerini benimseyeceğini bilirler. Geleceğin kendi düşüncelerine ait olduğuna inanırlar. Ve bu nedenle olayları zorlamaz, sendikaları dürtüklemeyi, onları etiketlemeyi, bölmezler.

Sürekli ve güvenli, Marksist propagandalarını yürütürler. Yaşamdan dersler çıkararak, işçilere Marksizmi öğretirler ve ilkesiz gruplar arasındaki hiç bir anlama onları bu yoldan ayırmayacaktır.” ()*

Biz sosyal faşistler ve oportünistler gibi, zayıf olduğumuz yerde bir ‘ilke’, güçlü olduğumuz yerde bir başka ‘ilke’ savunmuyoruz. Biz yalnızca, oportünist teşkilatların değil, komünist bir teşkilatın da, eğer kitle derneği niteliğine uymayan bir legal organı varsa, bunun da kitle derneklerinde satılmasına karşı çıkıyoruz. Bizim pratiğimizi bilenler, bu konuda ciddi olduğumuzu bilirler. Bizim amacımız, kitle örgütlerini gerçekten kitle örgütü haline getirmektir. İşte ‘fraksiyonlar arası’ tartışmaya dernekleri sokmak istemememizin sebebi budur. Bu kesinlikle, ‘tarafsızlık’ vs. anlaşılmalıdır. Hayır, biz tarafsızlıktan yana değiliz. Biz kitle örgütlerinin daha yukarıda kısaca anlattığımız bir siyasi çizgide taraf tutmasını istiyoruz.

Bize bu konuda getirilen ikinci eleştiri, bir takım gazetelerin kitle örgütlerinde satılmasını yasaklayarak ‘devrimci düşünceye ambargo’ koymamız; devrimci propagandayı yasaklamamız’, ‘siyaseti yasaklamamız’ şeklinde bir eleştiridir

Bu eleştiriyi getirenler, bizim satılmasını engellediğimiz gazete ve dergilerin, Türkiye’de binbir güçlkle legal olarak basıldığını, bunların basım ve dağıtımını faşistlerin engellediğini; bizim bu yasaklama kararı ile, “faşistlerle aynı paralele” düştüğümüzü söylüyorlar. Bu da çok ucuz bir demagojidir. Meseleye yalnız şekil açısından yaklaşan (-onlarda yasaklıyor, sizde yasaklıyorsunuz. O halde aynı-sınız-şeklinde) idealist burjuva dünya görüşünün ürünüdür. Böyle bir yaklaşımın Marksizmle uzaktan yakından bir ilgisi olmadığını yukarıda açıklamaya çalışmıştık. Onun için burada yeniden üzerinde durmuyoruz. Burada söylemek istediğimiz yalnızca ‘siyaset yasaklanıyor’ ‘devrimci propaganda yasaklanıyor’ suçlamalarının ayakları havada suçlamalar olduğudur. Yukarıda kitle derneklerinde izlenmesini istediğimiz siyaseti ortaya koyduk. Bu siyaset değil midir? Burada devrimci propagandanın kitlelere genel devrimci, anti-empyralist, anti-faşist bilinç vermenin önemini vurguladık. O halde nerededir devrimci propagandayı yasaklama?! Bize bu suçlamayı getirenler, bir tek siyaset tanımaktadırlar; kendi siyasetleri. Bir tek devrimci propaganda tanımaktadırlar; kendi tekellerinin yaptığı propaganda. Bu arkadaşlara tavsiyemiz, kendilerini dev aynasında görmek ve dünyanın merkezi sanmak huylarından vazgeçmeleridir.

Bize eleştiri getiren oportünistler, son dönemde, getirdikleri eliştirilere yeni, orijinal bir katkıda daha bulundular. Diyorlar ki: “Siz (bizi kastediyorlar) ve biz (HB, HK, HY’nu kastediyorlar) halk sınıflarına dahiliz. Halk sınıfları arasında demokrasi olmalıdır. Siz, gazetelerin satılmasını yasaklamak ile, halk sınıfları arasındaki demokrasi ilkelerini çiğniyorsunuz ve bölücülük yapıyorsunuz”. Bu yeni, orijinal sebeblendirme bir çok arkadaşın kafasını bulandırıyor. Öyle ya, eğer bunlar (henüz) halk sınıfları içindeyse, izledikleri siyaset halk sınıflarına dahil çeşitli kesimlerin siyaseti ise, o zaman bunların siyasetlerinin yayılmasını engellemek halk içinde demokrasi anlayışına ters düşmek mi? Biz düşmeyeceği görüşündeyiz. Halk içinde demokrasi ilkesi, herkesin, ‘eşit’ olduğu, olacağı anlamına gelmez. Halk çeşitli sınıflardan oluşmaktadır. Ve her sınıf halk içinde kendi düşüncesini hakim kılmaya çalışmaktadır. Bu doğru ve tutarlı bir davranıştır. Halk içindeki tüm sınıfların çıkarları kısa dönemde uyum gösterse de uzun dönemde ayırıcıdır. Bu yüzden halk içinde olan her sınıf, halk içinde kendi düşüncesini hakim kılarak, toplumun kendi çıkarları doğrultusunda gelişmesini istemektedir. Her sınıf kendi düşüncesini hakim kılmaya çalışırken, açıktır ki diğer sınıfların düşüncesinin etkisini kırmaya, diğer sınıfların düşüncesinin yayılmasını engellemeye çalışacaktır. Bunu ret eden, halk sınıflarını aralarında çelişmeler ve mücadele olan karmaşık bir birlik yerine yekpare, bir bütün olarak görenler sınıf mücadelesinin ne olduğunu henüz kavramamışlardır. Biz komünistler kitle örgütlerini ‘halk sınıflarının arasında mücadele olmadan’ eşit bir biçimde, kardeşçe uyum içinde bir arada yaşayacağı, hizipler konfederasyonu, tarafsız teşkilatlar vs. olarak görmüyoruz.

Biz komünistler, kitle örgütlerinin partiye mümkün olduğunca yakınlaştırılmasını, kitle örgütlerinin partinin siyasetine hizmet etmesini istiyoruz. Biz komünistler halkın birliğinin, komünistlerle kendine ‘komünist’ diyen bir dizi oportünist grup arasında barışçı bir birlik kurularak sağlanacağı görüşünde değiliz. Görüşümüze göre, halkın komünistler önderliğinde birliğinin sağlanmasının tek yolu, oportünistlerin halk içindeki etkisinin yıkılmasından geçer. Bu konuda Stalin SBKP(B) Tarihi’nde şöyle diyor:

“...Parti tarihi bunlardan başka bize, işçi sınıfı saflarında faaliyet gösteren ve işçi sınıfının geri kesimlerini burjuvazinin kollarına iterek işçi sınıfının birliğini bozan küçük burjuva partileri ezilmediği takdirde, proletarya devriminin zafere ulaşmasının imkansız olduğunu öğretir.

Partimizin tarihi, küçük burjuva partilerine, Sosyalist Devrimciler, Menşeviklere, Anarşistlere ve Milliyetçilere karşı mücadele ve bu partilerin kesin olarak yenilgiye uğratılması tarihidir. Eğer bu partiler yenilgiye uğratılmamış ve işçi sınıfı saflarından sürülüp atılmamış olsalardı, işçi sınıfının birliği sağlanamazdı. Ve eğer işçi sınıfının birliği sağlanmasaydı, proletarya devriminin zaferini sağlamak imkansız olurdu.

Önce kapitalizmin muhafazasını ve Ekim Devriminden sonra ise kapitalizmin yeniden kurulmasını temsil eden bu partiler tam olarak yenilgiye uğratılmamış olsaydı, proletarya diktatörlüğünü korumak, silahlı yabancı müdahaleyi alt etmek ve sosyalizmi kurmak mümkün olmazdı.

Halkı aldatmak için hepsi de kendilerine ‘devrimci’ ve ‘sosyalist’ süsü veren küçük burjuva partilerinin, Sosyalist-Devrimcilerin, Menşeviklerin, anarşistlerin ve Milliyetçilerin, Ekim Sosyalist Devriminden önce bile karşı-devrimci partiler haline gelmeleri ve daha sonra yabancı burjuva casusluk teşkilatlarından, katillerden ve vatan hainlerinden meydana gelen bir çete halini almaları bir rastlantı sayılamaz. ‘Sosyal devrim çağında proletaryanın birliği’, der Lenin, ‘Ancak Marksizmin tam devrimci partisiyle ve ancak, bütün diğer partilere karşı verilen amansız bir mücadeleyle sağlanabilir’ (*). (**)

İşte bu yüzden biz, oportünistlerin görüşlerinin, önderliğimizde olan derneklerde yayılmasını istemeyiz.

Bazı yoldaşlarımız, oportünistlerinin görüşlerinin en iyi bir biçimde bu görüşlerin mümkün olduğunca geniş bir şekilde yayılması ve eleştirilmesi ile yıkılacağı görüşlerini savunuyorlar. Bu yoldaşlarımız, nasıl bir toplum içinde yaşadığımızı, kitleler üzerindeki burjuva düşüncelerinin ne kadar yaygın olduğunu unutuyorlar. Biz, oportünistlerin görüşlerini yayacak yerde kitle içinde tutarlı bir çalışma ile Marksizm-Leninizmi yayalım. Marksizm-Leninizmin ilkelerini kitlelere kavratmaya çalışalım. Oportünizmi yıkmanın yolu budur. Yoksa oportünist görüşleri onlarla mücadele adına bizzat yaymak değil.

Biz kitle derneklerinde, devrimin bir dizi stratejik ve taktik meselesi konusunda görüş getiren gazete ve dergilerin satılmasına ve tartışılmasına karşı çıkıyoruz. Bu görüşü kitle derneklerinde hakim kılmaya çalışıyoruz. Herhangi bir kitle örgütünde bu görüşü henüz hakim kılamamışsak, o kitle örgütünü bölmek, terk etmek vs. bizim çizgimiz değildir. Biz kitle örgütlerinde azınlığın çoğunluğa uyma ilkesinin tutarlı savunucusuyuz. Bize, halk içinde demokrasi ilkesini çiğneme eleştirisi getirenler, azınlığın çoğunluğa uyması ilkesini reddediyorlar. Kendi düşüncelerini hakim kılamadıkları zaman “eşitlik” talep ediyor; bu olmayınca da kitle derneklerini (güçleri yeterse) bölüyorlar. (Yurtdışında böyle yapıyorlar) Kendi hakim oldukları kitle örgütlerinde ise, “herkese özgürlük” ilkesini unutuveriyorlar. (Yurt içinde de böyle yapıyorlar) Yani bunların bugün savundukları “halk içinde demokrasi” ilkesi, zayıflıklarının ya da “güçlü”lüklerinin durumuna göre değişen bir ilkedir. Yoksa bunu tutarlı bir şekilde savundukları yoktur. Bütün yoldaşlarımız bunun bilincinde olmalı; onların bu oportünist, iki yüzlü, ilkesiz politikalarını teşhir etmelidirler.

İşçilerin Kitle Örgütü Olan Sendikalarda Çalışma

İşçi sınıfının kitlesel örgütü, esas olarak sendikalardır. Sendikalar mesleki temelde oluşan örgütler olduğundan, Marksist-Leninist’lerin kitle derneklerinde izleyecekleri çizgi sendikal çalışmada da esas itibarıyla geçerli olan tezlerdir. Ama sendikalar, diğer kitle örgütlerinden (gençlik dernekleri vb.) toplumun en devrimci sınıfının örgütleri olmalarından doğan bir takım farklılıklar taşırlar. Sendikalar, bu sınıfın sömürüye karşı iktidar mücadelesinde eğitildiği, hazırlandığı ve harekete geçirildiği araçlardır. Bu bakımdan diğer halk sınıflarının anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal vb. ilkedden öteye gidemeyecek hazırlık okulları olan kitle derneklerinden ayrılmak zorundadır.

Dünya işçi sınıfının mücadele tarihinde ikincil, fakat önemli ve etken araçlar olan sendikalar, hakim sınıfları her zaman ekonomik ve siyasi eylemleri ile tedirgin etmiş, sıkıştırmış ve Paris Komünü’nden başlayıp, bir çok proletarya diktatörlüklerinin ön hazırlığını gerçekleştirerek, sömürücü iktidarların yıkılmasında rol almışlardır. Dolayısıyla işçi sınıfının sendikal örgütlenmesi, ta başından beri burjuvazinin engellemesine açıktan saldırılarına, içten çökertme ve ele geçirme oyunlarına maruz kalmıştır. Kapitalist ülkelerde burjuvazi, işçi sınıfı ve sınıf sendikacılığı hareketini yok edebilmek için işçi sınıfının birliğini engelleyebilmek için 17. ve 18. yüzyılda esas olarak devlet gücüne dayanırken, bugün işçi sınıfı içindeki kendi ajanlarına da dayanmaktadır. Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, sendikal örgütlenme emperyalizmin ve hakim sınıfların denetiminde gelişmekte ve binbir oyun ve zorbalıkla sınıf sendikalarının gelişmesine imkan verilmemektedir.

Sınıf sendikacılığı, işçi sınıfının her türlü sömürüye karşı ve kendi siyasi iktidarını kurma yolunda yürüttüğü mücadele; Marks ile başlıyarak tüm komünist önderlerin ilke meselesi olarak gördükleri bir anlayıştır. Sınıf sendikacılığı hareketi, Marksist-Leninist partinin yürüttüğü bir mücadeledir ve genel

muhtevası, “sendikal hareketin kapitalist sömürüye karşı bir direniş ve örgütlenme merkezi; işçi sınıfının kesin kurtuluşu için bir kaldıraç ve proletaryanın sınıf mücadelesi okulu; genel devrimci cephenin bir bölümü; kapitalist sömürünün ortadan kaldırılması, burjuvazinin buzguna uğratılması ve işçi sınıfının zaferi için mücadele de önemli bir güç haline gelmesini isteyen anti-emperyalist ve devrimci sınıf çizgisi” (*)dir. Sınıf sendikacılığı, proletaryanın önündeki görevlere (yani içinde bulunulan devrim aşamasına) göre somut muhtevasını kazanır. Milli kurtuluş için mücadelenin verildiği bir sömürge; Demokratik Halk Devriminin gündemde olduğu bir yarı-sömürge; sosyalist devrime hazırlanan kapitalist bir ülkede, ve sosyalizmin inşası mücadelesini veren proletarya diktatörlüğünde, sınıf sendikacılığının anlamı, genel muhtevası aynı olmakla birlikte, değişir.

Emperyalist burjuvazi ve onun uşakları komprador burjuvazi ve toprak ağaları, serbest rekabetçi kapitalizm döneminde de olduğu gibi sınıf sendikacılığının düşmanı olmuşlar, işçi sınıfı hareketinin içine sızdırdıkları ajanları vasıtasıyla, devrimci sendikal çizgiyi engellemişler; işçi sınıfının sendikal mücadelesinin içinde, şekilde birbirinden farklı, fakat işçi sınıfını hakim sınıfların kuyruğuna takma noktasında birleşen bir dizi reformist ve oportünist akım gelişmişlerdir.

Kapitalist-emperyalist ülkelerin gelişmesi içinde, sendikal harekette burjuvazinin çizgisini yansıtan üç belli başlı akım gelişti. Bunlardan esas olarak İngiltere’de gelişen reformist akım Trade-Union’culuktur. Bu akımın özeliği, kapitalist düzeni mükemmelleştirmek için mücadele edeceğini, bu amaçla işverenlerle görüşme ve anlaşma, çeşitli iktisadi ve devlet kurumlarına hatta hükümetlere katılma gibi burjuvazinin arzuluğu tavırları benimseyeceğini açıkça programına koymasındır. Lenin’in “işçilerin burjuvazi tarafından ideolojik koleştirilmesi” olarak ifade ettiği Trade Union’culuk oportünist kendiliğindencilik teorisini temel almaktadır.

19. yüzyılın sonlarından itibaren Fransız sendikal hareketinde etkin hale gelmeye başlayan ikinci burjuva çizgisi ise Anarko-Sendikalizm’dir. Bu görüş, orta tabakaların yıkıma uğraması sonucu Küçük-burjuvazinin ideolojileri ile birlikte proletaryanın saflarına katılması ile gelişmiştir. “Anarko-sendikalistler genel grevi, proletaryanın mücadelesinin en yüksek en radikal biçimi olarak görüyorlardı; nihai amaçları devrim yapmadan kapitalizmi yıkmak, ‘devrimin en ideal yolu’ ve ‘kan dökülmesini gerektirmeyen şiddetin ifadesi’ olarak gördükleri genel grev vasıtasıyla iktidarı almaktı. Anarko-sendikalistler, niteliğine bakmadan, her çeşit devlete karşı çıkıyorlardı; sendikaları proletaryanın burjuvaziye karşı tek örgütlenme ve direniş biçimi olarak görüyorlar ve atölyenin hükümetin yerini almasını istiyorlardı.

Sendikaların işçi sınıfının siyasi partileri karşısında tam ‘bağımsızlığı’nı ilan eden anarko-sendikalistler işçi sınıfının siyasi mücadelesinin gerikliliğini ve partinin önderliğini, silahlı ayaklanmayı ve burjuvaziye karşı proletarya diktatörlüğünü reddediyorlardı.

Anarko-sendikalizm yarı-anarşist küçük burjuva bir akım olarak, işçi ve sendika hareketine anarşizmin ideolojisini, siyasetini ve tektiğini sokmuştur. Böylece sabotaj, makinaların, hammaddelerin, üretimin tahribi, vs.gibi çalışma biçimleri benimsenmiştir. Nitelikleri ne olursa olsun, grevler ve sabotajlar bir ‘devrimci jimnastik’ olarak adfediliyorlardı. Lenin anarko-sendikalizmi oportünizmin ‘ikiz kardeşi’, ‘orjinal sol reformculuk’ olarak nitelendirmiştir.” (*)

Almanya’da gelişen ‘sendikal çoğulculuk’ ise, “Emekçilerin siyaseti sendikalarından uzak tutma görevi” ve “işçilerin, proletaryanın siyasi ve ekonomik durumunu düzelterebilecek tek güç olan Sosyalist partiye katılma manevi yükümlülüğü” reformist ilkelerine dayanıyordu. İşçileri sadece ücret mücadelesiyle kısıtlayan ve “siyasetler üstü” olduğunu iddia eden bu akım, daha sonra faşist Alman tekkelci burjuvazisinin maşalığını da üstlendi.

Bu burjuva akımlarına karşı sınıf sendikacılığı mücadelesi veren Komünistler, Büyük Ekim Proleter Devrimi ile ilk zaferlerini kazandılar ve proletaryanın bu başarısı, uluslararası işçi sınıfının ve sınıf sendikacılığı hareketinin birliği mücadelesinde bir dönüm noktası oldu. Sınıf sendikacılığının kapitalist ülkelerde, sosyalist devrim arifesindeki biçimi olan kızıl sendikacılık gelişti ve 1920 yılında kurulan “Kızıl Sendikalar Enternasyonalı programına ilk görev olarak kapitalis sistemin yıkılması ve sosyalizmin kurulmasını koydu. Örgütün kapıları, sınıf mücadelesinin devrimci ilkelerini kabul eden, işçilerin ekonomik talepler uğruna mücadelesini siyasi mücadeleye bağlayan ve Amsterdam Uluslararası Sendikalar Federasyonu tarafından temsil edilen reformcu hareketi teşhir için mücadele eden, bütün sendikal kuruluşlara açıldı. Üçüncü Komünist Enternasyonalin himayesinde ve doğrudan desteğiyle kurulan Kızıl Enternasyonal, Komünist enternasyonelle birlikte çalıştığını ve onun siyasi ve ideolojik önderliğini kabul ettiğini açıkça ilan ediyordu.” (*)

Kızıl Sendikalar 3. Komünist Enternasyonalin önderliğinde, uluslararası işçi sınıfının sosyalist devrim için verdiği mücadelelerinde, emperyalizme ve faşizme karşı, dünya barışı için savaşında üzerine düşen görevleri başarıyla yerine getirdi. İşçi kitlelerini enternasyonalizm ruhuyla, sosyalizm bilinciyle eğiterek, faşizme ve genel olarak tekkelci burjuvazinin iktidarına karşı harekete geçirip, hayasız kapitalist

sömürü ve talana karşı örgütledi. Milli kurtuluş hareketlerini tavizsiz bir şekilde destekledi. 2. Dünya savaşından hemen sonra, uluslararası işçi sınıfı ve sınıf sendikacılığı hareketinin birliği uluslararası plandaki ifadesini 'Dünya Sendikalar Federasyonu' (FSM)nda buldu. Bunun karşısında da reformculuk ve Trade-Union'culuk emperyalist burjuvazinin bir maşası olarak önce bu birliği içten yıkmaya çalışarak, daha sonra örgütsel ayrılığa gitti. ABD emperyalizmin güdümündeki AFL/CIO nun önderliğindeki "Uluslararası Hür Sendikalar Konfederasyonu" (CISL), başta ABD olmak üzere emperyalizmin hegemonyacı siyasetinin uşaklığını üstlenip; yeni-sömürgecilik politikasının uygulanmasında emperyalist devletler ve tekellere işbirliği içinde vnemli bir rol oynadı. Birçok bağımlı ülkede emperyalist sendikal siyaset karşısında FSM işçi sınıfının ve ezilen halkın uluslararası alanda tavizsiz destekçiliğini yaptı. Ancak bu, Sovyetler Birliği'nde yeni tekelci burjuvazinin iktidarı ele geçirmesine kadar sürdü. Rus sosyal emperyalizminin ortaya çıkışı ile birlikte FSM'in anti-emperyalist ve devrimci sınıf çizgisi, en adi burjuva entrikaları ile Sovyet sendikacılarınca tasfiye edildi ve FSM sosyal emperyalizmin bir maşası; CISL'in emperyalist yayılmadaki rolünün eşdeğerini üstlenen bir karşı-devrim örgütü haline geldi. Tekelci burjuvazinin bu iki merkezi örgütü ve onların paralelindeki sendikalar, hem metropol ülkelerde hemde sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde işçi sınıfı ve sınıf sendikacılığı hareketinin önünde baş engeller haline geldiler. Bu yüzden sınıf sendikacılığı, hangi ülkede ve hangi somut aşamada olursa olsun, emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin aleti olan Trade-Unio'cu ve modern revizyonist sendikal çizgilerin ve onların uygulayıcısı sahte reformcu ve modern revizyonist sendika ağalarının amansız düşmanı olmak zorundadır.

Sınıfsal Sendikal Mücadelenin Türkiye'deki Şartlarda Anlamı Nedir?

Bütün kitle örgütleri gibi işçi sınıfının mesleki örgütlenme merkezleri olan sendikaların mücadele perspektifleri ve amaçları da toplumun içinde bulunduğu devrim sürecine göre değişir. Bu önemli; sınıf sendikacılığı deyince her şart altında kızıl sendikacılık anlaşılmasın için vurgulanması gereken bir noktadır. (Partimizin içinde geçmişte bu yönde gelişmiş olan anlayıştan, bu "sol" perspektiften kurtulurken reformist bir çizgiye kaymamak için bu noktayı iyi kavramalıyız.) Örneğin, milli kurtuluş hareketlerinin yoğun olduğu 1950 ve '60 ların Afrika'sında sınıf sendikacılığının anlamı milli kurtuluşa hizmet etmek, işçi sınıfını bu amaç etrafında, emperyalist burjuvaziye karşı hem işyerinde hem de ülke çapında siyasi olarak mücadeleye yöneltmek olmuştur. Sosyalist devrim arifesindeki bir kapitalist toplumda sınıf sendikacılığının anlamının Kızıl Sendikacılık olduğuna ve muhtevasına yukarıda değinmiştik. Proletarya diktatörlüğünün gerçekleşmesiyle birlikte, sınıf sendikacılığının anlamı daha ileri bir içerik kazanmaktadır: İşçi sınıfının sömürüye karşı merkezi olarak örgütlediği, sosyalist bilinçle temasa geçtiği ve eğitildiği, proletaryanın kurtuluşu için bir kaldıraç görevi üstlenen örgütler olmaktan, proletarya diktatörlüğünü doğrudan destekleyen ve geliştiren; işçi sınıfının üretime ve yönetime doğrudan katıldığı araçlar haline dönüşmektedir.

Ülkemizde de sınıf sendikacılığının anlamı, yarı-sömürge yarı-feodal yapı ve onu tasfiye edecek olan Demokratik Halk Devrimi görevi ile belirlenmektedir.

Ülkemizde, sınıfsal sendikaların doğrudan Parti'nin önderliğinde hareket etmesi ilkesi yine geçerlidir. Sendikal mücadelemiz bu koşulun gerçekleşmesine yönelecektir. Ancak sendikal mücadele içinde işçi sınıfı sadece demokratik halk devriminin programı ve bilinci ile eğitilmekle yetinilemez. Sosyalizm bilincine ve Demokratik Halk Devrimi'nin sosyalizm için, proletaryanın kurtuluşu için mücadelede ilk adım olduğunun bilincine yöneltmek sınıf sendikacılığının ikinci görevidir. Sınıf sendikacılığı, daha önce belirtilen kitle derneklerinde izleyeceğimiz genel çizgiden bu noktalarda ayrılmaktadır. Kitle derneklerinde izleyeceğimiz (anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal olmak, milli baskıya karşı çıkmak ve Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'nı tavizsiz savunmak örgüt içinde demokrasiyi ve merkezizetçiliği savunmak, kitlelerin en geniş ekonomik-demokratik taleplerine sahip çıkmak ve mesleki temelde örgütlenmek) sendikal mücadelemizde temel almalıyız.

Sınıf sendikalarının gerçekleştirilmesi emperyalizmin dolaylı tahakkümü altında olan ülkemizde, ancak, yöneleceğimiz bir hedeftir. Bir yanda faşist-feodal karakterdeki iş ve sendika yasaları (ve bunların yetersiz kaldığı durumlarda uygulanan açık faşist baskılar), diğer yanda emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve onların uşakları hakim sınıfların maşaları faşist ve sosyal-faşist sendika ağalarının sendikal örgütlenmedeki tekelleri, sınıf sendikalarının bugün gerçekleşmesinin önündeki baş engellerdir. Ancak bu bizim sınıf sendikacılığı çizgimizi terketmemiz anlamına gelmez; tam tersine içinde bulunduğumuz dönemde sendikal mücadelemizi, partinin önderliğinde bu baş engellere karşı yöneltmesi sınıf sendikacılığının siyasi mücadele alanı, onun tam da kendisidir.

Bugünkü mevcut şartlarda sınıfsal sendikal mücadelemiz faşist (sahte-reformistler dahil) ve sosyal-faşist engelleri baş hedef almalıdır. Bu mücadelede, (milli burjuva anlamda) reformist ve oportunist sendikalar ve ağalar, mücadeleyi elden bırakmıyacağımız fakat baş engellere karşı eylem birliği yapacağımız güçlerdir.

Sendikal çalışmamız işçi kitlelerinin ekonomik ve sosyal taleplerine en geniş biçimde sahip çıkmalı, işçilere “doğru bir siyasi önderlik olmadan yeterli bir ekonomik mücadele bile verilemeyeceği” Marksist-Leninist tezini bu mücadele içinde kavratmalıdır.

Sendikal çalışmamız, işçi sınıfı hareketinin sadece ekonomik haklar için mücadeleyle sınırlandırılmasına kesinlikle karşı çıkmalı, işçi sınıfının kendiliğinden gelen ve daha öteye gidemeyen siyasi eylem isteğini örgütlemeli ve harekete geçirmelidir.

Sendikal çalışmamız, bu mücadeleler içinde sınıf sendikalarının yaratılması hedefine yönelmelidir.

Türkiye’de Sendikaların Durumu:

Türkiye’de de bugün en büyük kitle örgütleri kuşkusuz sendikalardır. Bunlar, işçi kitesinin çok önemli bir bölümünü içinde barındırma durumundadırlar. Türkiye’de sendikalar bugün esas olarak iki büyük konfederasyon içinde birleşmişlerdir: TÜRK-İŞ ve DİSK, bunlar dışında şimdi MİSK ve HAK-İŞ adlı teşkilatlar da işçiler arasında yayılmaya çabalamaktadır. Bu sendika federasyonları dışında, bir dizi küçük sendika da vardır.

Bunlardan TÜRK-İŞ Türkiye’de hakim sınıfların Amerikancı kanadı hükümet olduktan sonra, dünya sendika hareketini bölen, Amerikan emperyalizminin bir aracı olan ve CIA kontrolündeki AFL/CIO (Amerikan İş Federasyonu/Sanayi Örgütleri Kongresi) adlı Amerikan sendika teşkilatı tarafından kurulan bir sendikadır. Kuruluş amacı işçilerle patronlar arasındaki sosyal barışı sağlamak olan tipik bir “sarı sendikadır”. Amacı, işçileri uyutmak, düzeni korumaktır. Bugün bu federasyon içindeki sendikaların bir bölümü, sendikaların görevini açıktan faşizm propagandası yapmak ve faşizme kitle temeli yaratmak olarak kavrayan faşistlerin elindedir. Bir bölümü de kendilerine “sosyal demokrat” diyenlerin elindedir. Bu “Sosyal Demokrat” sendikaların önemli bir bölümü, Batı Avrupa’daki emperyalist güçlerin özellikle Batı Alman emperyalizminin araçları durumundadır. TÜRK-İŞ bir bütün olarak ele alındığında, asıl görevini “sosyal barışı sağlamak” olarak gören bir “sarı sendika”; hala esas olarak hakim sınıfların Amerikancı kanadına hizmet eden bir araç durumundadır. Bu sendika, işçilerin önemli bir bölümünü etkisi altında tutmaktadır.

DİSK ise başlangıçta varolan düzeni reformlarla düzeltmek amacı ile kurulmuş, reformist bir sendika idi. Kurucuları reformist, parlamentarist TİP’in yöneticilerinden oluşuyordu. Bu sendika “devrimci” maskesi ile kısa sürede işçilerin önemli bir bölümünü TÜRK-İŞ den koparmayı başardı. Gelişme içerisinde Rus Sosyal Emperyalizminin uşağı T’K’P yanlısı sosyal faşistler bu sendikanın yönetim kademesini ele geçirdiler. Bunlar uzun bir süre DİSK’i doğrudan doğruya Rus sosyal emperyalizminin propaganda ve mücadele aracı olarak kullanmaya çalıştı ve bunda da önemli ölçüde başarılı oldular. Oluşturdukları tüzük ile devrimci, yurtsever işçileri patronlarla işbirliği yaparak işten attırdı, yandaşların çeşitli katemelerde görevlendirerek güçlenmeye çalıştılar.

DİSK içinde başından beri Rus SE’nin uşaklığını yapan çeşitli klik temsilcileri (TİP, TSİP, T’K’P) nin yanısıra CHP yanlıları ile yurtsever, demokrat niteliklere sahip CHP taraftarları arasında yönetim mücadelesi sürmektedir. Bugünkü durumda yönetim mücadelesi esas olarak Rus SE’nin uşağı T’K’P ile, esas olarak B.Alman emperyalizminin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partisi CHP arasında sürmektedir. T’K’P liler DİSK üst yönetiminden uzaklaştırılmalarına rağmen hala ağırlıklarını korumakta, DİSK’i kendi amaçları için kullanmaya çalışmaktadırlar. Hükümette bulunan CHP de DİSK içinde ve yönetimindeki gücüyle, işçi sınıfının mücadelesini faşist diktatörlüğe hizmet amacıyla kullanmaya çalışıyor.

DİSK içerisinde bugün “Avrupa Komünizmi’ni savunan sosyal faşist TİP’in ve Rus SE’nin uşaklığını açıkça üstlenmiş TSİP’inde belli ölçülerde gücü bulunuyor. Bunların dışında yurtseverlerin yönetiminde olduğu bazı sendikalar da bulunmasına rağmen bunlar hem etkin bir güce sahip değil, hemde türlü bahanelerle DİSK üstyönetimi tarafından tasfiye ediliyor, DİSK’ten atılıyorlar.

Bu özellikleriyle DİSK ilerici işçi sınıfının önemli bir bölümünü içinde barındırıp, etkisi altında tutan, CHP taraftarlarının yönetimi almasına rağmen hala esas olarak sosyal faşist niteliğini koruyan bir sendikadır.

MİSK ise son dönemde ortaya çıkan faşist bir teşkilattir. Bu teşkilat tüzüğünü, programını aynen Hitler Almanya’sındaki ve Mussolini İtalya’sındaki faşist sendikalardan almıştır. Görevini, faşizme kitle temeli yaratmak, kadro yetiştirmek olarak kavramaktadır. Patronlar bunlarla yaptıkları, yüksek sözleşmelerle, bu sendikayı güçlendirmeey çabalamaktadır. Ancak bugünkü dönemde büyük bir etkileri yoktur.

Bugünkü Somut Durumda Sendikal Çalışmamız

Yukarıda anahatlarını ortaya koyduğumuz sınıfsal sendikal mücadelenin hayata geçirilmesinde ilk planda ele alacağımız görev, geniş işçi kitlelerini barındıran sendikalar girip tabanında çalışmaktır. Bu sendikaların faşist, Sahte-reformist veya sosyal faşistlerin elinde olması; yasaların, tüzüğün, patron-sendika ağası işbirliğinin sendika içinde devrimci faaliyeti çok güç hale sokması, bu görevi değiştirmez. Mevcut sendikaların tabanında çalışmak yerine, ayrı sendikalar kurmak sendikal çalışmamızı yenilgiye götürür, bizim işçi kitesinden tecrit olmamıza yol açır. Çünkü ayrı bir sendikanın güçlü bir işçi kitesine dayanmadıkça o

işkolunda yetki alması çok güçtür. Geniş bir işçi kitlesinin toplamak için, sendika ağalarının pratik içinde tamamiyle teşhir olması ve işçi kitlelerinin ayrı kurulmuş olan sendikaya yönelmesi gerekir. Bu teşhir, kendiliğinden değil ancak bizim kitlelerin içinde (yani mevcut sendikalarda) çalışmamız ile gerçekleşebilir. Mevcut sendikalar içinde çalışma uzun, sabırlı ve planlı bir çalışmayı gerektirmektedir. Böyle bir mücadele sonucunda baş engeller teşhir ve tecrit edilebilmişse, yine doğru olan mevcut sendikanın yönetimini ele geçirmektir. Ayrı sendika kurmak, son başvurulacak yöntem olarak kavranmalıdır. Biz tabana dayanarak mevcut bir sendikanın yönetimini ele geçirdiğimizde, sendika ağalarının tasfiye girişimleriyle karşılaşacağımız şüphesizdir. Ancak onların bu işçi sınıfını bölme, sınıf sendikacılığını önleme girişimleri işçi kitlelerinin gözünde kokuşmuşluklarının ve sınıf düşmanlıklarının tam anlamıyla sergilenmesine hizmet edecek, bizim güçlenmemize yarayacaktır. Böyle bir bölünme, işçi sınıfının sendikal birliğine hizmet eden bir ayrılığa dönmüşecektir.

Bizler sendikaların yönetimini ele geçirdiğimizde de, (bu, taban içindeki çalışmalarımızın bir sonucu olabileceği gibi, tek tek yoldaşlarımıza güven temelinde bir ele geçirme de olabilir) yine başarı sarhoşluğuna kapılmamalı, tutarlı çizgimizden taviz vermemeliyiz. Sendikayı demokartikleştirmeli, sendikanın programını ve işleyişini anlayışımız temelinde düzenlemeliyiz. Ama bu programı sözde kabul edip, yine sözde “sol” anlayışlara kapılmadan, tutarlı bir şekilde bu programın uygulanması için çalışmalıyız.

Bugün DİSK ve TÜRK-İŞ, sendikalaşmış işçi sınıfının tamamına yakın bir bölümünü etkileri altında bulundurmaktadırlar. İşçi sınıfının ilerici olan bölümü, esas olarak DİSK içinde birleşmiştir. Bu durum, bizim öncelikle DİSK içinde çalışma yürütmemizi daha gerekli kılmaktadır. Bunun dışında gücümüze ve somut duruma göre, TÜRK-İŞ içinde de çalışma yürütmeliyiz. Bu çalışmada, belirtildiği gibi sabırlı olmalı, bu çalışmalarımızın uzun süreli olduğunu hiç akıldan çıkarmamalıyız. Öncelikle çalıştığımız işyerlerinde iş arkadaşlarımızın güvenini kazanmalı, onların taleplerini tutarlı bir şekilde savunmalı, adım adım ilerlemeliyiz. Keskin, sözde “sol” laflarla ilk anda açığa çıkıp, sendika ağalarının patronlarla işbirliği yaparak bizleri işyerinden uzaklaştırmalarına yol açacak hatalara düşmemeliyiz. Bizler buralarda öyle bir çalışma yürütmeliyiz ki, atılmamız halinde, kitle sendika ağalarının gerçek yüzünü daha iyi görebilsin. Bunun somut örnekleri ve olumlu sonuçları vardır.

Sendikal çalışmamızın bir parçası da yeni sendikaların kurulmasıdır. Eğer yeni sendikalar kurulacaksa ancak, henüz kitleleri etrafında toparlamış bir sendikanın olmadığı, yada hiçbir sendikal faaliyetin yürütülmediği işyerlerinde kurulmalıdır. Bugün bu durumda olan yerler, esas olarak küçük işyerleridir. Bu konuda geçmişte önemli hatalar yapılmıştı. Önümüzdeki dönemde bu hatalar düzeltilmelidir.

Bu tür işyerlerinde sendikal faaliyet yürütmek, diğer herhangi büyük işyerlerindeki sendikal faaliyetten çok daha zor şartlarla mücadele etmeyi gerektirir. Buralardaki işçilerin direniş gücü hem maddi hemde insan gücü bakımından, sendikal faaliyetin önüne büyük zorluklar çıkarır. Bu zorlukların üstesinden gelinmenin yolu da, buralarda sabırlı ve tutarlı bir çalışmayı gerektirir. Yoksa tamamen hakimiyetimizde olduğu gerekçesiyle bu sendikaları “kısıl sendika”, vs. şeklinde görmek değil!

Ülkemizde kızıl sendikaların içinde bulunduğumuz şartlarda oluşturulması, yaşatılıp devam ettirilmesi hem yanlış hemde imkansız denecek kadar güçtür. Uzun bir süre içinde (işçi sınıfı içinde(çalışarak örgütlenmiş sınıf bilinçli işçileri bu sendikalarda toparlamış durumda olmadığımız için, şimdiden kurulacak kızıl sendikalar, çok az örgütlü işçi barındıracaktır. Bizi geniş işçi yığınlarının koparıp, dar bir alana tecrit edecek olan bu tutum kesin olarak yanlıştır. Diğer taraftan bu sendikaların ülkemizde, bugünkü şartlarda yaşatılması da son derece zordur. Bu sendikalar doğrudan doğruya karşısında bu devletin ve onun gizli-açık uşaklarını baskı ve gücünü bulacaktır. İşçi sınıfının sınıf olarak siyasi örgütlenmesini yanısıra, demokratik örgütlenmelerin bile izinsiz olduğu ortamda bu girişim sonuçsuz, maceracı bir girişim olmaktan öteye gidemez.

Bu bakımdan küçük işyerlerinde örgütlenmiş sendikalarda faaliyet, sadece doğru ve gerekli bir programı uygulamayı değil; aynı zamanda bu programın tutarlı ve çok akıllıca planlanmış bir şekilde sürdürülmesini, uzun vadede başarıya hedeflemeyi gerekli kılmaktadır.

-Sendika Ağalarını Yıkalm!

-Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine!

-İşçi Sınıfının Sendikal Hareketinin Birliği İçin İleri!

Sendikal çalışmalarımızda temel şiarlarımız bunlardır.

Yurtdışında Çalışma:

Yurtdışında da yukarıda anahatlarını ortaya koyduğumuz, kitle örgütlerinde çalışma çizgisi geçerlidir. Gerçi yurtdışında bu çizginin hayata geçirilmesini zorlaştıran yurtdışına özgü engeller vardır, ancak hiç bir engel aşılmaz değildir.

Yabancı işçi çalıştıran Batı Avrupa ülkelerinde her konuda B. Avrupa'daki emperyalistlerin çıkarlarına uygun siyasetler tespit eden sendikaların uyguladıkları yabancılar kanunu siyaseti; bizi geçmişteki

çalışmalarda, kitle derneklerinin sendikal görevleri yürütmesine yöneltmiştir. Buna rağmen diğer kitle dernekleri sendikanın yerini tutacak, sendikalarda çalışmayı gereksiz kılacak, ona alternatif olacak teşkilatlar değildir. Biz, bu derneklere paralel olarak, mutlaka sendikalarda da çalışmalıyız. Sendikalarda ilerici yerli ve diğer yabancı işçilerle birlikte bir çalışma yürütmeli, devrimci işçilerin sendika yönetimine gelmesi, sendikaların işçilerin haklarını gerçekten savunmaları için mücadele etmeliyiz.

Kitle Derneklerinde ve Sendikalarda Çalışma Çizgimizi Özetleyelim:

Biz komünistlerin ilkesi kitle nerede ise orada çalışmaktır. Teşkilatlanma çizgimizde esas ve illegal olan parti teşkilatlanmasıdır. Şehirlerdeki çalışma, kırsal alanlardaki çalışmaya göre talidir. Bu tali çalışma alanı içerisinde, legal imkanlardan yararlanılmalı legal örgütlenmeler, mesleki örgütlenmeler olmalıdır. Bu legal örgütlenmeler, partinin kitle ile temas alanları ve partinin nefes boruları haline getirilmelidir. Bu kitle teşkilatları kendisine özgü bir programa sahip olmalı, tutarlılıkla onu uygulamaya çalışmalıdır. Legal mesleki örgütlenmeler içinde ağırlık işçi sınıfının mesleki örgütleri olan sendikalara verilmelidir. Parti her alanda olduğu gibi buralarda da çalışır. İşçi sınıfının bulunduğu bu alanlarda yine parti örgütlenmesi esastır. Parti bu mesleki örgütler içerisinde de gizli olarak hücreler vasıtasıyla teşkilatlanıp, mücadeleye önderlik etmeye, işçi sınıfını parti içinde örgütlemeye çalışır. Şehirlerdeki sendikal çalışmamızda, kırsal alandaki mücadeleye hizmet etmeli ve, “kuvvet toplama, fırsat kollama” ilkesine uygun olarak yürütülmeli, çalışmalarda bu ilke hiçbir zaman unutulmamalıdır. Bu, çalışmalarımızın kısa vadeli değil, uzun süreli ve sibirli bir çalışma olacağı anlamına gelir. Bizler bu çalışma içerisinde, özellikle DİSK içinde çalışmaya ağırlık vermeli, TÜRK-İŞ içinde çalışmalı, sendikasız işçilerinin sendikalarda toparlanması için çalışmalıyız. İşçilerin sendikal hareketinin birliğini savunmalı, sendika ağalarının tecriti için mücadele etmeliyiz. Bugünkü somut durumda sendikal mücadelemiz faşist, sosyal-faşist, sahte-reformist sendika ağalarını kendisine esas hedef alır.

Komünistler sendikaların yönetimini ele geçirmek için çalışmalıdır. Ama bu, sadece ve tek hedef değildir. Sendikaların yönetiminin ele geçirilmesi, tabandaki örgütlenmemizin doğal bir sonucu olmalıdır. Bu yönetim ele geçirildiğinde yine başarı sarhoşluğuna kapılmadan tutarlı bir şekilde sendikanın programı uygulanmalıdır.

Kırsal alanlarda da her yörede somut duruma göre, kitlelerin somut taleplerinden yola çıkarak kitle örgütleri kurulmalıdır. Kurulacak kitle örgütlerinde mesleki farklılıklar temel alınmalıdır. Var olan kitle karakterli örgütlere girerek çalışmalı, buralarda partinin kitle örgütleri siyaseti hakim görüş haline getirilmeye çalışılmalıdır.

Bundan bir süre önce MK, "TÜZÜK ÜZERİNE BAZI AÇIKLAMALAR" başlığıyla bir yazı yayınladı; sınıf partisi olma sorunu, M-L teorinin önemi, partinin geçmişi, oportünizme karşı mücadele, proleter enternasyonalizme karşı mücadele, proleter enternasyonalizmi, partimizin amacı, gönülü birlik ve bilinçli disiplin, sınıf kökeni sorunu, disiplin cezaları, demokratik merkeziyetçilik, parti yan örgütler ilişkisi ve maddi mesele konuları açıklanmaya çalışılıyordu. Parti tüzüğümüzün yoldaşlar tarafından daha iyi kavranılabilmesi için bu yazı kale alınmıştı.

Gelişme içerisinde, tüzük üzerinde diğer bazı noktaların da açıklanması ve yeniden gözden geçirilerek yayınlanması zorunluluğu doğdu. Bütün yoldaşlar tüzüğümüzün örgütsel ilişkileri ve çalışmalarını kural ve hükümlere bağlayan parti teşkilatımızın Marksist-Leninist esaslarının belirtilmiş olduğunu göz önünde tutup önemini kavramalıdır. Bütün yoldaşlar tüzük hükümlerine uygun olmayan en küçük bir davranış ve tutumu hoşgörmemeli; komünist teşkilatlanmanın ancak ve ancak bu tüzük hükümleri ve esaslarının üzerinde yükselirse mümkün olabileceğini bir an bile unutmamalıdır. TKP/ML menşevik ve oportünist teşkilatlanmayı reddeder. TKP/ML Marksizm-Leninizm kurallarına ve gelişmemesine uygun ideolojik siyasi ve örgütsel bir hat izleyen komünist teşkilattır. Yoldaşlarımız parti tüzüğünü diğer parti belgeleriyle birlikte kolektif olarak bütün organlarda etraflıca tartışmalı, kavramak için çalışmalıdır.

TÜZÜK ÜZERİNE BAZI AÇIKLAMALAR:

Yoldaşlar;

Partimizin 1. Konferansı, bilindiği gibi "PARTİ TÜZÜĞÜ"nü kabul etti. Böylece Partimizin iç işlerliği kesin kurallara bağlandı. Tüzüğün kabulü partimizin bundan sonraki örgütlenmesi açısından tayin edici bir öneme sahiptir. Tüzükler bütün Marksist Leninist partilerde, partinin örgütlenme ilkelerini ve niteliklerini üyelerin hak ve görevlerini ve partini iç işlerliğini belirleyen temel belgelerdir. Bütün Marksist Leninist partilerde tüzükler; bu partilerin savunduğu devrimci öze uygun olmak zorundadırlar. Partimizin tüzüğü de savunduğumuz devrimci öze uygun bir tüzüktür.

Partimizin bilindiği gibi kurulduğundan bu yana ilk defa bir tüzüğe kavuşmaktadır. Tüzük hazırlanırken dünya Marksist-Leninist hareketinin tecrübelerinden ve kendi Partimizin tecrübelerinden yararlanılmış; Marksist Leninist ilkelerin içinde bulunduğumuz somut durumla kaynaştırılması ilkesi uygulanmaya çalışılmıştır. Buna rağmen tüzüğümüzde hatahar ve eksiklikler olması mümkündür. Önümüzde duran sınıf mücadelesi pratiği önümüze yeni sorunlar çıkaracaktır. Böyle bir durumda, tüzüğümüzün özü elde tutulacak ve ikincil bazı değişiklikler yapılmaya gerekliliği ortaya çıkabilecektir. (1)

Bugüne kadar partimizin bir tüzüğü olmadığı için tüzüğün uygulanmasında yoldaşlarımızı bazı zorluklarla karşılaşabilirler. Bu yüzden tüzükte yoruma açık bazı komuların nasıl anlaşılması gerektiği konusunda bazı açıklamalar yapmakta yarar görüyoruz.

SINIF PARTİSİ OLMA SORUNU

Tüzüğün 1. Bölümünde; partimizin niteliği ve amaçları belirtilmektedir. Partimizin niteliği konusunda şöyle denmektedir:

"TKP/ML çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının sınıf örgütlerini en yüksek biçimi, Marksizm Leninizm teorisi ile silahlanmış bilinçli, örgütlü ve öncü siyasi partisidir."

Görüldüğü gibi burada partimizin bir sınıf partisi olduğu; proletaryanın siyasi partisi olduğu için bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir açıklıkla ortaya konmaktadır. Gerçekte sınıflı toplumlarda istisnasız bütün partiler sınıf partileridir. ama burjuvazinin ve toprak ağalarının partileri, proletarya ve diğer halk sınıf ve tabakalarını kendi sınıf menfaatlerinin peşine takabilmek amacıyla sınıfsal niteliklerini gözlerden gizlemeye çalışırlar. Kendilerini "Bütün halkın partisi" "Bütün toplumun partisi" vs. olarak ilan ederler. Bugün revizyonist partilerin büyük çoğunluğunun da kendilerine "Bütün halkın partisi" demeleri, gerçekte onların burjuva niteliklerini belirlemektedir. Partimizin tüzüğünün başında sınıf partisi olduğunu açıkça ilan ederek, tüm burjuva partileri ile arasına kalın bir çizgi çekmektedir.

Partimizin neden proletaryanın siyasi partisidir?

Çünkü proletarya, bugün dünya çapında genel anlamda yeniyi temsil eden tek sınıftır. Proletarya, üretim ve toplumdaki konumu itibarı ile, toplumun sonuna dek devrimci tek sınıftır. Proletarya dışındaki tüm sınıfların, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin şu veya bu şekilde sürmesinde menfaati vardır. Yalnızca Proletarya, sınıf olarak, üretim araçları üzerindeki, özel mülkiyetin sürmesinden hiçbir menfaate sahip değildir. Tam tersine üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet, proletaryanın sömürülme ve ezilmesine temelidir.

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet, aynı zamanda tüm sınıfların; tüm sömürünün ve zulmunun temelidir. Proletarya sömürü ve zulumdan kurtulmak için özel mülkiyeti (üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti; başkalarının emeğini şu veya bu şekilde sömürmeye araç olan özel mülkiyeti) ortadan kaldırmak

zorundadır. Başkalarını sömürmeye araç olan özel mülkiyetin ortadan kaldırılması ise, her türlü sömürünün; sınıfların ortadan kaldırılmasını beraberinde getirecektir. İşte Marks bu anlamda:

“Sınıf mücadelelerinin şimdi ulaştığı aşamada; sömürülen ve ezilen sınıf (proletarya) aynı zamanda tüm toplumu sömüründen; baskıdan ve sınıf mücadelelerinden nihai olarak kurtarmadan, kendini ezen ve sömüren sınıftan (burjuvaziden) kurtaramaz” der.

TKP/ML'nin proletaryanın partisi olması; onun yalnızca işçi sınıfının çıkarlarını savunduğu anlamına gelmez. Türkiye'de içinde bulunduğumuz devrim aşamasında, proletaryanın menfaatleri, yoksul ve orta köylülüğün; şehir küçük burjuvazisinin ve milli burjuvazinin sol kanadının menfaatleri ile çakışmaktadır: Bu sınıf ve tabakalarında, proletarya gibi, emperyalizmin, komprador kapitalizminin ve feodalizmin tasfiyesinden menfaati vardır. Bu yüzden bu sınıf ve tabakalarda içinde bulunduğumuz devrim (Demokratik Halk Devrimi aşamasında objektif olarak devrimci sınıf ve tabakalardır. Yalnız bunların devrimciliği, emperyalizmin, komprador kapitalizmin, feodalizmin tasfiyesi talepleri ile sınırlıdır. Bu sınıf ve tabakalar üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin devamından yanadırlar. Proletarya partisi, devrimin içinde bulunulan aşamasında var olan üretim ilişkilerini değiştirmekten yana olan tüm sınıf ve tabakaların da menfaatini savunur. Çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi, burada menfaatlerin çakışması sözkonusudur. Fakat proletarya, bu sınıf ve tabakaların da menfaatlerini savunurken, bu sınıflarla proletarya arasındaki temel farklılığı bir an bile unutmaz; bu sınıf ve tabakaların devrimciliğinin sınırlarının dar olduğunu bir an bile akıldan çıkarmaz; kendisi ile bu sınıf ve tabakalar /ve özellikle/ bu sınıf ve tabakaların özel mülkiyetçi ideolojisi) arasına kesin sınırlar çeker. Bunu yapmadığı an, proletarya partisi sınıf partisi olma niteliğini kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya kalabilir.

TKP/ML, bugün ülkemizde Demokratik Halk Devrimi mücadelesini yürüttüğü zaman; belli bir dönem için, emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizmin tasfiyesinden menfaati olan köy ve şehir küçük burjuvazisinin ve milli burjuvazisinin sol kanadının da menfaatlerini objektif olarak savunmaktadır. Ama o, mesela köylülerin de menfaatini savunduğu için “İşçi Köylü” Partisi değildir. Ya da tüm emekçilerin menfaatlerini savunduğu için “Emekçiler Partisi” de değildir. Hayır, TKP/ML tüzüğünde de belirttiği gibi, bir tek sınıfın, toplumun en ileri ve sonuna dek devrimci tek sınıfının partisidir.

TKP/ML'nin işçi sınıfı dışında bulunan, ve fakat içinde bulunulan devrim aşamasında devrimden menfaati olan diğer sınıf ve tabakaların da menfaatini savunması iki yönlüdür. Birincisi: İşçi sınıfının partisi, içinde bulunulan devrim aşamasında devrimden menfaati tüm sınıf ve tabakaların menfaatlerini (tümünü değil, proletaryanın menfaatleri ile çakışan menfaatlerini), bu sınıf ve tabakaları kendi etrafında toplamak için, sınıfsız topluma varma nihai hedefine aşamalı bir şekilde yaklaşma amacı ile savunur. İkincisi: İşçi sınıfının partisi, işçi sınıfı dışında yer alan tüm ezilen ve sömürülen sınıfların gelecekteki menfaatlerini temsil eder. Çünkü işçi sınıfı sömürüyü ve baskıyı bir bütün olarak ortadan kaldırmaya yönelmiştir. Sömürü ve baskının temeli olan, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ve sınıfları ortadan kaldırmaya yönelmiştir. Modern toplumda, ezilen ve sömürülen tüm sınıf ve tabakalar zaman içinde proleterleşme süreci içinde bulunmaktadır. Bir yandan emek sömürdüğü (veya emek sömürsünden pay aldığı) halde, diğer yandan kendi de sömürülen küçük şehir ve köy burjuvazisi proleterleşme süreci içinde bulunmaktadır.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde milli nitelikte orta burjuvazinin gelişme imkanı yoktur. Bunlar ya kompradorlaşmakta ya da proleterleşmektedirler. Bu anlamda bugün proleter olmayan, ama zaman içinde proleterleşen ve proleterleşecek olan bu sınıfların gelecekteki menfaati proletaryanın partisi tarafından temsil edilmektedir.

TKP/ML'in işçi sınıfının partisi olması; onun bütün işçi sınıfını içinde barındırdığı anlamına da gelmez. TKP/ML işçi sınıfının, tek sınıf örgütü değildir. İşçilerin içinde örgütlendikleri çeşitli sınıf örgütleri mesela sendikalar, dernekler vb. vardır. Partimiz, tüzüğünde belirtildiği gibi; işçi sınıfı örgütlerinin en yüksek biçimidir. Partimiz işçi sınıfının diğer bütün örgütlerine yön verir. Partimiz işçi sınıfının yalnızca en ileri bilinçli; en fedakar unsurlarını; işçi sınıfının öncülerini içinde barındıran proletaryanın ve halkın diğer kesimlerinin devrimci eylemlerini bir hedefe yönlendiren öncü örgüttür.

MARKSİST LENİNİST TEORİNİN ÖNEMİ:

TKP/ML proletaryaya ve bütün halka devrimde öncülük etme görevini yerine getirebilmek için toplumun en ileri teorisi ile silahlanmak zorundadır. Bu teori Marksizm-Leninizm'dir. Marksizm-Leninizm bütün tarih boyunca ezilenler ve sömürülenlerin, ezenler ve sömürülenlere karşı verdiği mücadelenin tecrübelerini özetleyen; bu mücadelelerden dersler çıkararak; toplumsal gelişmenin kanunlarını ortaya koyan; gelişmenin yönünü belirleyen; sınıf mücadelesi pratiği içinde doğruluğu hergün yeniden ıspatlanan bir bilimdir. İşte proletaryanın partisi TKP/ML ancak bu bilimi kendine kılavuz alarak öncülük görevini başarabilir. Bu yüzden partimizin tüzüğünün 1. Bölümünde: “TKP/ML proletaryanın elinde dünyayı devrimle değiştirmek için bir araç olan Marksizm Leninizmi bütün eylemlerine yön veren teorik temel olarak kabul eder. “denmektedir.

Bu belirtildikten sonra, partimizin tüzüğünde, Marksizm Leninizm biliminin öğretmenleri ve uygulayıcıları olan Mark, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un öğretilerine sadık olduğu; bu öğretilerin her türlü revizyonist saldırıya karşı korunacağı açıklanmaktadır. Bilindiği gibi revizyonistler ve her türden oportunistler, Marksizm Leninizme karşı olan saldırılarını özellikle Stalin ve Mao Zedung yoldaşların şahsında yoğunlaştırmaktadırlar. Partimizin tüzüğünde Stalin ve Mao Zedung'a sahip çıkılması; onların büyük Marksist Leninistler olduğunu belirtmesi bu yüzden çok önemlidir.

Partimizin tüzüğünde bilinçli olarak Mao Zedung savunulmakta fakat "Mao Zedung Düşüncesi" kavramı kullanılmamaktadır. Çünkü, "Marksizm Leninizm Mao Zedung Düşüncesi" kavramı, Mao Zedung'un öğretilerini Marksizm Leninizmden ayırmaktadır. "Mao Zedung Düşüncesi" kavramını piyasaya süren modern revizyonistlerin ekmeğine yağ süren bir kavramdır. Aynı modern revizyonistlerin yaptığı gibi, Mao Zedung'un öğretilerini Marksizm Leninizmden ayırmaya hizmet etmektedir. "Mao Zedung Düşüncesi" kavramı; Lin Biao'nun Troçkist "yeni çağ" teorisinden kaynaklanan bir kavramdır. Lin Biao'ya göre çağımız artık emperyalizm ve proleter devrimleri çağı değil; "Emperyalizmin toptan çöküşe sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği" yeni bir çağdır; ve "Mao Zedung Düşüncesinde bu yeni çağın Marksizm Leninizmidir." İşte "Mao Zedung Düşüncesi" kavramı bunu ifade etmektedir. Partimiz bu yüzden bu kavramı kullanmayı reddetmekte; Mao Zedung'un en büyük Marksist Leninist ustalardan biri olduğunu vurgulamakta ve onu savunmaktadır.

PARTİMİZİN GEÇMİŞİ:

Partimizin tüzüğünde, kısaca Türkiye Komünist hareketinin ve partimizin geçmişi konusunda da tavrı takınılmaktadır. Ülkemizde komünist hareket (örgütlü Komünist hareket) 60 yıla yakın bir geçmişe sahiptir. Partimizin tüzüğünde bu geçmişte nelere sahip çıkılıp nelerin reddedildiğinin belirtilmesi önemlidir. Çünkü partimiz gökten zembille inmemeştir. Ortaya çıkması ve doğması ülkemizin komünist hareketinin geçmişine doğrudan bağlıdır.

Bu konuda tüzüğümüzde, partimizin Mustafa Suphi yoldaş önderliğinde 1920 de kurulan TKP'nin devamı olduğu bugünkü Rus sosyal emperyalizmine hizmet eden sahte T"K"P ile bir ilişkisi olmadığı belirtilmektedir.

TKP bilindiği gibi Mustafa Suphi yoldaş önderliğinde 10 Eylül 1920'de Bakü'de kurulmuştur. TKP kuruluşunda Türkiye ve yurtdışındaki çeşitli komünist grupları birleştirerek Türkiye proletaryasının örgütlenmesinde tarihi önemde bir adım atmıştır. Mustafa Suphi önderliğinde kurulan TKP ana hattıyla Marksist Leninis ilkeler temelinde kurulmuş bir partiydi. TKP/ML işte bu kuruluş dönemindeki TKP'ye, onun mirasına sahip çıkmaktadır. TKP/ML 1972'de TKP'nin yeniden kurulmasıdır. TKP'nin kurulma dönemine sahip çıkmak, açıktır ki TKP'nin hiçbir hatası yoktur görüşünde olduğumuzu, onun hatalarına da sahip çıkmadığımız belirtmek anlamına gelmez. (2)

TKP kuruluşundan çok kısa bir süre sonra bilindiği gibi çok ağır bir yenilgiye uğradı. Kemalistler Mustafa Suphi ve yoldaşlarını 28/29 Ocak 1921 gecesi hunharca katlettiler. Daha sonra TKP'nin önderliği Şefik Hüsnü'nün eline geçti. Şefik Hüsnü yenilgiden ders alıp hataları aşacak yerde, TKP'nin kuruluşunda var olan bazı hataları sistemleştirerek revizyonist bir çizgi haline getirdi. Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP, milli nitelikte orta burjuvazinin menfaatlerini savunan revizyonist bir parti haline geldi.

Bu parti 1952'de komprador burjuva ve toprak ağalarının saldırıları ile bütünüyle çökertildi.

1960, 27 Mayıs darbesinden sonra, 1952 tevkifatında yakalanan TKP üyeleri serbest bırakıldı. Bunlardan bir bölümü yurtdışına çıkararak daha önceden yurtdışında bulunan bazı "eski" TKP kadroları ile birleştirdiler. Bunlar doğrudan doğruya Rus sosyal emperyalizminin denetiminde olan "yeni" T"K"P oluşturdu. Bu "yeni" sahte T"K"P Rus sosyal emperyalizmine uşaklık etmeyi kendine görev edinmiş sosyal-faşist nitelikte bir partidir. Bu sahte T"K"P'nin, Mustafa Suphi'nin kurduğu TKP ile adından başka bir ilişkisi yoktur. Hatta bu yeni TKP'nin, revizyonist olduğu halde halk saflarında yer alan Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP ile de bir ilişkisi yoktur. Bugünkü T"K"P uşak bir parti, halk düşmanı sosyal faşist bir partidir.

Mustafa Suphi ve yoldaşları öldürüldükten sonra, ülkemizde Komünist hareket içinde elli yılı aşkın süre revizyonizm hakim olmuştur. TKP 1921 de uğradığı ağır yenilgiden bir türlü kurtulamamış; 1952 de ise örgütsel olarak da bütün ile çökertilmiştir. Böylece ülkemizde Komünist Partinin yeniden kurulması görevi Komünistlerin önünde duran bir görev olarak ortaya çıkmıştır.

1960 yılları ülkemizde ve dünya sınıf mücadelesinin görülmemiş bir hızla yükseldiği; proletarya partisine ihtiyacın kendini şiddetle hissettirdiği yıllar olmuştur. Ülkemizdeki "eski" ve yeni oportunistler proletarya partisinin kuruluşunu engellemek için ellerinden gelen herşeyi yapmışlar ama komünistleri yollarından alı koyamamışlardır. Ülkemizde proletarya partisinin gerekliliğini kavrayan komünist kadrolar, İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğinde revizyonizme ve oportünizmin her türüne karşı bayrak kaldırmışlar ve 1972 yılının 10 Şubatında, ülkemizde 1920 yılının 10 Eylülünde kurulan PROletarya partisinin yeniden

kuruluşunu gerçekleştirmişlerdir. Hakim sınıflar nasıl 1921 de Mustafa Suphi ve yoldaşlarına saldırdı ise, TKP/ML kurulduktan sonra İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarımıza öyle saldırmıştır. Başta İbrahim Kaypakkaya yoldaş olmak üzere önder yoldaşlarımızın bir bölümü hunharca katledilmiş bir bölümü zindanlara atılmıştır.

Ardından Partimizin içine sızan bazı dönemler aynı Şefik Hüsnü'nün yaptığı gibi partimizi yozlaştırmaya çalışmış; partimizi tasfiye etmek istemişlerdir. Partimiz bu saldırılarda ağır kayıplar vermiş ama yıkılmamıştır. Bugün eskisinden çok daha ağır kayıplar vermiş ama yıkılmamıştır. Bugün eskisinden çok daha sağlam olarak kale gibi ayakta. Yaralarını sarmakta savaşarak güçlenmektedir, güçlenecektir.

Partimizin tüzüğünde Mustafa Suphi yoldaşın önderliğinde TKP'nin geleneğine sahip çıkılması, "miras" hesapları içinde olan her türden oportunistlerin bu hesaplarını boşa çıkarmak için çok önemlidir.

Aynı şekilde, Partimizin önder yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya önderliğinde kurulmuş olmasının tüzüğümüzde belirtilmesi, önder yoldaşımıza sahtekarca sahip çıkan bütün oportunistlere özellikle PB tasfiyecilerimize karşı çıkmak için çok önemlidir. Bunlar bilindiği gibi, bir yandan partinin varlığını reddetmekte; bir yandan İbrahim Kaypakkaya yoldaşa sahip çıkmaktadırlar. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın TKP/ML'i değil; "TKP/ML Hareketi"ni kurduğunu söylemektedirler. Bunlar bir süre proletarya partisi içine sızmış; nitelikleri kavranınca partiden atılmış dönemlerdir. Partimiz bu dönemlerle olan olumsuz tecrübelerinden de öğrenmiş ve öğrenmektedir.

Partimizin tüzüğünde Dünya halklarının ve Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden halkının mücadele tecrübelerinden de öğreneceği belirtilmektedir. Tüzüğümüzde ayrıca, partimizin Paris Komünü, Büyük Ekim sosyalist Devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin aydınlık yolunda yürüyeceği de belirtilmektedir. Bu devrimlerin özellikle belirtilmesinin sebebi şudur:

Bu devrimler dünya proletaryasının devrim mücadelesi tarihinde dönüm noktaları olan devrimlerdir. Paris Komünü, proletaryanın ilk defa ele geçirdiği devlet mekanizmasını tümüyle parçalamadan devrim yapılamayacağını öğrendiği şanlı bir devrimdir. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, proletaryanın dünyanın bir ülkesinde merkezi iktidarı ilk defa ile geçirdiği devlet şeklinde örgütlendiği devrimdir. Büyük Proleter Kültür Devrimi ise, proletaryanın devrim olmuş bir ülkede süreç içinde burjuvaziye kaptırdığı iktidarı yeniden ele geçirdiği büyük bir devrimdir. Bu devrimlerden öğrenmek bütün Marksist Leninist'lerin görevidir.

OPORTUNİZME KARŞI MÜCADELE:

Partimizin tüzüğünün 1. Bölümünde, partinin önderliğinin gerçekleşmesi için, oportünizmin proletarya ve halk içindeki etkisinin kırılması gerektiği vurgulanmakta ve partimizin "tüm düşman akımlara karşı" uzlaşmaz bir mücadele vereceği belirtilmektedir. Burada sözü edilen "düşman akımlar" Marksizm Leninizm'e düşman her türden oportünist akımlardır. Bunlara karşı verilecek mücadele öncelikle ve esas olarak ideolojik mücadeledir. Bu gün oportünist fikirlerin taşıyıcı ve yayıcısı durumunda olanların önemli bir bölümü objektif konumları itibarıyla halk saflarındadır. Bunların önemli bir bölümü subjektif olarak da devrim istemekte; savunduğu görüşlerin Marksist Leninist görüşler olduğuna, devrime hizmet ettiğine inanmaktadır. Ama onların bu isteği, onları objektif olarak hakim sınıflara hizmet etmekten alı koymamaktadır. Bunlar Marksizm Leninizm adına savundukları ve yadıkları anti-Marksist Leninist düşüncelerle proletaryanın ve halkın devrim davasına zararlı olmaktadır. Bu yüzden proleteryaya partisi her türlü anti-Marksist Leninist akıma karşı ideolojik alanda tavizsiz bir mücadele yürütmek zorundadır. Fakat bu mücadele verilirken oportünist düşüncelerin yayıcılarının objektif olarak halk saflarında oldukları unutulmamalı; bunlarla doğrudan halk düşmanı olanlar arasına kesin bir sınır çekilmelidir. (3)

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ:

Partimizin tüzüğünün 1. Bölümünde; partimizin proleter enternasyonalizminin ilkelerini savunduğu belirtilmektedir. Proleter enternasyonalizminden anladığımız, kendi ülkemizde devrim için mücadele etmek ve her ülkede devrim için mücadele eden Marksist Leninist teşkilatları bütün gücümüzle ve her yönden desteklemektir. Bu iki görevden birinin ihlali; proleter enternasyonalizminin ihlali demektir.

Partimizin tüzüğünün 1. Bölümünde, Partimizin tüm halkı ve üyelerini milliyetçiliğe karşı, proleter enternasyonalizmi ruhu ile eğiteceği belirtilmektedir. Bu partimizin her türlü milliyetçiliğe karşı olduğu anlamına gelmektedir. Partimiz çok uluslu bir devlet olan Türkiye'de ve tüm çok uluslu devletlerde öncelikle ve özellikle ezen ulus şovenizmine karşı çıkar. Ama bunu yaparken hiçbir zaman ezilen ulustan halkın birliğini savunur. Milliyetçiliğe karşı enternasyonalizmi yayar. Partimiz emperyalizm ve proleter devrimleri çağında çok yaygın hale gelen emperyalizmin sözde bağımsız ama gerçekte her yönden kendine bağımlı devletler kurma sahtekarlığını teşhir etmeyi ve milliyetçiliğe karşı mücadelede önemli görevlerden biri olarak kavrar.

Tüzüğün 1. Bölümünde, partimizin uluslararası komünist hareketin Marksist-leninist ilkeler temelinde birliğini savunduğu belirtilmektedir. Bunun açıkça belirtilmesi çok önemlidir. Bilindiği gibi tüm oportünistler Marksist-Leninistlere her dönemde "bölücü" damgasını basmışlar; her dönemde ne idüğü belirsiz

birliklerin havariliğini yapmışlardır. Biz Komünistler için “birlik” bir amaç değil araçtır. Biz ne pahasına olursa olsun bir “birlik”ten yana değiliz. Biz proletarya; proleter dünya devrimine hizmet edecek bir birlikten yanayız. Böyle bir birlik ancak Marksist-Leninist ilkeler temel alınarak kurulan bir birlik olabilir. Marksizm-Leninizm temelinde birlik ise süslü açıklamalarla değil, oportünizme karşı verilecek amansız bir ideolojik mücadele ile gerçekleşebilir. Ve gerçekleşecektir. İşte partimizin “uluslararası Komünist hareketin Marksist-Leninist ilkeler temelinde birlik” ilkesinden anlaşılması gereken şey budur.

Tüzüğümüzde partimizin M-L partilerle proleter enternasyonalizmi ve eşitlik ilkeleri temelinde ilişki kuracağı belirtilmektedir. Burada eşitlikten anladığımız büyük-küçük bütün komünist partiler arasında tam bir eşitliktir. Partimiz Kruşçef moredn revizyonistinden kalan “ana” parti “yavru” parti ilişkisini reddip, bu geleneğin yıkılması için mücadele eder.

Tüzüğümüzde ayrıca, partimizin uluslararası alanda emperyalizmi zayıflatıp geriletken ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini desteklediği açıklanmaktadır. Burada sözü edilen mücadeleler, proletarya önderliğinde olmayan mücadelelerdir. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, toplumları gerçekten kurtuluşa götürecek devrimci hareketler ancak ve yalnız proletarya önderliğindeki devrimci hareketlerdir. İçinde yaşadığımız çağda, proletarya önderliğinde olmayan devrimci mücadeleler, halkları tam bir kurtuluşa götüremez. Devrimin başarı ve kazanımları kısa süreli ve geçici olur. Buna rağmen böyle hareketler de uluslararası alanda, kısa süreli ve geçici de olsa, emperyalizmi zayıflatıp, geriletken proleter dünya devrimi cephesinin yedek gücü durumuna gelirler. Proletarya böyle hareketleri destekler. Partimiz bütün devrimci hareketler içinde; nüve olarak da olsa esas olarak Marksist-Leninistleri destekler; onların güçlenmesi için çalışır.

PARTİMİZİN AMACI:

Tüzüğümüzde Partimizin Amacı:

“Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek, sosyalist toplumu kurma, komünizme ulaşma” şeklinde belirlenmektedir. Bunlardan Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirmek partimizin yakın hedefidir. Demokratik Halk Devrimi ülkemizde emperyalizmin, komprador kapitalizminin ve feodalizmin hakimiyetine son verecek olan devrimdir. Bu devrimle komprador patron ağa devleti yıkılacak; yerine proletarya önderliğinde Demokratik Halk İktidarı kurulacaktır. Proletarya Demokratik Halk Devrimi’ni yapıp durmayacaktır. Devrime önderlik eden proletarya, devrimi proletarya önderliğindeki halk iktidarı şartlarında kesintiye uğratmadan sürdürecektir; sosyalizmin inşasına her alanda öncülük edecektir. Devrim sosyalizmin inşası sırasında ve ekonomik dönüşümler tamamlandıktan sonra da durmayacak; proletarya, sosyalizm şartlarında sınıfsız toplumu dünya çapında gerçekleştirme nihai hedefine yönelecektir.

Komünist (sınıfsız) toplum, bayrağında “herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre” yazan; bütünüyle özgür insanların toplumdur. Sosyalizm, kapitalist toplumla komünist toplum arasındaki bir geçiş aşamasıdır. Çok uzun bir tarihi dönemi kapsıyan bu aşamada, halen sınıflar ve sınıf mücadelesi vardır. Proletarya, bu amansız sınıf mücadelesinin kazanabilmek, sınıfsız toplum hedefine varabilmek için, burjuvazi üzerinde tüm sosyalizm dönemi boyunca diktatörlük uygulamak zorundadır. Proletaryanın devleti ve proletaryanın diktatörlüğü; her türlü devleti ve diktatörlüğü bir daha gelmemek üzere tarihe gömmeyi amaçlayan araçlar durumundadır. Komünizmi dünya çapında gerçekleştirmek, bütün Marksist-Leninist partilerin olduğu gibi partimizin de nihai hedefidir.

Partimizin yakın hedefi olan Demokratik Halk Devriminin yolu halk savaşıdır. Bu partimizin tüzüğünde belirtilmektedir. Halk savaşı; yarı-sömürge yarı-feodal toplumlarda iktidarın kırık bölgelerde kızıl siyasi iktidarlar kurularak, parça parça ele geçirilmesi; şehirlerin kırlardan kuşatılma stratejisinin adıdır.

GÖNÜLLÜ BİRLİK-BİLİNÇLİ DİSİPLİN MESELESİ:

Partimiz yukarıda belirtilen uzak ve yakın hedeflere varmak için bir araya gelenlerden oluşan gönüllü bir birliktir.

Tüzüğümüzde, partimizde “bilinçli bir disiplin” hüküm sürdüğü belirtilmektedir. Bizi tüm burjuva teşkiltardan ayıran temel kıstaslardan biri budur. Partimiz içindeki disiplin, parti üyelerinin komünizm davasına olan bilimsel inançlardan; ortak amaçlardan kaynaklanmaktadır. Bilinçli disiplin, Marksizm-Leninizm ilkelerine bağlılık; bu ilkeleri savunmaktan ayrı olarak ele alınmaz. Hiç kimse “disiplin” adına parti üyelerinden bir çizgi haline dönüşmüş anti-Marksist-Leninist görüşler savunmasını talip edemez. Partimiz içinde, disiplin adına anti-Marksist görüşler yayılamaz. Böyle bir durumda parti üyelerinin görevi böyle bir “disiplin”i reddetmektir. Partimizin tarihi TİİKP revizyonizminden ayrılma döneminin tecrübeleri, KK hizibine karşı mücadelenin tecrübeleri, bize burjuvazinin “çelik disiplin” “proletarya disiplini” gibi maskeler ardına gizlenerek Marksizm-Leninizmi nasıl tahrif ettiğini revizyonizmi nasıl yaydığını göstermiştir. Bu yüzden disiplinin bilinçli disiplin olması ilkesine sıkı sıkıya sarılmalıdır. Tüzükte getirilen “bilinçli disiplin” ilkesi; bütün parti üyelerini Marksizm-Leninizmin ilkelerini her şart altında savunmaya çağırılmaktadır. Aynı çağrı, partimiz üyelerinin görevlerinin belirtildiği bölümünde yinelenmekte; partimiz üyelerinden “akıma karşı

mücadele cesaretine sahip” olmaları istenmektedir. Bugün partimiz varlığını sürdürüyorsa; tasfiyeciler merkezi ele geçirdikleri halde partimizi yıkmayı başaramadıysa, bunun sebebi, parti üyelerimizin önemli bir bölümünün “akıma karşı mücadele cesareti”ne sahip olmalarındandır. Bu hiçbir zaman unutulmamalıdır. Ama salt “akıma karşı mücadele cesareti”nin yetmediği; Marksizme karşı bir akımı görmenin bu konuda tayin edici olduğu da unutulmamalıdır.

Bilinçli disiplin, parti içinde görüşlerin çatışmasını, doğrularla yanlışların mücadelesini; eleştiri ve özeleştirme mekanizmasının doğru bir biçimde işletilmesini gerektirir. Parti içinde hiçbir eleştiri bastırılmamalıdır. Her üye çalıştığı organ içerisinde her konuda görüşlerini serbestçe savunabilmelidir.(4)

Partinin bilinçli disiplini, doğrularla yanlışların mücadelesi, açıktır ki belli kurullar içinde ve partiyi güçlendirmek amacı ile sürdürmek zorundadır. Bu kurullarda partimiz tüzüğünde belirtilmiştir.

Parti içinde eleştiri özgürlüğü, partiyi geliştirme ve güçlendirme amacına hizmet etmeli; partinin irade ve yelme birliğini sarsmamalı; alınan merkezi kararların tüm kademelerde uygulanmasını engellememelidir.

Parti içinde eleştiri özgürlüğü adına, partinin belli kararlarına uymayanlar; parti içinde (Demokratik Merkezîyetçilik ilkeleri uygulandığı halde) yalnızca doğru buldukları kararları uygulayanlar; kendi doğru bildikleri görüşler temelinde parti içinde ayrı örgütlenmeye gidenler burjuva hizipçilerdir. Bunlara parti içinde yer yoktur. Bunların varlığı, partini varlığı ile bağdaşmaz. Bu da tüzüğümüzde açıkça belirtilmiştir.

SINIF KÖKENİ SORUNU:

Partimiz tüzüğünün ikinci bölümünde üyelikle ilgili hükümler yer almaktadır. Bu bölümün girişinde:

“Her Türkiye’li işçi, yoksul ve orta köylü veya sınıf kökeni ne olursa olsun herhangi bir kişi TKP(M-L)’e üye olabilir.” denmektedir.

Aslında Komünist Partiye üyelikte tayin edici olan Marksizm-Leninizm bilimini kavrama ve proletarya davasına olan bağlılık ve inançtır. Ama sınıf kökeni tayin edici olmasa da önemli bir rol oynar.

Partimizin tüzüğünde yer alan, yukarıda alıntı yaptığımız üyelikle ilgili hüküm; partiye üyelik konusunda özellikle işçi ve yoksul köylülere öncelikle verilmesi gerektiği şeklinde anlaşılmalıdır. Çünkü ülkemizde işçiler ve yoksul köylüler üretimdeki ve toplumdaki konumları gereği, diğer sınıf ve tabakalardan çok daha az ölçüde burjuva hayat tarzı ile bağ içindedir. Ve Marksizm-Leninizm ile temasa gelmesi halinde eski toplumla bağını koparması çok daha kolaydır.

Bunun ötesinde işçi sınıfı, özellikle büyük sanayi kuruluşlarında çalışan işçiler; üretim araçlarından bütünüyle “özgür olma”; en ileri düzeydeki üretim içinde bulunma; iş bölümünün en ileri şeklini, yaptığı iş yabancılaşmanın en ileri düzeyini tanıma; üretimin toplumsal niteliğini pratik içinde görme; yoğun olarak bir arada bulunma; ileri düzeyde örgütlü olma gibi üstünlüklere sahiptir. İşte bu sebeplerden parti üyeliği konusunda sanayi işçilerine ve yoksul köylülere öncelik verilmelidir. Ama bu yapılırken işçi kuyrukçuluğuna yada halkçılığa (popülizm) düşmemeye de dikkat edilmelidir.

Parti üyeliği ili ilgili olarak getirilen “üyelik yalnızca birey temelinde olur” kuralı, dünya komünist hareketinin tarihinden ve partimizin tarihinden çıkarılan derslere dayanmaktadır.

Dünya komünist hareketinin tarihi göstermektedir ki; Komünist Partilere grup halinde ve grup yapısını koruyarak katılmalar, parti içinde hizip paratmaya hizmet etmektedir. Buna örnek Bolşevik Parti içindeki Troçkistlerdir.

Partimizin tarihinde de bilindiği gibi, merkezi ele geçiren tasfiyeci dönemler AB. hizibinin grup olarak almışlardı. Aslında bu alınma, partiyi tasfiye çalışmasının bir parçasıydı. AB. hizibi partiye alınırken yaptığı “özeleştiride” partinin temel siyasetlerini reddetmekte idi. Daha sonra bu hizip en son dönemde baş kaldırdı.

Bu tecrübeler bize, partiye üyelik yalnızca birey temelinde olur, kuralının doğruluğunu ve gerekliliğini göstermektedir.

DİSİPLİN CEZALARI SORUNU:

Partimizin tüzüğünün disiplin cezaları ile ilgili bölümü bilinçli olarak genel tutulmuştur. Bu konuda anlayışımız şudur:

Biz her suçun ayrı bir ortamda oluştuğu; bu anlam da - benzerlik gösterece-hiç bir suçun, bir diğer suçla aynı olmayacağı; bunun içinde her suça verilecek cezanın ayrı olması gerektiği görüşündeyiz.

Biz suçlara burjuva hukukçuları gibi soyut planda değil, somut olarak yaklaşılması gerektiği görüşündeyiz.

Komünistler, burjuva hukukçularının tersine, her suç, o suçun işlendiği ortam içindeki şartlara bağlı olarak ele alırlar ve cezayı ona göre verirler. Bu yüzden komünistler suç ve suçluyu yargılayacak; cezayı verecek olanları sınırlayan kurallar (kanunlar) getirmeyi mümkün olduğunca aza indirmeye çalışırlar. İşte bu yüzden disiplin cezaları bölümü çok genil tutulmuş; cezalar belirtilmiş; bunlar hafiften ağıra doğru sıralanmış; yargılayıcılara bunun ötesinde sınır getirmekten kaçınılmıştır.

Ayrıca ceza hükümlerinde, özel mahkemeler kurmak için herhangi bir hüküm de getirilmemiş, yargılama görevi, suçu işleyen parti içinde en iyi tanıyan yer olan kendi hücrelerine verilmiştir. Bu bizim hukuk anlayışımızın gereğidir.

Disiplin cezaları içinde “ölüm cezası” da yoktur. Çünkü disiplin cezaları parti içi disiplini sağlamak için, partili yoldaşlara verilen cezalardır. Ölüm cezasını gerektiren bir suçu işleyen parti ile ilişkisi derhal kesilir. Parti üyesi olmayan kişilere uygulanacak herhangi bir cezalandırmanın ise, parti disiplini ile ilgisi yoktur. Bu anlamda bir partiliye verilecek en ağır ceza temelli ihraç cezasıdır.

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK SORUNU:

Tüzüğümüzün 3. Bölümünde, partimizin örgütlenme ilkesinin demokratik merkezîyetçilik olduğu belirtilmekte; demokratik merkezîyetçiliğin kuralları kısaca açıklanmaktadır:

Bu meselede önemli olan, demokrasinin ve merkezîyetçiliğin arasındaki bağın doğru bir biçimde sağlanmasıdır.

Demokratik merkezîyetçilik; demokrasi ve merkezîyetçilik ilkelerinin içiçe girdiği bir örgütlenme ilkesidir.

Demokrasi olmadan merkezîyetçilik, burjuva kuyrukçuluğudur. Açıktır ki böyle bir merkezîyetçilik, Komünist Partisini yozlaştırıp, onu bir burjuva teşkilatına dönüştürür.

Merkezîyetçilik olmadan demokrasi ise, herkesin her istediğini her istediği anda yapması anlamına gelir. Bu da burjuva başıbozukluğudur. Açıktır ki böyle bir demokrasi de Komünist Partisini yozlaştırır.

O halde yapılması gereken, bu iki ilkenin (daha doğrusu bir ilkenin iki yanının) doğru bir biçimde kaynaştırılmasıdır.

Aynı örgütlenme ilkesinin (demokratik merkezîyetçilik ilkesi) hem birbirine zıt (birinin varlığı diğerinin varlığını reddeden) hemde birbirine ihtiyaç duyan (birinin varlığı diğerinin varlığını gerekli kılan) bu iki yanı çok kısa aralıklarla birbirlerine ağır basarlar. Öyle ki, mesele uzun süreli ele alındığında “demokrasi ağır basar-yada merkezîyetçilik ağır basar” şeklinde bir genel tesbit yapma imkansızlaşır.

Böyle bir tespit, ağır bastığı söylenen yanın mutlaklaştırılması, diğer yanın göz ardı edilmesine kılıf olarak kullanılabilir.

Nitekim gerek TİİKP için, gerekse tasfiyeci “KK” hizibi döneminde “illigal şartlarda merkezîyetçilik ağır basar” şeklinde bir tespit yapan burjuvaların, bu tesbiti nasıl kullandıkları hepimizce bilinmektedir. Bunlar bu “ilke” (!) nin ardına gizlenerek, kendileri ve taraftarlarına demokrasi, Marksist-Leninistlere ise merkezîyetçilik uyguladılar.

Biz komünistler demokratik merkezîyetçilik ilkesinin bir bütün olduğu ve herhangi bir yanın mutlaklaştırılmaması gerektiği görüşündeyiz. En ağır illegalite şartlarında bile demokrasinin de uygulanabileceği ve uygulanması gerektiği görüşündeyiz.

İşte tüzüğümüzde bu yüzden, demokratik merkezîyetçiliğin şu veya bu yanı ağır basar şeklinde tesbit yoktur.

Biz komünistler, Komünist Partilerinin yukarıdan aşağıya örgütlendiklerinin bilincindeyizdir. Bu anlamda henüz yeni kurulan bir örgüt kademesinde merkezîyetçiliğin “ağır basacağı”nı da biliriz. Ama bu ağır basma demokrasiyi red etme temelinde bir ağır basma olamaz. Kurulan her yeni hücre, kendi içinde istikrar sağladıktan sonra, demokrasi ilkesi, mümkün olan en geniş şekliyle uygulanır.

Tüzüğümüzdeki “bütün parti yönetim organları aşağıdan yukarıya seçimlerle işbaşına gelir” “Her hücre kendi sekreterini, kendisi seçer.” Şeklindeki ilkeler, bu şekilde anlaşılmalıdır. Yoksa merkezîyetçiliğin red edilmesi ve aşağıdan yukarıya örgütlenmenin savunulması şeklinde değil!

PARTİ SEMPATİZAN HÜCRELERİ SORUNU:

Parti tüzük hükümleri, esas olarak partili yoldaşlar ve parti hücreleri (yani parti üyesi-üye adayları olan yoldaşlardan oluşan hücreler) için geçerlidir. Parti tüzüğümüzün, partinin temel organları bölümünde parti sempatiyan hücrelerinin de, hücre örgütlenmesine uygun olarak örgütlenmesine uygun olarak örgütlendiği belirtilmektedir.

Parti sempatiyan hücrelerinin, parti hücrelerinden farkı, bu hücreler içinde (partili yoldaşlar olsa da) çoğunluğun henüz parti üyesi olmayan sempatiyanlardan oluşmasıdır. Açıktır ki, sempatiyanlardan, parti üyesinden beklenen tüm işler beklenemez. Bu anlamda, tüzük hükümleri sempatiyanlar için geçerli değildir. Fakat, tüm sempatiyan hücrelerde de yoldaşlar, demokratik merkezîyetçilik hükümlerine göre örgütlenirler. Sempatiyan hücrelerini yöneten yoldaşlar, sempatiyanları da tüzük hükümleri ışığında eğitirler. Sempatiyan hücrelerinin amacı, sempatiyanları parti üyeliğine hazırlanmak, onları kazanmaktır.

ÜYELİK SORUNU:

TKP(M-L)’e üye olma işleminin gerçekleşme şekli konusunda tüzüğümüzün bu konuyla ilgili bölümünde şöyle denmektedir.

“Partiye üye olmak isteyen her kişi kendisi ile temas halinde bulunan parti hücrelerine bu isteğini bildirir. Partiye üyelik isteği, parti hücrelerinin oybirliği ile onaylamasıyla karar haline gelir.” Görüldüğü gibi burada iki önemli sorun vardır.

1. Partiye üyelik konusunda karar verecek yer parti hücreleri olmak zorundadır. Bunun sebebi açıktır. Partiye üye alma konusunda yetkili olanlar ancak parti üyeleri olabilir. Parti sempatican hücrelerinin bu konuda yetkisi yoktur ve olamaz. Bunun tersi, herkesin kendi kendini partili ilan etmesi demek olur ki, bu, partinin varlığının sonu demektir. Burada ortaya şöyle bir sorun çıkmaktadır: Partiye üye alma yetkisi parti hücrelerine ait olduğuna göre, partiye üye olmak isteyen bir parti sempaticanı, illegal şartlarda, parti hücrelerini nasıl bulacaktır. Bu sorunun cevabı basittir. Partiye üye olmak isteyen kişi, bu isteğini yazılı olarak, çalıştığı komite sekreterine (komite sempatican komitesi de olabilir) bir üst komiteye iletmek üzere bildirir. Komite sekreteri bu isteği, istek ve istek sahibi üzerindeki düşünceleri ile birlikte bağlı bulunduğu bir üst hücreye ulaştırır. Bu üst hücre de eğer parti hücreleri değilse, istek hücreleri yoluyla parti hücrelerine varana dek ulaştırılır. Parti hücreleri verdiği kararı, parti yolu ile partiye üye olmak isteyen kişiye bildirir.

2. Partiye üyeliğin kabul edilmesi için, hücrede oy birliği şart koşulmaktadır. Parti üyeliği konusunda alınacak karar, partinin geleceğin ilgilendiren hayati önemde bir karardır. Böyle bir kararda, parti üyeleri arasında birbirini iknaya dayanan bir birlik şarttır. Böyle bir birlik şartının getirilmesi, gerektiğinde tek kişiye bile veto hakkı verme anlamına geldiğinden, partinin içine burjuvalar sızdığına, partiye zarar verebilir. Fakat bu muhtemel zarar, partiye üyelik kararının da çoğunlukla alınması halinde, (yine partiye burjuvaların sızdığını bir hücrede çoğunluğu ele geçirdiğini düşünürsek) çıkabilecek muhtemel zarardan daha az olacaktır, ve daha kolaylıkla önenebilecektir. “Az fakat iyi”; üyelik konusunda bu, partimizin temel ilkesidir.

PARTİ VE PARTİ YAN ÖRGÜTLERİ İLİŞKİSİ:

Parti tüzüğümüzde, parti ile parti önderliğinde kurulan partiye bağlı örgütler arasındaki ilişkiye de yer verilmekte, TİKKO ve TMLGB'nin partimizin yan örgütleri olduğu; partinin ve örgütleri kurulacak komisyonlar aracılığı ile yönlendireceği belirtilmektedir.

Bu örgütlerin kendi iç işleri ile ilgili hükümler partimizin tüzüğünde yoktur. Bu konudaki hükümler, bizzat bu örgütlerin kendi tüzüklerinde ortaya konulmalıdır.

Parti tüzüğümüzde, parti önderliğinde bir de Komünist Kadınlar Örgütü kurulacağı bildiriliyor. Kadınların örgütlenmesi sorunu bugüne dek partimizin küçümsediği bir sorun olmuştur. Bunun hatalı olduğu pratik içinde görülmüş, “Kadınlar katılmadan devrim olamaz” sözünün anlamı kavranılmaya başlanmıştır.

Tüzüğümüzde kadınlar örgütü konusunda getirilen hüküm ileriye dönük ve çalışmalarımızda bize perpektif gösterme amacını taşıyan bir hükümdür. Önümüzdeki çalışma döneminde kadınlar arasındaki çalışmaların tecrübelerin toplayarak özetlemeli ve kadınların örgütlenmesinde somut adımlar atmalıyız.

MADDİ MESELE:

Parti tüzüğümüzde üye aidatı “her üyenin gelirinin %10'u” şeklinde tespit edilmektedir. Bu, genel bir hükümdür ve temel alınacak bir kıstas olarak kavranmalı; bütün üyelerin özel somut durumları da gözönüne alınarak özel durumlarda bu hüküm uygulanmamalıdır. Bu konu da hücreler insiyatifli davranmalıdır.

Şubat 1978
TKP(M-L) MK

AÇIKLAMALAR:

(1) Açık ki, tüzük üzerinde değişiklik ancak parti kongresinde yapılabilir. Bu tüzük, bu haliyle parti kongresi toplanana dek geçerliliğini koruyacaktır.

(2) TKP'nin kuruluş döneminde yaptığı hatalarla ilgili görüşlerimiz ileride, bu konu ile ilgili araştırma sonuçlanınca ortaya koyacağız.

5”) Ayrıca, bugün Rus Sosyal Emperyalizmine doğrudan uşaklık etme durumunda olan moden revizyonistlerle her türden diğer revizyonist ve oportünistler arasında da ayırım yapmalıyız.

Bugün modern revizyonistlerin Rus Sosyal Emperyalizmine doğrudan uşaklık eden kesimlerinin bütünü ve “Üç Dünya Teorisi”nin bilinçli savunucusu TİİKP modern revizyonistleri halk düşmanlarının saflarındadır.

(4) Her parti üyesinin her konuda “çalıştığı organ” içerisinde fikirlerini serbestçe savunup savunmayacağı meselesi parti tüzüğümüzdede şu şekilde belirtilmektedir:

“Bağlı olduğu parti organında, partinin siyasetini ilgilendiren tüm konularda fikrini belirtmek, önerilerde ve eleştiride bulunmak. “(K.S-1 Sy-47)

“Parti içi demokrasi, her parti üyesine, partinin siyasetini ilgilendiren tüm konularda fikrini, çalıştığı parti organı içinde ve genel parti toplantılarında savunma hakkını garanti eder.” (K.S-1 Sy-49)

Buradaki “çalıştığı parti organı” gibi ifadeler parti içinde esas olarak iki türlü yorumlanıyor. Bir kısım yoldaşlar bunu, parti üyesinin “çalıştığı tüm organlar” olarak yorumluyor. Diğer bir kısım yoldaşlar ise bunu parti üyesinin çalıştığı en üst organ” olarak değerlendirmektedir.

Bu konu, şu andan itibaren tüm parti de, bütün organlarda Siyasi Büro tarafından tartışmaya açılmıştır. Bütün yoldaşlarımız sorunu canlı bir şekilde tüm organlarda araştırıp incelemeli ve tartışmalıdır.

KKP(M-L) VE TKP(M-L) ORTAK BİLDİRİSİ:

Bundan bir süre önce Kıbrıs Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Örgütlenme komitesi ve Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Merkez Komitesi temsilcileri proleter enternasyonalizm ilkeleri ışığında, Kıbrıs’ın işgal edilmesinin dördüncü yılı münasebetile biraraya geldiler.

Aşağıdaki yazı, bu toplantının sonucunda KKP(M-L) ÖK ve TKP(M-L) MK adına hazırlanarak yayınlanmıştır. Yazıyı bütünüyle aktarıyoruz.

İşçiler, köylüler, dar gelirli memurlar

Tüm yurtseverler, devrimciler, yoldaşlar

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN KIBRIS VE TÜRKİYE HALKI...

20 Temmuz 1978 Kıbrıs’ın Türk hakim sınıflarının faşist ordusu tarafından işgalinin dördüncü yıldönümüdür.

KABRIS NASIL İŞGAL EDİLDİ

Bundan dört yıl önce 15 Temmuz 1974 de Kıbrıs’ta Amerikancı faşistler bir darbe teşebbüsünde bulundular. Sampson adlı faşist bir rum yönetiminde darbeciler doğrudan doğruya Yunanistan’daki Amerikancı faşist cuntaya bağlı olarak hareket ediyorlardı. Amaçları İngiliz emperyalizminin uşağı Makarios yönetimini devirme, adayı uzun süre içinde Yunanistan’a bağlayarak ‘enosis’i gerçekleştirmektir. Darbenin arkasında duran güç ABD emperyalizmi idi.

ABD emperyalizmi Kıbrıs’ta darbe ile çok yönlü kazanç elde etmek istiyordu.

1-Kıbrıs Ortadoğuda stratejik öneme sahip bir adadır. Ada, ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) raporlarına göre “Akdeniz’de batmaz bir uçak gemisi” durumundadır. Askeri yönden çok büyük önemi olan bu adaya sahip olan emperyalist güç, dünya petrol üretiminin %60’ının fazlasını gerçekleştiren Ortadoğuda diğer emperyalist güçlere oranla önemli bir mevki elde etmiş olur. Adaya hakim olan emperyalist güç, ortadoğudaki bütün askeri hareketlere karşı önemli bir üstünlük edle etmiş olur. Adadan iyi bir dinleme istasyonu ile ordadoğudaki tüm radyo ve telsiz haberleşmelerini izlemek olanağı vardır. (Nitekim ABDnin adada böyle dinleyici istasyonları olduğu darbeden sonra ortaya çıktı.)

Ortadoğuda böyle önemli mevkiye sahip olan adaya bütün emperyalist güçler gibi ABD emperyalizmi de tek başına hakim olmak istiyordu. Adadaki Makarios yönetimi ise esas olarak İngiliz emperyalistlerine uşaklık ediyordu ve ayrıca ABD emperyalizminin uşaklarına karşı varlığını sürdürüp daha da gelişebilme amacıyla; bugün batıdaki Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını yapan partiler içinde en güçlü olan AKİL’le işbirliği yapıyordu. Dışta ise Yunanistan’da ki Amerikancı cuntaya karşı tavır takınıyor, Rus sosyal emperyalistleri ile iyi ilişkiler geliştiriyordu.

ABD emperyalistleri adaya kesin olarak hakim olabilmek için Makarios yönetiminin devrilmesini; adada Yunanistan’dakine benzer doğrudan kendilerine bağımlı faşist bir diktatörlük kurulmasını istiyorlardı. Böylece adayı doğrudan kontrolleri altına almak, Ordadoğudaki emperyalistler arası hegemonya dalaşmasında, bilhassa ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi arasındaki hegemonya dalaşmasında önemli bir mevki kapmak istiyorlardı. Darbenin birinci ve esas amacı bu idi.

2-Bu esas amacın yanında darbenin yan etkileri de olacaktı. Önce darbenin başarılı olması halinde Yunanistan’daki Amerikan uşağı faşist cunta, şöven milliyetçilik temelinde halkı kendi çevresinde toplayacak ve tecrit olma durumundan kurtulacaktı. Böylece ABD emperyalizmi Yunanistan’daki kesin hakimiyetini sürdürme imkanını bulacaktı.

3-Türkiye’de ise darbenin başarısı esas olarak Batı Avrupa’daki emperyalist güçlerin uşaklığını yapan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının temsilcisi olan Ecevit hükümetini zayıflatacak ve Amerikancıların yeniden hükümet olmasına zemin hazırlayacaktı.

DARBEDEN SONRA GELİŞMELER

Darbeciler amaçlarına ulaşamadılar. Darbe ilerici Kıbrıs'lı Rum milliyetinden halkın silahlı dirineşi ile karşılaştı. Makarios İngiliz emperyalistlerinin de desteği ile darbecilerin elinden kurtuldu. Darbeciler kısa bir süre içinde dünya kamuoyu içinde teşhir ve tecrit oldular. Bu şartlarda darbenin ardında duran ve darbenin gerçek tezgahlayıcısı olan ABD emperyalistleri kendi çıkarlarına 'enosis' kadar hizmet etmese de ters de düşmeyen ve 1950 lerde formüle ettikleri 'ikili enosis' (yani adanın bölünmesi ve ABD üssü haline getirilmesi) planlarını gerçekleştirmek için hazırlığa giriştiler. Kıbrıs'taki Amerikancı cuntadan desteklerini çektiler. Böylece Türk hakim sınıflarının adayı işgal etmeleri için zemini hazırladılar.

Batı Avrupa'daki emperyalist devletler de Türk hakim sınıflarının adayı bölmeye yönelik işgal hareketini desteklediler, çünkü; ABD emperyalistlerinin adaya tek başlarına hakim olmak planlarını boşa çıkarmak ve ayrıca gerek Yunanistan'da gerekse Türkiye'de kendi etkinliklerini arttırmak istiyorlardı.

Rus sosyal emperyalistlerinin de Türk hakim sınıflarının işgalini desteklemeleri; aynı amaçtan kaynaklanıyordu. Rus sosyal emperyalistleri öncelikle Kıbrıs'ta girişilen darbeyi başarısız kılmak, sonra da duruma göre Kıbrıs, Yunanist ve Türkiye'deki etkinliklerin arttırmak istiyorlardı.

İşte Türk Hakim sınıfları bu ortamda, gerek Yunanistan'daki gerekse Kıbrıs'taki faşist cuntaların iyice tecrit olmasından yararlanarak; emperyalist güçler tarafından - çeşitli sebeplerle, açık veya gizli olarak desteklenen bir saldırı hareketine giriştiler. İşgal sırasında hükümette Türk hakim sınıflarının Avrupalı kanadının bulunmasına rağmen, Türk hakim sınıflarının tüm kanatlarının işgali desteklemesinin sebepleri bunlardır.

20 Temmuz 1974 de Türk hakim sınıflarının faşist ordusu Kıbrıs'a çıkarma yaptı. Hakim sınıflar adına konuşan Ecevit bu saldırının "barış hareketi" olduğunu, "Türk ordusunun Kıbrıs'a barış ve kardeşlik götürmek" için çıkarma yaptığı palavralarını yaydı. Gerçekte ise yapılan 'bağımsız' bir devletin (devlet olarak var olmak anlamında bağımsız, gerçekte emperyalizme tamamen bağımlı) varlığını yok etmek için girişilmiş; fetihçi bir saldırı hareketi idi. Amaç Türk hakim sınıflarının iddia ettiği gibi "Kıbrıs'lı Türklerin çilelerine son vermek" değil, Türk hakim sınıflarının ve onları uşaklık ettikleri emperyalistlerin menfaatleri doğrultusunda Kıbrıs'ın devlet olarak varlığını ortadan kaldırmak, Kıbrıs'ı bölmektir. Nitekim böyle oldu.

"BARIŞ" "KARDEŞLİK" PALAVRALARI VE GERÇEKLER

Bugün Kıbrıs'ın Türk hakim sınıfların faşist ordusu tarafından işgalinin üzerinden dört yıl geçti. Türk hakim sınıflarının işgal sırasında palavralarının sahteliği iyice ortaya çıktı.

20 Temmuz 1974 de çıkarma yapıldığı zaman Türk hakim sınıfları adına dünyaya açıklama yapan Ecevit "Türk ordusu Kıbrıs'a barış ve kardeşlik getirecektir" diyordu. Türk hakim sınıflarının faşist ordusu Kıbrıs'a barış yerine savaş, binlerce ölü, yaralı, tutsak getirdi. Kardeşlik yerine düşmanlık getirdi. Kıbrıs'lı Türk ve Kıbrıs'lı Rum milletinden Kıbrıs'lular arasında düşmanlık çıkarma hareketiyle hiçbir dönemde olmadığı kadar gelişti. Emperyalistlerin "böl ve yönet" siyasetleri geriği körükledikleri bu düşmanlık Türkiye ve Yunanistan halkı içinde de Kıbrıs ve Ege olayları nedeniyle körüklenen iş, iki ülkede de şövenizm halk içinde almış yürümüştür. İşte Ecevit'in Türk hakim sınıfları ve onların uşaklığını yaptıkları emperyalistler adına sözünü ettiği "kardeşlik" böyle bir kadeşliktir. Bu "kardeşlik" milli temeldeki çelişmelerin körüklenmesi ve halkların birbirine düşürülmesi anlamına gelmektedir.

Biz komünistler için kardeşlik sınıf kardeşliği anlamına gelir. Biz milliyeti ne olursa olsun halkların emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadeleci birliğini savunur. Bizim kardeşlikten anladığımız budur. Budur gerçek kardeşlik. Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler arasında uzlaşmaz çelişmeler yoktur. Onlar birbirleriyle kardeşirler. Sınıf kardeşleri.

Kıbrıs'ın devlet olarak varlığına karşı saldırıya girişen Türk hakim sınıfları ve onların uşaklığını yaptıkları emperyalistler adına Ecevit çıkarma sırasında "Türk ordusu işgal ordusu olmayacaktır. Türk ordusu Kıbrıs'ın bağımsızlığına karşı girişilen hareketi bastırdıktan sonra geri çekilecektir" diyordu. Gerçek ise bunun tam tersidir. Türk hakim sınıflarının faşist ordusu bugün 40.000 askeri, 300 tankı, zırhlı araçlarıyla adanın kuzeyini bir işgal ordusu olarak kontrol altında tutmaktadır. Adaya yerleştirilen Türkiye'lilerin çoğu askeri eğitimden geçmiştir. Bir bölümü asker emeklisidir.

Ecevit çıkarma sırasında "barış hareketi Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü ve devlet bağımsızlığını koruma amacına yöneliktir" diyordu. Gerçek bunun tam tersidir. Bugün Kıbrıs toprakları ikiye bölünmüş, Kıbrıs devleti "Kıbrıs Rum Devleti" "Kıbrıs Federe Türk Devleti" şeklinde ikiye bölünmüştür.

Ecevit Türk hakim sınıfları adına ve emperyalistler adına "Kıbrıs'a, yalnız Kıbrıs'a değil, Yunanistan'a da demokrasi ve esenlik" götürüklerini iddia ediyordu. Hangi demokrasi? Bugün Kıbrıs'ın kuzeyi Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun zulmü altında inlemekte, güneyde İngiliz emperyalistlerinin uşaklarının faşist diktatörlüğü hüküm sürmekte ve İngiliz emperyalistlerinin üsleri varlıklarını sürdürmektedir. Hangi esenlik? Bugün Kıbrıs nüfusunun yarısından fazlası eski evini, yerini, yurdunu kaybetmiştir. Onbinlerce emekçi katledilmiş, dost akrabalarını yitirmiştir. Faşist Türk hakim sınıflarının faşist ordusu bir işgal ordusu

olduğundan çıkarma sırasında talan, soygun ırza tecavüz gündemde olmuştur. Bugün Kıbrıs'ın ekonomisi tam bir bataklıkta çökmüştür. Türkiye'den Kıbrıs'a binlerce alie gönderilmiştir. Bunlardan Türk hakim sınıflarının parçası ve uşakları olanlar karşısında Kıbrıs'lı Türkler ikinci sınıf insan muamelesi görmektedir. Onbinlerce Kıbrıs'lı Rum ve Türk Kıbrıs'ı terk ederek yabancı ülkelere göç etmek zorunda kalmışlardır. İşte budur faşist Türk hakim sınıflarının ve onların uşaklığını yaptığı emperyalistlerin "esenlik"ten anladıkları... İşgal, ada halkına esenlik değil felaket getirmiştir. Saldırı yalnızca Türk hakim sınıflarına, Kıbrıs'lı Türk hakim sınıflarına ve emperyalistlere yararlıdır.

Yunan hakim sınıflarına gelince: Faşist cunta tarafından temsil edilen Amerikancı kanat Yunanistan halkı karşısındaki tecrit durumundan şöven milliyetçiliğe gemi azıyı alarak kurtulmak, uşaklık ettiği ABD emperyalistlerine ne kadar iyi bir uşak olduğunu ispat etmek için darbeyi düzenlemiştir. Darbe başarısızlıkla neticelenince efendisi ABD ninde desteğini yitirince daha çok yaşayamadı. Kazdığı şöven milliyetçilik çıkırına kendisi düştü. Cuntanın yerine hükümet olan Yunan hakim sınıflarının Batı Avrupalı kanadı işgali durdurmak, kabaran şövenizmi kendi çıkarlarına kanalize etmek için işgal ordusunun "rumları katletmesini önleyebilmek amacıyla" Kıbrıs'ın bağımsızlığını savunduklarını, enosisin o anda pratik bir çözüm olmadığını söylediler. İşte onların bağımsız Kıbrıs anlayışları bundan ibarettir. Enosis kapıyı açık bırakacak bir "bağımsızlık". Onların Yunanistan'da şöven milliyetçiliği körükleyerek, Yunanistan halkını sınıf savaşından uzaklaştırmalarına hizmet edecek bir "bağımsızlık". Bir bütün olarak Yunan hakim sınıfları Yunanistan halkının düşmanları oldukları gibi, Türk hakim sınıfları gibi Kıbrıs halkının da düşmanlarıdır.

EMPERYALİST "ÇÖZÜM" PLANLARI

Emperyalistler Kıbrıs olaylarının gelişme süreci içinde menfaatlerine göre çeşitli kereler tavır değiştirdiler.

Başlangıçta Türk hakim sınıflarının çıkarmasına göz yuman ABD emperyalistleri daha sonra NATO'nun güneydoğu kanadında hem Yunanistan hemde Türkiye'yi "elde tutma" planına uygun olarak Türk hakim sınıflarının adadaki tek yanlı gelişmelerini frenler bir tavır takındı. Kıbrıs'ta istediği çözümü gerçekleştirmek için ambargo yoluyla Türk hakim sınıflarına baskı uyguladı. Son günlerde ise dünya kamu oyunda Türk hakim sınıflarının ve Kıbrıs'lı Türk hakim sınıfları Rum hakim sınıfları lehine olan gelişmeleri frenleyebilmek ve böylece NATO'nun güneydoğu kanadında bir yumuşama yaratmak amacıyla ambargoyu kaldırma girişimlerine başladılar.

Rus sosyal emperyalistleri başlangıçta işgalin ateşli savunucusu idi. Fakat olayların gelişmesi içinde Yunanistan'da Amerikancı faşist cunta devrilince bu kez de "Kıbrıs'ın bağımsızlığının" ve toprak bütünlüğünün" ateşli savunucusu kesildiler. Batı Avrupa'daki emperyalist güçler de Kıbrıs Türkiye ve Yunanistan karşısında kendi halk düşmanı menfaatlerine uygun bir siyaset izlediler. Bu siyaset bugün ABD emperyalistlerini siyasetiyle anahattıyla bir uyum göstermektedir. Gerek ABD emperyalizmi gerekse Batı Avrupa'daki emperyalist devletler için şu anda tayin edici olan Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye'nin batıdaki emperyalist güçler hegemonya alanı içinde kalmasıdır. Rus sosyal emperyalistleri bu durumu bildiklerinden sorunu "enternasyonallemeye" çabalamaktadır. Böylece kendileri de "sorunun çözümünde" söz sahibi olmak istemektedirler. Batıdaki emperyalistler ise "sorunun" kendi denetimlerinde ve "Kıbrıs'taki cemaatler ve garantör devletler arasında çözüme ulaşması"ni istemektedirler.

Emperyalistlerin bu sahte çözüm teklifleri Kıbrıs sorununa çözüm getirmez. Emperyalizlerin "çözüm"leri yalnızca kendilerine ve uşaklarına yarar

TEK ÇÖZÜM DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR

1-Kuzey Kıbrıs, Kıbrıs topraklarının %38 i Türk hakim sınıfların faşist ordusunun işgali altındadır. Türk hakim sınıflarının işgalini maskeleyen için kukla bir "Kıbrıs Türk Federe Devleti" oluşturulmuştur. Bu devlet işgale giydirilmiş bir maske,, bu devlet işgalcilerin bir kuklasıdır. Kuzey Kıbrıs'ın asıl yöneticileri işgalci faşist Türk hakim sınıflarıdır. "Federe devleti" ve dolayısıyla Kuzey Kıbrıs'ı yönettiklerini iddia eden Kıbrıs Türk hakim sınıfları (Komprador burjuvazi ve evkaf) ise işgalcilerin ve işgalciler üzerinden dolaylı olarak ve doğrudan çeşitli emperyalist güçlerin uşaklarıdır.

Kukla devleti yönetenler Kıbrıs Türk hakim sınıflarının Amerikancı kanadıdır. Bu kanadın temsilcisi UBP (Ulusal Birlik Partisi)dir.

TKP(Toplumcu Kurtuluş Partisi) ve HP (Halkçı Pati) ies Kıbrıs Türk hakim sınıflarını Batı Avrupa'cı kanadının siyasi temsilcileridirler.

Kıbrıs Türk hakim sınıflarının tüm bu partileri Türk hakim sınıflarının Kıbrıs'ı işgalini desteklemekte, fakat kuzey Kıbrıs'ın sömürülmesinde aslan payını kimin alacağı konusunda birbirleriyle dalaşmaktadırlar.

Her geçen gün daha da çok palazlanarak Kıbrıs'lı Türk hakim sınıflarının bir parçası haline gelmekte olan işçi aristokratlarının partisi, Rus sosyal emperyalizminin uşağı CTP(Cumhuriyetçi Türk Partisi) de işgali desteklemekte, sömürü payını ve Rus sosyal emperyalizminin kuzey Kıbrıs'taki etkinliğini geliştirme

konusunda hakim sınıf partileriyle dalaşmakta, işçi sınıfı hareketi içine “ilerici” maskesiyle sızarak Kıbrıs devrimini imkansızlaştırmaya, içten baltalamaya çalışarak da Kıbrıs Türk hakim sınıflarına uşaklık etmektedir.

2-Kıbrıs topraklarınının %5 ini oluşturan iki bölge de 1959 daki emperyalist “çözüm” neticesinde İngiliz emperyalistleri Kıbrıs’ın bu bölgelerini Ortadoğu ve Kıbrıs halklarının yükselen devrim mücadelelerin bastırmak ve hegemonya dalaşması içinde olduğu diğer emperyalist güçlere karşı daha avantajlı bir durumda olabilmek için askeri üs olarak kullanılmaktadır.

3-Güney Kıbrıs ta ise emperyalizm Kıbrıs Rum hakim sınıfları aracılığıyla hakimiyetini sürdürmektedir ve ayrıca faşist Yunan hakim sınıflarının 10.000 civarında askeri gücü de güney Kıbrıs’a yerleştirilmiştir.

Kıbrıs Rum hakim sınıfları kuzey Kıbrısın işgaline karşıdır. Ancak bu karşı çıkış yurtseverlik temelinde değil, Yunan şöven milliyetçiliği ve hak düşmanı çıkarları temelinde bir karşı çıkıştır. Kuzey Kıbrıs’ın faşist Türk hakim sınıfları tarafından işgali; daha önce Kıbrıs Türk ulusuna uyguladıkları milli baskı sayesinde ellerinde tuttıkları pazarlarının; sömürü alanlarının daralmasına neden olmuştur. İşte onların “işgale karşı” olmasının nedeni budur. Onların “işgale karşı olma”dan onladıkları tüm Kıbrıs’ın tümüyle yeniden kendi sömürü alanları içine girmesidir. Fakat onlar 1959 da Kıbrıs’ın %5’inin İngiliz emperyalistleri tarafından işgalini kabullenen, bugünde bu işgali çıkarlarına uygun bulup kullunen, daha sonra ABD emperyalistlerine radar üsleri için Kıbrıs topraklarını peşkeş çeken, 10.000 kişilik Yunan hakim sınıflarının ordusunu Kıbrıs devrimini bastırmak, Kıbrıs Türk milleti üzerine asimilasyona kadar varan milli zulüm uygulamak vb. amaçlarla Kıbrıs’a yerleştiren halk düşmanlarıdır.

Bugün güney Kıbrıs’ta Kıbrıs Rum hakim sınıflarının (komprador burjuvazi ve kilise) B.Avrupa ve bilhassa İngiliz emperyalizmine uşaklığı üstlenmiş kanadı iktidardadır. Bunların siyasi temsilcisi DCP(Demokratik Cephe Partisi) dir. Kıbrıs Rum hakim sınıflarını Akerikancı kanadının temsilciliğini ise DSP(Demokratik Seferberlik Partisi) üstlenmiştir, bunlar suratlarına maske takmış darbecilerdir.

AKEL ise Kıbrıs Rum hakim sınıflarının Rus sosyal emperyalizmine uşaklığı üstlenmiş kesiminin partisidir. Bunlar ABD emperyalizminin uşaklarına karşı İngiliz emperyalizminin uşaklarını destekleyip onlarla işbirliği yapmakta ve bu şekilde gelişmeye çalışmaktadırlar. Bu parti suratına “ilerici” maskesi geçirip işçi sınıfı hareketi içinde çalışmakta, işçi sınıfı hareketini içten baltalayarak Kıbrıs devrimini imkansız kılmaya çabalamaktadır.

Kıbrıs Rum hakim sınıflarının tüm bu partilerinin işgalci güçlere karşı tavrı yukarıda belirtildiği gibidir.

Milli burjuvazi ve onun partisi EDEK Kıbrıs devriminin bu günkü aşamasında halk saflarındadır. Fakat onlar sınıf karakterlerine uygun olarak işgalci güçlere karşı tutarsız bir tavır içerisindedirler. Faşist Türk hakim sınıflarının kuzey Kıbrıs’ı işgaline karşı çıkmakta, fakat Kıbrıs’ın %5’inin İngiliz emperyalizmi tarafından işgalinin ve Yunan hakim sınıflarının faşist ordusunun Kıbrıs’a yerleştirilmesinin sorumlusu olan Kıbrıs Rum hakim sınıflarıyla bu işgalcileri meşru görme ve kabullenme temelinde uzlaşmaktadırlar.

Ve tüm Kıbrıs’ta ve bilhassa Kuzey Kıbrıs’ta çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının tüm işgalci güçlere, onların Kıbrıs’taki köpeklerine karşı mücadelesi yükselmektedir.

Kıbrıs proletaryası, Kıbrıs’ın çeşitli milliyetlerden halkı.

Türk hakim sınıflarının faşist ordusu, Yunan hakim sınıflarının faşist ordusu ve İngiliz emperyalistlerinin ordusu Kıbrıs topraklarını çiğniyorlar. Bunlardan Türk hakim sınıflarının ve İngiliz emperyalistlerinin orduları doğrudan ve Yunan hakim sınıflarının ordusu dolaylı olarak işgal ordularıdır. “Vatan millet, sakarya” palavralarını ağızlarından düşürmeyen, Kıbrıs Rum ve Türk hakim sınıflarının büyük bir kesimini oluşturan bir avuç hainde şu veya bu işgalci gücün köpekliğini üstlenmiş durumdadır.

Rum, Türk diye bizi böldüler. Halbuki biz Kıbrıs’lı Rum ve Kıbrıs’lı Türküz. Biz birbirimizin, sınıf kardeşlerimizin boğazını sıkarken onlar Kıbrıs’lı köpekleriyle elele Kıbrıs’ı işgal ettiler.

Tüm işgalcileri ve onların Kıbrıs’lı köpeklerini Kıbrıs’tan kovmalıyız. Bu, zor ölüm ve cefa dolu ve aynı zamanda şanlı bir görevdir. Bu görevi nasıl yerine getirebiliriz?

Makaryos’un izindemi yürümelii? DCP-DSP-AKEL in peşinemi düşmeli? Yoksa UBP, TKP,HB, CTP nin mi peşine takılmalı?

Hayır. Asla.

Hem Makaryos, hem de bütün bu partiler halk düşmanlarının siyasi temsilcileridirler. Dün bizi Rum-Türk diye bölüp birbirimize düşürenler, emperyalizme uşaklık edenler, bugün şu veya bu işgalciyi destekleyenler, işgali ve Kıbrıs’ın bölünmüşlüğünü şu veya bu şekilde kabul edenler bunlardır. Bunların peşinden gidersek ne işgalden, ne de sömürü ve zulümden kurtulamayız. Bunlar bizim düşmanlarımızdır. Bunu anlamalıyız.

Ya EDEK? EDEK te bizi kurtuluşa götüremez. İşgalcileri kovmamıza önderlik edemez. EDEK Kıbrıs Rum milli Burjuvazisinin partisidir. Tutarsız ve sallantılıdır.

Bir de kendisine M-L diyen sahte devrimciler var. Bunların bir kısmı Kıbrıs Türk ve Kıbrıs Rum proletaryasının ve halkının ayrı örgütlenmesini ve ayrı mücadelesini savunuyorlar. Bunlar emperyalizmin ve onların Kıbrıs'taki köpeklerinin halkımıza zor ve dalaverayla dayattığı bölünmüşlüğü kabulleniyorlar. Eğer Kıbrıs proletaryası ve halkı birlikte örgütlenmez ve birlikte mücadele etmezse, eğer bunların peşine takınılırsa işgalciler kovulamaz. Sömürü ve zulüm son bulmaz.

Bunların bazıları da, daha düne kadar enosis diye bağırırken bugün enosis pratik bir çözüm değildir deyip enosisten bahsetmiyorlar. Enosisin daha sonra ele alınması gereken bir mesele olduğundan dem vuruyorlar. Enosis fikrini şu veya bu şekilde, açık veya gizli olarak savunmak Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden proletaryasının ve halkını bölmek, milliyet temelinde bölmek demektir.

Gerek Kıbrıs'ın bölünmüşlüğü, gerek enosisi şu veya bu şekilde savunanlar sosyal şövenlerdir. Bunlar pratikte de sosyal şövendir. Bunlar kendileri gibi sosyal şöven olan Türkiye ve Yunanistan'daki sahte devrimcilerle kolkola girdiler. Onların partileri içinde çalışıyorlar. Onların gazetelerini Kıbrıs'ta satıp bu gazeteler çevresinde örgütleniyorlar. Bunların peşinden giderekte işgalciler kovulmaz. Sömürü ve zulümden kurtulunamaz.

TÜM İŞGALCİLERİN KOVULMASINDA BİZE YOL GÖSTERECEK PARTİ KKP (M-L) (Kıbrıs Komünist Partisi M-L) DİR. KKP ML Kıbrıs halkını ve Kıbrıs proletaryasının zafere götürecektir olan partidir.

KKP-ML, uluslararası proletaryanın Kıbrıs'taki öncü gücüdür. M-L bilimini kavramış, Kıbrıs'tan tüm işgalcileri ve onların köpeklerinin kovmaya, Kıbrıs'ta sömürü ve zulmün kökünü kazımaya inançlı komünistlerin partisidir.

KKP-ML Kıbrıs proletaryasının ve halkının birlikte örgütlenmesini ve birlikte mücadelesini savunur. KKP-ML Kıbrıs halkının milliyetlere bölünmüşlüğü, her türlü milli zulmün, milli zulmün açık ve gizli savunucularının amansız düşmanıdır. Kıbrıs halkını enternasyonalizm yoluyla eğitmeyi bir görev bilir.

KKP-ML ilk olarak tüm işgalcilere karşı olan herkesi birleştirecek, işgalcileri ve onların Kıbrıs'lı köpeklerini Kıbrıs'tan kovacaktır. KKP-ML kendi önderliğinde bir halk ordusu oluşturacak, halkı tüm işgalcilere karşı silahlandırıp savaşa seferber edecektir. Kıbrıs halkını, halkın birleşik cephesinde birleştirecek, tüm işgalcilere karşı savaşmayı kabullenirlerse halk düşmanlarının bir bölümü ile de geçici bir ittifaka girmekte de çekinmeyecektir.

KKP-ML işgalcileri ve onların köpeklerini kovup durmayacaktır. İşgale karşı savaşın zaferinden sonra Demokratik Halk Devrimini sonuçlandırıp zafere ulaştırıp, proletarya önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğünü kuracaktır.

KKP-ML DHD'nin zaferiyle de yetinmeyecek, DH diktatörlüğü şartlarında sosyalizmi inşa edecek ve dünya çapında komünist toplumun kurulmasında payına düşen şanlı görevi yerine getirecektir.

Kıbrıs'ın tüm komünist devrimcileri. KKP-ML içinde örgütlenelim.

Kıbrıs proletaryası ve çeşitli milliyetlerden çilekeş halkı. KKP-ML önderliğinde örgütlenelim, onu destekleyelim.

KIBRIS KONUSUNDA TAVIR MİHENK TAŞIDIR

Kıbrıs konusunda kendine "devrimci" diyen sahtekarlarla, komünistler arasında kökten bir farklılık vardır.

Türkiye'deki sahte devrimcilerden Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını yapanlar, uşaklıklarını bir kez daha ispatladılar. Bunlar Kıbrıs'ın faşist Türk hakim sınıflarının ordusu tarafından işgalini başlangıçta açıkça ve ateşli bir biçimde desteklediler. Ecevit'i "yurtsever" "anti-faşist" vb. ilan ettiler. Faşist ordunun desteklenmesi için kampanyalar açtılar. Bunların denetimdeki DİSK faşist Türk hakim sınıflarıyla el ele Yunan mezalimine karşı (!) milli birlik" propagandası yaptı. İşçilerin bir yömiyesini faşist orduya bağışlattılar. Grevleri durdular. Bu hainler daha sonra efendilerinin kayruğunda tavır değiştirdiler. Bugün T'K'P, TİP, TSİP gibi partiler, bunların denetimindeki DİSK, İGD vb. teşkilatlar Kıbrıs sorununun "enternasyonal çözümünü" yolunda propaganda yapıyorlar. Rus sosyal emperyalizminin Ecevit'in son Moskova ziyaretinde tavır değiştirmesi ile, bunlarda tavır değiştireceklerdir.

Kendine M-L diyen bir dizi diğer oportünist gruba gelince :

Bunlardan Kurtuluş ve Devrimci Yol etrafında toplanan oportünist gruplar Kıbrıs'ta çözüm olarak enternasyonalleşirmeyi' görüp göstermekte, fakat kesin tavır takınmaktan her zamanki orta yolcu tavırlarıyla kaçınılmaktadırlar.

Aydınlık, Halkın Sesi dergileri yani TİKP etrafında toplanan bir kısım revizyonist, aşırı, sağcı şöven milliyetçi görüşler savunuyorlar. Çözüm konusunda bunların getirdikleri öneri 'iki süper güç, özellikle yeni

çarlar(!) aradan çekilmesi'dir. Onlar aradan çekildikten sonra Türkiye ve Yunanistan'daki faşistler Kıbrıs sorununu kendi aralarında ve barışçıl yollarla çözeceklerdir. İşte onların Kıbrıs konusunda anlayışları budur.

'Halkın Kurtuluşu' 'Halkın Birliği' 'Halkın Yolu' oportünistleride üç aşağı beş yukarı TİKP ile aynı görüşleri savunuyorlar.

Tüm bu grupların Kıbrıs sorununa yaklaşımlarının ortak noktası, soruna Türkiye'nin-yani Türk hakim sınıflarının-bir iç meselesi olarak ve "Türkiye halkının menfaatleri açısından" yaklaşımları, "iki süper güç" adını taktıkları en büyük emperyalist güçler olan ABD emperyalistlerini ve Rus sosyal emperyalistlerini" dünya halklarının baş düşmanı" görmeleridir.

TKP(ML) içerisinde örgütlenmiş olan biz Türkiye'li komünistlerin Kıbrıs konusundaki tavrımız açık, kesin ve proleter enternasyonalizmi ruhuyla doludur.

1-Kıbrıs'ta Türk hakim sınıfların giriştikleri savaş gerici bir savaş idi. Kıbrıs halkına karşı bir savaştı. Genel olarak tüm komünistlerin, özel olarak Türkiye'li ve Yunanistan'lı komünistlerin bu savaş karşısındaki tavrı 'devrimci bozgunculuk' olmalı idi. Yani komünistler, şovenizmi göğüslemeli, tutarlı bir şekilde savaşın gerçek niteliğini kitlelere açıklamalı, kitleleri hakim sınıflara ve emperyalizme karşı devrimci mücadele temelinde birleştirmeye çalışmalıydı. Bu görev ne Türkiye nede Yunanistan'da başarılı bir şekilde yerine getirilemedi. Türkiye'de partimiz

TKP(M-L) Kıbrıs konusunda uzun bir süre sustu. Bunun esas sorumluları partimizi tasfiyeye kalkışan bir hiziptir. Bu parti tasfiyecisi hizip bugün partimizden atılmış ve partimiz 1.Konferansını topluyarak dağınkılığa son vermiştir. Biz Türkiye'li komünistler Kıbrıs konusunda görevimizi yerine getiremediğimizin bilincindeyiz ve proleter enternasyonalizm ruhuyla dolu olarak bu konuda görevimizi yerine getirmeye kararlıyız.

2-Biz Türkiye'li komünistler bugün Kıbrıs'ı işgal etmiş olan faşist Türk hakim sınıflarının faşist işgal güçlerine ve tüm diğer işgalcilere karşıyız. Kıbrıs halkının işgalcilere karşı KKP-ML önderliğindeki mücadelesini proleter enternasyonalizmi ruhuyla desteklediğimiz ilan ederiz. Bu destek sadece söz ile değildir. Bu desteği bir yandan ülkemizde; Kıbrıs'ı işgal eden Türk hakim sınıflarının faşist iktidarını yıkma mücadelemizi geliştirerek; diğer yandan Kıbrıs devrimine maddi-manevi her türlü dayanışmayı sağlayarak yerine getiririz.

3-Biz Türkiye'li Komünistler Kıbrıs'ta komünistlerin ve halkın Türkiye ve Yunanistan'dan ayrı olarak teşkilatlanmasını savunuyoruz. Çünkü Kıbrıs devrimi Türkiye ve Yunanistan'dakinden ayrı bir devrimdir. Düşmanlar genelde benzerlikler gösterse bile özelde ayrıdır. Türkiye ve Yunanistan'da ve İngiltere'de sosyal şöven özlerine uygun olarak Kıbrıs'lı devrimcileri ve Kıbrıs halkını kendi teşkilatları içinde örgütlemeye çalışan, kendi peşlerine takmaya çalışan tüm oportünist, revizyonist ve Troçkistlerin teşhir ve tecritini bir görev olarak görüyoruz.

4-Biz Türkiye'li komünistler Kıbrıs'taki milli meselenin çözümünü Kıbrıs devriminden koparan, Kıbrıs halkı adına soruna çözüm getirmeye çalışan, özü şövenizm olan 'Bağımsız Yunanistan'la birleşmiş bağımsız Kıbrıs' vb. önerileri red ediyoruz. Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk milletlerinin varlığını, bu milletlerin Türkiye'deki Türk ve Yunanistan'daki Yunan milletlerinden farklı olduklarını görüyor ve aralarındaki milli çelişmeyi KKP-ML önderliğinde zafere ulaştıracakları DHD ile çözebileceklerini biliyoruz. Bu gerçekleri küllendirmeye çalışan 'iki toplum' vb. safsataları reddediyoruz.

5-Kıbrıs sorunun tek çözümü, Kıbrıs halkının KKP-ML önderliğinde sürdürmekte olduğu Demokratik Halk Devriminin zaferiyle mümkün olacaktır. Biz Türkiye'li komünistler bunun propagandasını yapacak ve Kıbrıs halkının bu yoldaki mücadelesini proleter enternasyonalizmi ruhuyla var gücümüzle destekliyeceğiz.

Yaşasın KKP(M-L)!

Yaşasın TKP(M-L)!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Kahrolsun Tüm İşgal Güçleri!

Yaşasın Bağımsız ve Demokratik Kıbrıs!

Kahrolsun Emperyalist ve Gerici Savaşlar!

Yaşasın Haklı Devrimci Savaşlar!

Kahrolsun Emperyalist Çözüm Planları!

Tek Çözüm Demokratik Halk Devrimidir!

Tüm İşgalcilere ve Onların Köpeklerine Karşı Savaş!

Yaşasın Kıbrıs , Türkiye ve Yunanistan Halklarının Devrimci Birliği!

20 Temmuz 1978

KKP(M-L) Örgütlenme Komitesi - TKP(M-L) MK